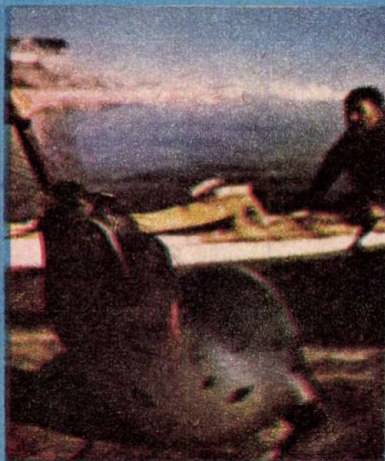

În Nepal, pentru a ajunge la școlile situate în zonele aflate la mari altitudini din Himalaya manualele școlare «călătorească» cu cele mai diferite mijloace de transport. Ultima etapă a drumului este efectuată cu ...coșurile, pe care părinții elevilor le poartă pe umeri până la școlile din munți. În imagine: un transport de cărți trimis de UNICEF este repartizat spre a fi dus la destinație.

„ATLANTIDA” LUI J. Y. COUSTEAU ÎNSEAMNĂ PERMANENTĂ CĂUTARE

Celebrul cercetător al Oceanului planetar — comandantul Jacques-Yves Cousteau lucrează în prezent la montarea ultimului său film intitulat «Atlantida», în care sînt rezumate cercetările întreprinse pînă acum în direcția descoperirii legendarului continent descris în antichitate de Platon.

În legătură cu aceasta, comandantul a arătat că nu știe dacă acel continent descris de filozoful grec a existat sau nu, dar, în viață, fiecare om are o «Atlantidă» a sa pe care o caută. Atlantida lui Cousteau, pe care a descoperit-o și căreia i-a dedicat întreaga existență este Oceanul planetar. De-a lungul a nenumărați ani de cercetări, savantul a făcut importante comunicări referitoare la ecologie, pescuit, arheologie, surse energetice, alimentare și, în general, la tot ceea ce pot oferi omului acum și în viitor mările și oceanele lumii. Referindu-se la cei peste 30 de ani de cînd studiază Marea Mediterană, Cousteau a afirmat că niciodată această mare n-a fost mai poluată ca acum. Într-o recentă călătorie științifică de-a lungul Mediteranei, cercetătorii de pe «Calypso» au măsurat cantitatea de metale grele găsite în probele de apă, precum și elementele toxice care nu pot fi descompuse. Ei au cercetat, de asemenea, «locurile-rezervație» — adică acele porțiuni unde mai există încă o intensă viață subacvatică, pentru a recomanda țărilor riverane crea-

rea unor rezervații subacvatice. Pentru ca aceste rezervații să poată exista, afirmă reputatul savant, trebuie să înceteze în primul rînd aruncarea apelor reziduale în riurile ce se varsă în Mediterană. În legătură cu ecologia, Cousteau este de părere că aceasta trebuie studiată și deprinsă de om de la o vîrstă foarte tîrîă, în școală, încă din clasele primare.

Ceea ce poate oferi Oceanul planetar ca materie primă inepuizabilă este în primul rînd energia solară. Cantitatea de energie solară captată de ocean este echivalentă cu energia furnizată de 46 milioane de centrale atomoelectrice. Ea ar putea fi folosită de oameni prin crearea unor centrale care să folosească energia termică a mărilor sau prin extragerea energiei înmagazinată în plancton sau bacterii. Ar mai putea fi luat în considerație și faptul că la confluența riurilor cu mările și oceanele se produce o forță echivalentă cu energia unei cascade a cărei apă cade de la 180 m.

În afara energiei nelimitate de care dispune, oceanul poate aproviziona omenirea cu minerale. De oriunde s-ar lua probe de apă de mare, se poate ușor constata că aceasta conține numeroase metale printre care aur și crom. Cousteau este de părere că omul ar putea crea în adîncurile marine «ferme de minerale» unde acestea ar putea fi cultivate așa cum se cultivă cerealele.

LUPTA DREAPTĂ A POPOARELOR DIN AFRICA AUSTRALĂ

Forțele progresiste iubitoare de pace, dreptate și democrație din întreaga lume au participat recent prin numeroase manifestări la «Săptămîna de solidaritate cu lupta de eliberare a popoarelor din Africa australă». Această acțiune internațională s-a înscris în cadrul amplelor manifestări prevăzute a se desfășura pe întreg parcursul anului 1978 care, printr-o rezoluție a O.N.U., a fost declarat an internațional de luptă împotriva apartheidului.

Și cu acest prilej, ca în nenumărate rînduri, poporul nostru și-a reafirmat sprijinul și solidaritatea față de lupta dreaptă a popoarelor din Africa australă pentru eliberare națională și socială, pentru abolirea discriminării rasiale și apartheidului.

După cum este cunoscut, în sudul Africii, popoare întregi sînt ținute într-o stare de subjugare, exploatate și umilite în numele unor legi rasiste, care lezează demnitatea ființei umane, legi elaborate și aprobate de o minoritate. În Republica Sud Africană, de pildă, patru milioane de albi domină o populație de 19 milioane de africani, exploatînd-o crunt și lipsind-o de

cele mai elementare drepturi și libertăți, împiedicînd-o să progreseze, să se bucure de civilizație. Potrivit așa-zisei legi de dezvoltare separată a raselor (apartheid), milioane de africani au fost strămutați în rezervații cu pămînturi neroditoare, siliți să trăiască în gheto-uri.

În baza aceleiași legi, africanii sînt arestați, torturați și condamnați la ani grei de închisoare. O politică asemănătoare se face în Rhodesia și în Namibia, țară ocupată de Republica Sud-Africană în mod ilegal.

Dar, în ciuda represiunilor sîngeroase la care recurg autoritățile rasiste din Republica Sud Africană, mișcarea populației de culoare capătă amploare tot mai mare în lupta pentru abolirea apartheidului.

În Namibia, de 12 ani patrioții continuă lupta pentru dreptul la o dezvoltare de sine stătătoare a poporului din această țară. În același timp, în Rhodesia, forțele mișcării de eliberare conduse de Frontul Patriotic Zimbabwe luptă pentru obținerea unei independențe naționale reale, pentru dreptul poporului Zimbabwe de a-și hotărî singur soarta.

De un timp, la școala primară Shiroyama, situată într-unul din cartierele industriale ale localității japoneze Kita-Kyusu, glasul clopoțelului nu mai cheamă copii la clasă. Nici ciudatele aparate instalate de obicei lîngă tablă, pentru a purifica aerul spre a-l face respirabil, nu mai funcționează. Școala este acum pustie. Doar praful și fumul gros care iese de pe coșurile fabricilor din cartier se așază peste tot ce înlănește în cale. De altfel, aceasta este și cauza pentru care elevii au fost nevoiți să părăsească școala Shiroyama. Praful, gazul de dioxid sulfuric și alte emanații toxice, provenite mai ales de la uzina chimică din apropiere și care le puneau sănătatea într-un grav pericol, i-a determinat să plece spre școli situate în zone mai puțin poluate.

Pentru a preîntîmpina îmbolnăvirile grave, autoritățile au avertizat pe toți cei ce locuiesc în apropierea uzinelor să părăsească această zonă puternic poluată.

În imagine: într-una dintre recreații, înainte de închiderea școlii.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA ATELIERUL FANTEZIEI

Odată cu primăvara, noi prezențe la Ziua porților deschise. De astădată, ne-au fost oaspeți pionierii din **cerclul de radio al Școlii generale nr. 64**. Acest cerc se bucură de un foarte bun renume. Dacă membrii săi, începători sau avansați, se preocupă mai puțin de executarea unor lucrări spectaculoase, cele pe care le realizează reprezintă întocmai treptele ce trebuie parcurse pentru a obține calificarea dorită. Această orientare a fost confirmată de experiența conducătorilor cercului, tovarăsa **Lucia Blaga**, profesoară de fizică, și tovarșul **Anatolie Revencu**, părinte și un pasionat radioamator.

Discuția cu tinerii urmași ai lui Edison este presărată cu termeni de specialitate. Ideile lor sunt argumentate cu lucrări

de care nu se despart. La un semn, din buzunare iese o sirenă electronică, ce-și demonstrează pe loc virtuțile. Un generator Morse ne transmite instantaneu mesajul prieteniei celor doi creatori ai săi — **Valentin Spîru** și **Cristian Ioneci** dintr-a VI-a B. **Sorin Ruse** și **Florian Opărică** dintr-a VII-a A lucrează la radioreceptorul de două tranzistoare pentru banda de radioamatori. **Mihai Zdrenghea**, din aceeași clasă, ne face istoricul cercului. În final ne împărtășește un proiect: construirea unui post autorizat de emisie.

Tinerii tehnicieni sînt zgîrciți la vorbă. Ei preferă să ne invite la apropiata deschidere a expoziției pe școală a lucrărilor prezentate la **Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor** care se des-

fășoară sub egida **Festivalului Național «Cîntarea României»**, în care pionierii de la Școala generală nr. 64 au mai înregistrat și alte satisfacții majore. **Mihaela Sima**, dintr-a VIII-a B, frecventează cercul de teatru, distins la ediția trecută a «Cîntării României», la montaj literar, cu premiul I pe sector și premiul II

pe municipiu. **Mihaela** a obținut ea însăși un frumos premiu II pe sector pentru recitări. **Nicolae Stîngaci**, dintr-a VII-a B, frecventează cercul de radio, dar și de literatură. El ne-a promis o frumoasă bucată de proză. **Dima Drăgan**, din clasa a V-a A, ne vorbește despre **importantul aport, în această școală, al părinților**, care conduc cercurile de radio, foto și dansuri. Cronicarul își

exprimă admirația sinceră pentru acești educatori voluntari de înaltă conștiință!

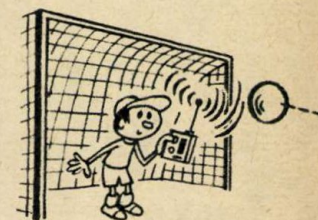
Am lăsat-o la urmă pe **Adriana Culiță**, dintr-a VI-a A, comandanta unității de pionieri, pasionată în egală măsură de matematică și de istorie. **Adriana** a formulat excelente propuneri pentru «Cutezători» (între altele, un serial inspirat de a 2050-a aniversare a statului dac centralizat și independent sub conducerea lui Burebista). În plus, ne-a promis o problemă de matematică foarte interesantă. Așadar, în curînd, o provocare la adresa tuturor. Matematicienii, ascuțiți-vă creioanele!

Pînă atunci, dragi cititori ai Atelierului fanteziei, la revedere!

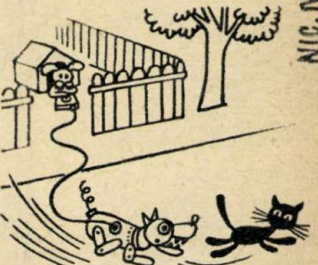
Cronicar

POMPIU

NIC. NICOLAESCU

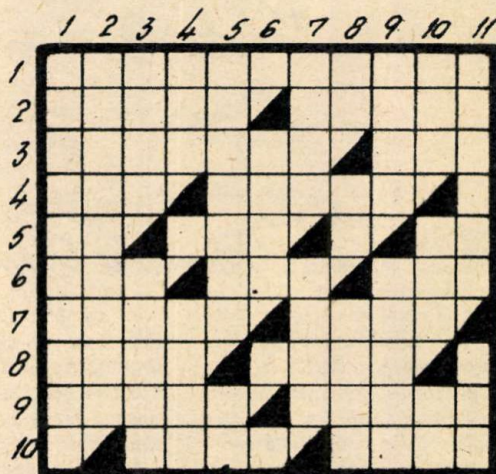
Soarele

Soarele răsare dimineața
Din bătăile inimii mele.
Fără lumina lui
cîntecul nu s-ăr auzi pe pămînt,
iar iarba ar rămîne înororată
ca niște ochi triști.
Din ape vin peștii pînă la suprafață,
ca să-i cînte soarelui,
și solzii lor fură
o rază din lumina lui.
Atunci soarele parcă-mi vorbește,
pătrunde în inima mea
și-mi arată frumusețea copilăriei.

Pentru viitor

În pădurea deasă și înaltă
sînt creanga cea tină
care se leagănă, dar nu se supune
vînturilor
ce vor să o frîngă.
Seva din pămîntul patriei
mă alimentează mereu
și cresc, mă înalț prin fapte
spre a fi folositoare țării.

ANTOANELLA-IULIA VOINA
clasa a V-a,
Liceul «Ion Creangă», București

DE 1 APRILIE

ORIZONTAL: 1) Păcăleli. 2) Amatori de păcăleli. Celebru «nobil» mincinos. 3) Vine după 1 aprilie (pl.). Pumnal (Inv.). 4) Epocă (pl.). Bară de fier (pl.). 5) Incepe să ridă. Animalul care a fost cîștigat de Dănilă Prepeleac, în urma unui rămășag (pl.). Nici tu, nici eu. 6) Se trag cu mare atenție. Acolo și-a pierdut coada ursul păcălit de vulpe. Curs. 7) Merge cu Mandală Monedă în Danemarca și Suedia. 8) Liber cugetător. Păcălîtă (fig.). 9) Farsor fără voia sa într-o scriere a lui A. Bacalbașa. Autorul volumului pentru copii «Lanterna magică». 10) Glume fără rost... și verbul celor care suferă de pe urma lor.

VERTICAL: 1) O atitudine care nu inspiră farse. 2) Efectul unei păcăleli reușite. 3) Așa te poate lăsa o glumă nesărată. Eroul troian care a reușit să-i păcălească pe greci, după dezastrul Troiei, reușind să acosteze pe țărmlu Latiumului. 4) Nume feminin. A păcăli. 5) Jumătatea... lui Păcală. Căutat în carul cu fin. 6) A selecționa. 7) Rîu în Manciuria. În fabula lui La Fontaine pierde cașcavalul în favoarea vulpii. 8) La «Păcălici»... în gură! Anticul autor al unei fabule în care vulpea păcălește țapul. 9) Deși e mare, a fost păcălit de sireata vulpe (pl.). Lucrată cu tractorul. 10) Formație apicolă în zbor. Localitate în Olanda. Glumeț în final! 11) A trage pe stoaară... în această zi!

DICTIONAR: OERE, IBEU, EPE.

CONCURSUL FILATELIC

În numărul trecut au apărut dezlegările corecte. Publicăm mai jos numele participanților distinși cu premii, mențiuni, diplome. Tuturor — felicitări!

PREMII
Romulus Cristea, B-dul Leontin Sălăjan nr. 47, București;
Daniela Toxin, str. Ștefan cel Mare nr. 1, Cîmpulung-Moldovenesc — Suceava; **Vasile Besa**, str. Parcul Petofi nr. 26, Oradea; **Emilian Craiete**, str. Tincani

nr. 8, București; **Casa pionierilor și șoimilor patriei**, Cîmpulung-Moldovenesc — Suceava; **Școala generală Adîncata** — Suceava; **Casa pionierilor și șoimilor patriei**, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej; **Daniela Blaj**, str. Mureșului nr. 18, Beiuș — Bihor; **Nicolae Dan Jianu**, str. 1 Mai, Bloc I, Tg. Jiu; **Marcel Ban**, Alea Padisului, Bloc 7, Beiuș — Bihor; **Claudia Savuli**, str. Brazilor nr. 16, Băile Tușnad — Harghita; **Iuliu Winkler**, str. Romanilor nr. 36, Hunedoara; **Silviu Lupășcu**, str. Romulus nr. 18, Galați; **Irene Dana Blui**, Calea 13 Septembrie nr. 206 A, București; **Gheorghe Pop**, str. Pe-

trești nr. 22, Tg. Jiu; **Iuliana Neagoe**, str. Costache Negri nr. 62, Iași.

MENTIUNI
Carmen Florentina Mateescu, Școala generală nr. 10, municipiul Gheorghe Gheorghiu-Dej; **Casa pionierilor și șoimilor patriei**, Botosani; **Sergiu Sultănoiu**, str. Băiculești nr. 23, București; **Lucian Dinu**, str. N. Bălcescu nr. 46, Galați; **Ernő Tauber**, str. 6 Martie nr. 6, Băile Herculane — Caraș-Severin; **Aron Sebastian Popa**, Căsuța poștală 529 Of. PTT nr. 9, Cluj-Napoca; **Cătălin Alexandru**, str. Traian nr. 6, Galați; (Continuăm publicarea rezultatelor în numărul viitor al revistei)

ILUSTRATIE DE *Pompiliu Dumitrescu*

În ziua aceea calmă, arșița soarelui alungase oamenii de pe punte în cele mai umbrite colțoare. Oceanul adormise sub văpaia amiezii. Vaporul nostru plutea alene spre Brazilia. De ce am ieșit totuși pe punte? Nu e greu de ghicit. Spectacolul acesta nu-mi puteam permite să-l scap. Deși valurile erau neînsemnate, din mișcarea lor izbucneau mii de scipiri cromatice, iar întinderea nesfârșită de apă părea asemeni unui covor întins cu nestemate.

Din când în când, zăream spîrările unor pești uriași care însoțeau vaporul, așteptînd probabil să le pice niscaiva bunătăți de la bucătăria noastră. Alteori, șiruri lungi de delfini se răsăteau în oglinda apei, executînd salturi grațioase în aer și dispărînd apoi în adîncuri. Se jucau poate de-a

v-ați ascunselea cu noi. Plescăitul apei, după fiecare tumbă, îmi evoca pe cel al vîslelor caiacistilor, pe care i-am urmărit la Jocurile Olimpice.

Priveam în jur cu nesaț și spre a mă impregna de lumina și aerul oceanului, pașii mă duceau cu neastîmpăr cînd spre proră, cînd spre pupă. Mă gîndeam că în curînd vom ajunge la destinație și mă voi înfunda undeva în pădurile tropicale ale Braziliei. Adică, acolo unde urma să instalez sondele de petrol fabricate la uzinele din Ploiești.

Dar în timp ce mă plimbam pe puntea vaporului, am auzit, deodată, niște sunete aparte, parcă familiare mie. M-am oprit, ascultînd atent, în virtutea unui vechi reflex.

În aparat pătrunseseră disperate apeluri S.O.S.

Am alergat spre cabina radio-telegrafistului. Mi-a confirmat că era, într-adevăr, un S.O.S. Își nota-se pentru a-i comunica imediat căpitanului, apelul transmis de o ambarcațiune naufragiată undeva, chiar pe direcția în care navigam.

Căpitanul i-a ordonat să localizeze locul de emisie, întrucît aparatul naufragiaților părea să fie o radio-baliză anume construită pentru astfel de cazuri. Am muncit mult ca să-l ajut pe radiotelegrafist la identificarea prin radiogoniometrie a locului de unde se transmitea S.O.S.-ul. «De unde te pricepi? m-a întrebat. Ești doar inginer petrolist!». «Îți povestesc altădată, acum ne grăbim». În cele din urmă, am localizat sursa, iar căpitanul a dat indicații de accelerare imediată a vitezei și s-a instalat la

proră cu binoclul. După vreo optzeci de minute, timp în care vasul nostru își dublase mersul, înghițînd nodurile marine ca un câpcăun dezlănțuit, la tribord căpitanul descoperi o epavă plutînd la întîmplare. Îndată vaporul își încetini viteza și o barcă de salvare, cu trei marinari, fu lansată pe valurile oceanului.

Ce să vă mai spun? Trei oameni au fost salvați atunci de la piere. Erau supraviețuitorii unei ambarcațiuni pescărești care suferise o avarie în ziua precedentă, cînd apele fuseseră răscolite de furtună. În cursul încercărilor de înlăturare a stricăciunilor, doi ortaci de-ai celor salvați fuseseră răpiți de valuri. Pluta ce mai rămăsese din vasul lor îi purta la întîmplare de vreo douăzeci de ore. Unul dintre pescari avusese prezență de spi-

rit și-n ultima clipă își agățase pe umăr radio-baliza care putea să lanseze automat «S.O.S.». Acum, supraviețuitorii erau trasi la față și ne priveau buimăciți. Parcă nu realizau faptul că ajunseseră pe puntea noastră.

Medicul vasului i-a luat în grija lui și după cîteva ore și-au revenit. Primul semn a fost încercarea sfioasă de mulțumire adresată telegrafistului care le-a recepționat chemarea și apoi căpitanului salvator.

Cînd aflară că și eu contribuiseam cu ceva, deși nu făceam parte din echipaj, că eram inginer și veneam din România să efectuez foraje în țara lor, se bucurară ca niște copii. Mă invitară să le fiu oaspete într-o mică localitate de lîngă Caravelas, un orașel brazilian de pe coasta Atlanticului. Ziceau că nu se mai întîlniseră cu români, dar auziseră numai lucruri frumoase despre poporul nostru harnic și curajos. Nadia Comăneci îi fermecase. Portretul ei, decupat dintr-o revistă, era pus la loc de cinste de Lucia, fetița unuia dintre ei.

Dar discuția cea mai neașteptată pentru mine am avut-o cu căpitanul vaporului, care dorea să știe de unde mă pricep la radiotehnică. Poate nu mă credeți, dar abia atunci m-am gîndit și eu la asta! Cu aproape douăzeci de ani în urmă fusesem membru al cercului de telecomunicații din școală. Luasem chiar o diplomă pe țară la o întrecere cu cei de-o seamă cu mine. Apoi, fiecare a mers pe drumul lui. Eu pe al meu n-am mai avut niciodată de-a face cu telecomunicațiile. Dar ceea ce învățasem cu atîta plăcere în anii pionieriei, mi se întîpîrîse adînc în memorie.

Povestind întîmplarea din largul oceanului, fața inginerului petrolist fu inundată treptat de o lumină aparte, care răzbătea parcă din zilele depărtate și diafane ale copilăriei.

Cutezătorii

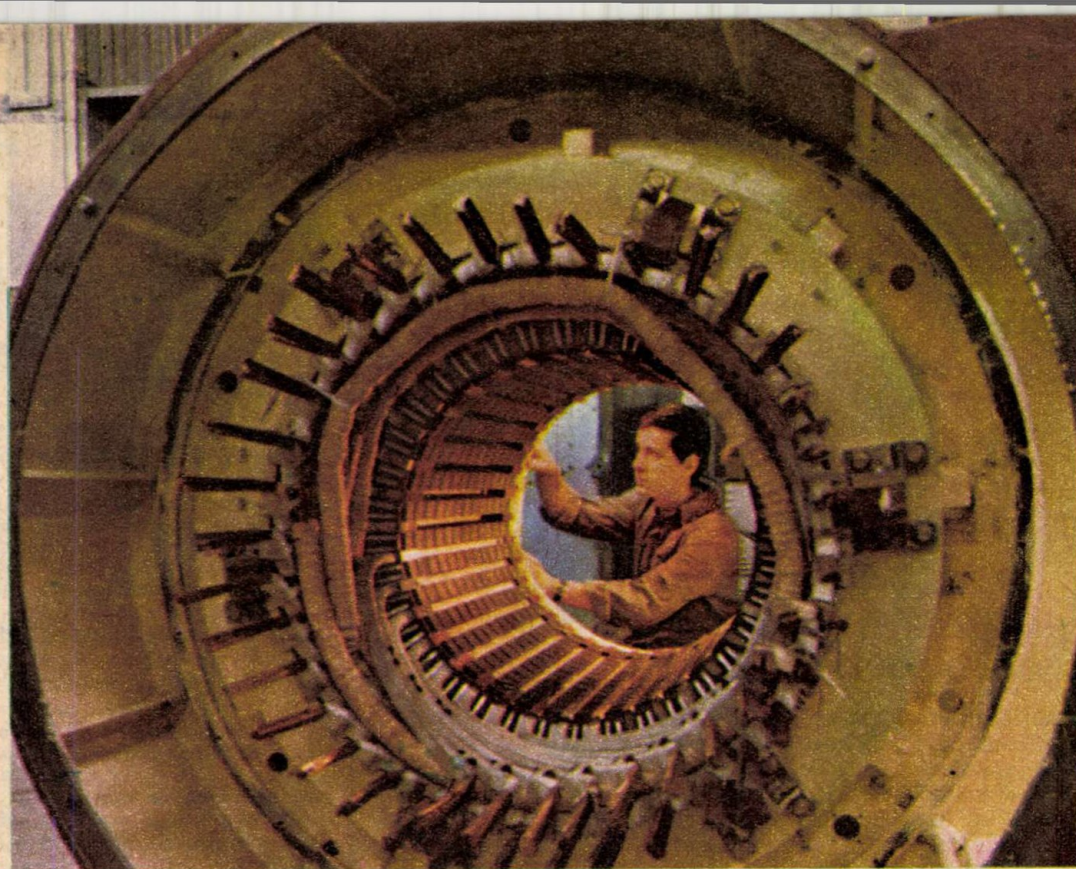
Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
VIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPIIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Școlii nr. 1,
București 32. Telefon 17 60 16;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința» TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENT: prin oficiile
de poștă P.T.T.R. Cîștii
și strînsu-se se pot abona
adresîndu-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import
poștă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

12 pagini, 1 LEU

Trofeul
«Termosul
de argint»
la Casa
pionierilor
și șoimilor
patriei din
Reșița.

JOI, 6 APRILIE 1978,
ANUL XII (NR. 549)

Acești pionieri care trăiesc și muncesc alături
de părinții lor, pe unul din marile noastre
șantiere, vă așteaptă să vă povestească despre
ei în pag. 6—7!

14

Foto: CONSTANTIN POPESCU

Cutezătorii
REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Timp de trei zile, în Capitală s-au desfășurat în prezența tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU** lucrările unuia dintre cele mai largi forumuri democratice ale societății noastre — *Conferința pe țară a președinților consiliilor populare*, care a reunit pentru prima oară pe toți primarii comunelor, orașelor și municipiilor precum și pe președinții comitetelor executive ale consiliilor populare județene. Inițiat la propunerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului, acest reprezentativ forum constituie o nouă și elocventă expresie a modului creator în care partidul și statul nostru asigură adâncirea continuă a democrației socialiste, participarea efectivă, nemijlocită a tuturor categoriilor de oameni ai muncii, fără deosebire de naționalitate, la conducerea activității economico-sociale a întregii țări, la dezbateră și adoptarea hotărârilor privind prezentul și viitorul comunist al patriei. Conferința a avut loc în anul împlinirii unui deceniu de la actul revoluționar al îmbun-

tăririi organizării administrativ-teritoriale, înfăptuită sub conducerea tovarășului Nicolae Ceaușescu, timp în care în toate județele și localitățile țării au avut loc ample prefaceri înnoitoare.

Într-un spirit de exigență și înaltă responsabilitate comunistă, proprie dezbaterilor noastre democratice, conferința a analizat modul în care au acționat și acționează consiliile populare, organele lor executive, toți oamenii muncii pentru înfăptuirea hotărârilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale ale partidului privind dezvoltarea economico-socială armonioasă a județelor, continua propășire și buna gospodărire a tuturor localităților. Realizarea susținută a programelor de modernizare a agriculturii, implicațiile multiple ale acțiunii de sistematizare a teritoriului și de urbanizare a localităților rurale, îndeplinirea integrală a planului de construcții de locuințe și obiective de gospodărie comunală, îmbunătățirea aprovizionării populației, crearea condițiilor de creștere a bunăstării materiale

și spirituale a oamenilor muncii de la orașe și sate sînt cîteva dintre problemele care au fost discutate în timpul lucrărilor.

Momentul cel mai important al Conferinței l-a constituit magistrala cuvîntare a tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, rostită în încheierea lucrărilor acestei largi reuniuni democratice. Documente de excepțională însemnată teoretică și practică, cuvîntarea secretarului general al partidului stabilește orientările de dezvoltare a tuturor domeniilor de activitate și constituie un mobilizator îndemn pentru întregul nostru popor de a-și uni toate forțele și a face totul pentru ca patria noastră socialistă să devină tot mai frumoasă, tot mai bogată.

Cuvîntarea tovarășului Nicolae Ceaușescu a produs o puternică rezonanță în conștiința tuturor participanților la conferință, în conștiința întregului popor, hotărît să facă totul ca importante sarcini și orientări din cuvîntare să fie transformate în fapte, spre înflorirea continuă a întregii țări.

SĂPTĂMÎNA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

Organizată din inițiativa tovarășului **NICOLAE CEAUȘESCU**, «Săptămîna științei și tehnicii românești» încununează larga activitate de creație tehnico-științifică de masă din cadrul primei ediții a Festivalului Național «Cîntarea României». Marea expoziție deschisă cu acest prilej reprezintă o convingătoare oglindă a capacității poporului nostru de a răspunde prompt și calificat problemelor pe care le ridică revoluția tehnico-științifică contemporană. Ideile noi, soluțiile tehnice inedite pe care le propun lucrările din expoziție formează obiectul unor atente dezbateri și analize, menite să asigure introducerea lor operativă în producție. Simpozionul Național a fost pregătit ca un mare atelier al inovației. Participanții la lucrările lui se vor înapoia la lucru cu multe cunoștințe noi, pregătiți să folosească de îndată bogăția de idei materializată în aparatele, dispozitivele, mașinile din expoziție.

Desigur, sinteti deosebit de mîndri că în standurile expoziției și-au găsit locul o parte dintre lucrările realizate de voi în cadrul concursului de creație tehnică al pionierilor și școlarilor. Tinerii autori își propun să valideze onoarea de a figura în expoziție alături de inovatori și inventatori cu vastă experiență în producție și în creația tehnică, obținînd succese noi în muncă și învățătură, formîndu-și o cutezătoare gîndire tehnică, demnă de exigențele viitorului comunist al patriei.

Județul Sibiu: **TRACTOR UTILITAR:**

Realizatori: Dorin Suzu și Drogmar Dosatlef, Baar: Mihai, Rolf Billes, Cristiane Schullerus. Prof. conducător: Julius Billes.

Județul Neamț: **AMPLIFICATOR STEREO HI-FI 2 x 70W**

Realizatori: Petru Papiră, Nicolae Borș. Prof. conducător: Vasile Zaharia.

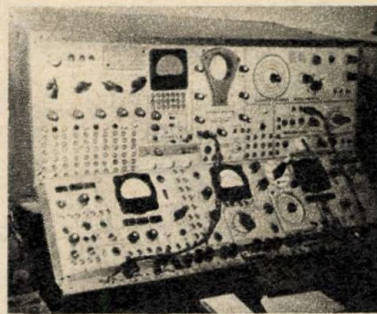
PREZENȚE PIONIEREȘTI ÎN „SĂPTĂMÎNA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI”

Pionierii și școlarii activează în peste 78 500 de cercuri tehnico-aplicative și științifice organizate în școli și unități economice; la acestea se adaugă activitățile de creație tehnico-științifică desfășurate la Casele pionierilor și șoimilor patriei.

Numărul participanților la aceste activități în anul școlar 1977—1978 se ridică la 1 840 000 de pionieri și școlari, reprezentînd 71,3 la sută din populația școlară de vîrstă pionierească.

La prima ediție a activităților de creație științifică și tehnică de masă din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» au luat parte 134 000 de pionieri și școlari cu peste 63 750 de lucrări.

Din lucrările pregătite de pionieri pentru Expoziția națională de creație științifică și tehnică

Județul Bacău: **MULTITESTER**
Realizatori: Vasile Nicodim, Dumitru Croitoru, Dan Buruiană, Romea Hanganu, Sorin Sianu. Prof. conducător: Gheorghe Manta.

Gîndit și făurit în ROMÂNIA

- Din istoria petrolului românesc
- Recorduri ale timpului nostru
- La 8 000 m sub pămînt

Poate nu toți cititorii știu că o întreagă industrie, extrem de complexă, care angajează importante mijloace materiale, umane și financiare, **industria noastră extractivă de petrol și gaze** are dreptul să poarte integral aceeași emblemă. Cu o existență atestată documentar de peste 120 ani, industria românească de petrol și gaze este, ca vechime, **numărul unu în lume**.

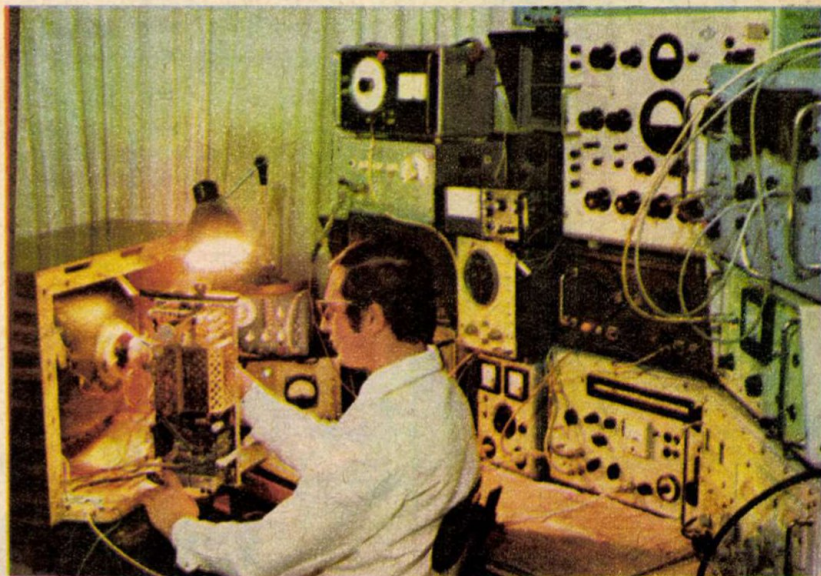
Încă din 1825 registrele vamale ale Țării Românești consemnau exportul de petrol, pentru ca, apoi, România anului 1857 să înregistreze, pentru prima dată în istoria civilizației tehnice, o **producție industrială de petrol** de 275 tone. În 1863 păcurarii noștri săpau prima sondă de țitei, în 1909 era dat în exploatare primul zăcămint de gaze, iar în 1913 se construia prima conductă pentru transport...

Economia socialistă a impus ritmuri înalte de dezvoltare industriei petrolifere românești: pe parcursul a trei decenii, producția de țitei a crescut de la 4,149 milioane tone în anul naționalizării (1948) la peste 15 milioane tone, conform prevederilor Planului unic de dezvoltare a economiei naționale.

Sub raportul ariei geografice, activitățile specifice industriei extractive de petrol și gaze s-au extins din perimetrul celor trei județe tradiționale — Prahova, Dâmbovița și Buzău — la scara întregii suprafețe a țării.

În contextul extrem al dinamicii dezvoltării a economiei naționale, industria extractivă de petrol și gaze s-a modernizat continuu, acordîndu-și gradul de tehnicitate și **know-how** (a ști — a face) cu nivelul celor mai înalte performanțe mondiale. Astăzi, săparea sondelor de mare și foarte mare adîncime, forajul marin, optimizarea forajului și extracției după criteriul prețului de cost (pentru realizarea celor mai mici cheltuieli de producție), lucrările complexe de inginerie a zăcămintului ș.a. sînt activități curente ale industriei petrolifere românești.

Deținînd constant locuri fruntașe în ierarhia mondială a producătorilor și exportatorilor de utilaj petrolier, România socialistă,

1. Constante ale produselor românești: eficiență și randament în condițiile celei mai atente gospodăririi a metalului și energiei.

2. O garanție a calității: înalta calificare asociată tehnicii de vîrf.

3. Cu mii de cai putere se afirmă industria românească modernă în cîmpul roditor al agriculturii.

AFIRMAREA VIGUROASĂ, multilaterală a României în concertul națiunilor lumii, participarea țării noastre cu cote în permanentă creștere la diviziunea internațională a muncii, ne-au familiarizat deplin cu expresia «**Made in Romania**», ceea ce înseamnă «**gîndit și creat în România**». Produse încorporînd experiența și inteligența novatoare, efortul de muncă și creativitate al specialiștilor români poartă această emblemă pe toate meridianele și paralelele lumii.

datorită experienței tradiționale și, deopotrivă, dezvoltării multilaterale din ultimele decenii, desfășoară o largă cooperare economică și tehnico-științifică în toate domeniile industriei extractive de petrol și gaze: peste 60 de țări ale lumii, de pe toate continentele, au beneficiat de aportul specialiștilor, instalațiilor, echipamentelor și materialelor românești din industria petroliferă. Din Europa în Asia, din Africa de Nord în America Centrală, din Extremul Orient în

inima Africii, din America Latină în Orientul Mijlociu și Apropiat, pe coastele Atlanticului și Pacificului, ale Mării Mediterane și Mării Egee, în Delta Nilului și fluviului Mekong, strănepoții vechilor păcurari care săpau cu peste un veac în urmă, în premieră mondială,

N. STĂICULESCU

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

Destinatarii INDUSTRIA

Concepute cu fantezie, realizate cu migală și dragoste, construcțiile prezentate la Concurșul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor se disting în primul rând prin faptul că sînt lucrări **CU ADRESĂ**. În grupajul de față vă prezentăm cîteva produse ale ingeniozității pionierești destinate industriei.

Termostatul electronic construit de pionierii **Daniel Oniga, Iuliu Berindei și Florin Chebutiu**, de la Casa pionierilor și șomilor patriei din **Aiud, județul Alba**, este destinat reglării automate a temperaturii agentului termic în cadrul centralelor de termoficare.

Pionierii Ionel Prața și Fenician Pacalu, de la Casa pionierilor și șomilor patriei din **Vulcan, județul Hunedoara**, au realizat un **aparat destinat determinării fisurilor la conductele subterane**. Sesi-zorul, amplificatorul și traductorul — părțile componente ale aparatului — dovedesc, prin modul cum au fost concepute, priceperea celor doi pionieri, viitori electroniști.

Macaraua prezentată de Casa pionierilor și șomilor patriei din **Curtea de Argeș** a fost construită de **Codruț Bilea, Vasile Stancu, Viorel Angelică și Cristi Căvescu**.

Interesant este și principiul de funcționare a **autostivuitoarelor electromecanice** destinat descărcării lemnelor. Autor este pionierul **Radu Dorinel Puiu** din **Hunedoara**.

La Casa pionierilor și șomilor patriei din **Oradea, Călin Lar și Ovidiu Sime** au terminat probele de verificare a aparatului pentru determinarea gradului de poluare a apelor. Aparatul are dimensiuni reduse, alimentarea făcîndu-se de la o baterie de 4,5 V.

Sirena electronică, pe care pionierul **Marcel Luncan**, din **Salonta, județul Bihor**, a realizat-o, este destinată avertizării sonore atunci cînd în rezervoarele cu soluții a fost depășit nivelul admis.

Vorbim uneori despre pasiune, despre dorința de-a cunoaște etc., cînd e vorba de copii iubitori ai științei și tehnicii, ca și cum pasiunea ar fi ceva ca o piesă într-un aparat: «funcționează» pasiunea? Atunci persoana «cu pasiune» poate fi liniștită; va ajunge om de știință, sigur și fără probleme.

...Chiar fără probleme?

Patru răspunsuri la această introducere, patru istorioare cu tîlc, patru teme de meditație, iată-le sosind din cetatea industrială a Reșiței:

CÎTE POTI ÎNVĂȚA DE LA UN... LICURICI

Ce se-ntîmplă dacă reușești să vă construiți o lampă filatoare, adică un licurici? Simplu de răspuns: o să vă jucați cu el, o să-l arătați prietenilor — și-n general, o să vă bucurați. Ce se-ntîmplă dacă greșiți atunci cînd vreți să construiți un «licurici» pentru biciclete?

Nu, nu vă grăbiți să dați răspunsul, fiindcă el nu-i atît de simplu precum pare. Ascultați-l pe **Marius Polak** din clasa a VI-a, Școala generală nr. 3, Reșița.

«L-am făcut eu după schemă și i-am dat drumul. El se-aprîndea dar nu se mai stîngea (n.n. pen-

te spectaculoasă: o flacără albă, frumoasă. Ajunsă acasă, a vrut să repete singură experiența: substanțe avea, procedeul îl văzuse — ce mai; zis și făcut!

Zis și făcut, dar — reacția NU! Încă o dată și încă o dată: tot NU! Vă închipuiți: nedumerire, necaz. Și chiar — ceea ce e mai important de reținut — îi dădea ocol neîncrederea în forțele proprii! Sau părerea că fenomenele naturii sînt capricioase, misterioase. De-aici tentația de a-ți scuza astfel nepriceperea, de aici diminuarea efortului intelectual, de aici...

Îndrîjită, Mioara a reluat «documentarea», apoi din nou experiența și a înțeles: uitase un... amănunt: doza. Dar amănuntul a-

PASIUNEA se învață

tru «licurici» acesta e un defect grav și nu o deosebită hărnicie!). M-am necăjit rău: atîta mă trudisem cu el și abia așteptasem să-l văd gata. («Pasionatul» poate deci, cu oricîtă plăcere ar lucra (s.n.) să lucreze degeaba, dacă «ratează finalul».) Trebuia să-l repar! (Deci, altă muncă.) M-am uitat pe schemă, am urmărit legăturile și mi-am dat seama: încurcasem terminalele tranzistorului. Le-am pus cum trebuie și a mers.»

Redactor: Și cum trebuia?

— Conform schemei, colectorul trebuia conectat la bec, iar capătul celălalt al becului la minusul tensiunii de alimentare.

— Mulți nu înțelegem ce-nseamnă asta — te-ntreb însă: după ce ai procedat astfel, erai sigur că «licuriciul» va funcționa?

— Nu, nu eram sigur.

— De ce?

(Pauză)

— Pentru că greșisem; și cînd ai făcut o greșeală te temi să nu fi făcut mai multe.

UN AMĂNUNT — CÎT O LEGE!

Mioarei Cocora de la Școala generală nr. 1 Reșița îi place chimia. La una din lecții a asistat la demonstrația practică a reacției dintre pulberea de zinc și pulberea de sulf. Reacția, se spune, este foar-

cesta era o Lege: legea conservării masei atomice! Și atunci flacără mult așteptată a țîșnit, dar lucrul cel mai important este că «a țîșnit» înțelegerea unei relații cauzale, exprimată matematic și nu altfel!

Este deosebirea dintre **improvizatie și știință** — pentru că, prin combinații nesfîrșite, oricine ar fi putut obține flacără «văzută cu ochii» dar nu și pe cealaltă.

«BUTURUGA MICĂ» E ÎNTOTDEAUNA... MARE!

Radu Popescu, clasa a VII-a, Școala generală nr. 1, Bocșa, are preocupări mai îndelungate în domeniul tehnicii, decît, să spunem, **Marius** sau alți pionieri. Stînd de vorbă cu el îți dai seama că «știe multă carte», cum se spune, iar aceasta îi dă o dezinvoltură în opinii, o siguranță în explicații. Te aștepti deci, ca din partea lui să nu-ți vină istorisiri ca cele de mai înainte: la el, «piesa» aceea miraculoasă — pasiunea — pare bine fixată și roadele sigure?

Într-un timp își confecționase și el un semnalizator acustic. În final ați ghicit: sirena (pentru că era o sirena) nu funcționa! Cum? O biată jucărie ce pună bețe-n roate unui cogeamite specialist? A

După o discuție fructuoasă, o plimbare binevenită!

schimbat în grabă niște legături cu sentimentul că a fost vorba de-o scăpare minoră, dar, din nou, îndărătnica sirena tăcea. Starea de surpriză minoră nu-l părăsise încă: adversarul nu i se părea pe măsura lui: îl sîcîia, însă, atîta tot. În astfel de momente, orice specialist încrezător în competența sa e tentat să dea vina pe cine știe ce fleacuri. («Or fi bateriile!») — i s-a părut lui — dar nici acelea nu erau. Abia atunci cînd a luat situația în serios, **Radu**, un tehnician serios, a găsit și explicația, care și ea era serioasă: un montaj al condensatorului electrolitic. Dar a trebuit să se întrebuințeze la maximum. Pentru că în știință și tehnică, la fel ca și-n alte împrejurări ale vieții, «subestimarea adversarului» se plătește.

CU CE SE MĂSOARĂ BUCURIA IZBÎNZII?

Cu o privire admirativă a unui coleg, cu un «Bravo!» al cuiva etc.

Într-o zi, **Petrică Paul**, clasa a VI-a, Școala generală nr. 3 Reșița, a fost chemat de un prieten al său ce locuiește pe aceeași stradă, să-i arate o instalație de sunet și lumină pe care acesta o lucrase singur. Lui **Petrică** i-a plăcut tare mult instalația, dar neștiindu-se tare în ale fizicii nici prin gînd nu i-a trecut să facă și el așa ceva.

Nu i-a trecut atunci — fiindcă pe urmă, deodată, și-a zis: «Adică eu, de ce nu?»

Există la unii dintre voi, o știință, o anume reținere în fața activităților științifico-tehnice pe motivul că sînt grele și nu pe măsura oricui. Ceva din mentalitatea eronată — «matematica e grea și nu e pentru oricine» — transferată în atelier și-n laborator.

Și-a făcut **Petrică** un calcul: deci trebuie învățată mai întîi electricitatea, apoi să cunoști tranzistorii și alte componente electronice, apoi... Și, din ambiție, **Petrică** s-a trezit că devine... pasionat!

Instalația? A reușit, nici vorbă, dar **Petrică** făcuse o altă descoperire: că mărimea și frumusețea unei bucurii este direct proporțională cu surpriza pe care ți-o procură tu însuși!

ILIE TRAIAN

VIITORII METALURGIȘTI DIN HARGHITA

În cinstea «Săptămânii științei și tehnicii românești», pionierii din Căpâlnița, Lueta și Vlăhița, județul Har-

ghita, au inițiat, sub genericul «Viitori metalurgiști», o interesantă acțiune de cunoaștere a trecutului,

VIZITĂ-FULGER LA PIONIERII DIN COVASNA

Pionierii Mátyás Mátyás (1) și Németh László (2) de la Casa pionierilor și soimilor patriei din Covasna și-au câștigat un binemeritat renume de radiotehnicienii iscusiți. Constantin Duca, Bács Ferencz, Gúzs Csaba, Bokor Attila, Orbán Árpád, Bartók Bertalan (3) sunt realizatorii unui ferăstrău cu panglică, de primă utilitate pentru modelaștii din Sfintu Gheorghe.

a stadiului actual și a perspectivelor de dezvoltare ale Întreprinderii metalurgice Vlăhița. Mineritul, topitul și prelucrarea fontei au tradiții seculare pe aceste meleaguri. După cum arăta istoricul secui Orbán Balázs «... încă de pe vremea dacilor se făcea minerit pe aceste locuri». Documentele atestă exploatarea minei de fier la începutul anilor 1700. Pe teritoriul de azi al Întreprinderii, construcția cuptorului și a forței a început în 1836, dar până în 1948 producția s-a dezvoltat a-nevoios, înregistrând multe stagnări. Naționalizarea a deschis o etapă nouă, înfloritoare în viața uzinei. În ultimii treizeci de ani, și cu deosebire în ultimul deceniu, datorită politicii Partidului Comunist Român de industrializare socialistă și de amplasare rațională a forțelor de producție pe întregul teritoriu al țării, s-a schimbat radical și înfățișarea acestor meleaguri. Întreprinderea s-a transformat într-o uzină modernă, bine utilată și de mare randament.

Toate aceste date istorice, ca și larga paletă a meseriilor care se practică astăzi în întreprindere au constituit pentru sutele de pionieri din localitățile amintite obiectul unui studiu atent, finalizat într-un antrenant concurs. Pe locul întâi s-a clasat echipa Școlii generale nr. 2 din Vlăhița. Câștigători au fost însă toți participanții, care au demonstrat, prin cunoștințele lor, că se pregătesc temeinic pentru a deveni viitori metalurgiști ai Harghitei.

EUGEN HADAI

Gîndit și făurit în ROMÂNIA

(URMARE DIN PAG. 3)

cel mai adînc puț de petrol (320 m), au pus la dispoziția partenerilor străini, pe calea cooperării economice, experiența îndelungatei tradiții românești, priceperea, hărnicia, inteligența și creativitatea petroliștilor români, îmbogățind cu noi temeuri faima industriei de petrol și gaze din România.

Perfecționarea continuă a calității instalațiilor noastre de foraj oferite la export, precum și garanția unor servicii prompte și de înaltă calificare au asigurat României al doilea loc printre exportatorii mondiali. Instalațiile și echipamentele aferente destinate în prezent exportului direct sau cooperării economice acoperă întreaga gamă de adîncimi, între 1 200 m și 10 000 m, la care se pot afla orizonturile (straturile) cu conținut de hidrocarburi fluide (petrol și gaze).

Soluțiile tehnice și tehnologice adoptate de specialiștii noștri în realizarea echipamentelor complexe destinate industriei extractive de petrol și gaze au impus definitiv peste fruntariile țării instalațiile de foraj românești purtătoare ale etichetei «Made in Romania», majoritatea acestora cucerind distincții prestigioase la târgurile și expozițiile internaționale.

Recent, piața mondială a petrolului a consemnat o nouă performanță a creației tehnice românești: cu o instalație tip 3DH400, în Republica Democrată Germană, recordul european al adîncimii de foraj a fost ridicat la 8 000 m! Este o știre care adaugă noi valențe prestigiului industriei românești constructoare de utilaje petroliere și din care specialiștii noștri își fac un binemeritat titlu de mîndrie, cu atît mai mult cu cît instalația care a realizat recordul european nu este cea mai nouă creație românească în acest domeniu!

De aceea, cu nimic senzațional în conținut pentru constructorii noștri de utilaje petroliere, recentul record va fi așezat, la trecerea timpului, în lungul șir de prestigioase realizări pe care viitorul le va adăuga cu siguranță palmaresului de muncă și creativitate al specialiștilor români, cărora nu le putem aduce un omagiu mai înalt decît cel conținut în angajamentul nostru de a le urma exemplul și, cînd ne vom fi pregătit suficient spre a putea prelua ștafeta cutezantei lor, de a-i întrece.

Acasă la Ion Apostol, unul dintre «elevii-călători». Adeseori, Nelu este vizitat de noii săi prieteni pe care și i-a făcut aici, la Siriș.

Despre cei 631 de elevi din comuna Siriș, județul Buzău — unii localnici, alții veniți aici cu părinții de prin mai toate părțile țării — se poate spune că învață la două școli deodată. Una — cea obișnuită — școala nouă, aflată încă în lucru și doar parțial dată în folosință, înălțată în chiar mijlocul marelui șantier al viitoarei hidrocentrale; cealaltă — șantierul însuși, unde trăiesc zilnic 24 de ore din... cele 24. Rezultatele acestor «cursuri duble»? Le vom vedea numai decît.

Aproape o sută dintre elevii Școlii generale din Siriș fac parte din așa-zisa categorie a «elevilor-călători». Adică dintre aceia care însoțindu-și totdeauna părinții-constructori care

ELEV... LA DOUĂ ȘCOLI?

„DA!” SPUN CUTEZĂTORII

trec de pe un șantier pe altul, ajung să-nvețe în 8 ani chiar și-n 8 școli diferite!

Dorojneag Silviu Daniel e unul dintre ei. Deși-i doar în clasa a V-a, pînă acum a învățat în 4 școli din localități diferite. E moldovean după părinți (care-și au casa la Galați) dar oltean din Vilcea prin naștere. Clasa I-a a urmat-o la Lotru, a II-a și jumătate dintr-a III-a la Sebeș (județul Alba) și a terminat-o la Bacău. Dintr-a IV-a se află aici.

— E greu să fi «elev-călător», Daniele?

— Nu-i prea ușor, dar ce să-i faci? Trebuie să te obișnuiești.

Trebuie! Și cu cîte! Să te obișnuiești să-ți părăsești prietenii pe care abia ți i-ai făcut, să-ți lași și să pleci și să-ți faci repede alții, acolo unde ajungi, că fără prieteni nu se poate. Să schimbi învățătorul sau profesorii care abia reușiseră să te cunoască cu alții noi, în fața cărora să te impui din nou, să arăți ce știi și ce poți cu adevărat.

Nu-i ușor, dar Daniel s-a obișnuit și peste tot a fost un elev foarte bun. E destul să spunem că în prima clasă absolvită aici, la Siriș (a IV-a, anul trecut), a luat premiul III. Și ca el sînt mai toți ceilalți «elevi-călători» de la această școală. Tot Daniel ne explică «secretele»: «Noi, ca și părinții noștri, ne-am învățat cu greutate. Nu ne mai temem de ele și le învingem mai ușor decît alții».

Pe șantier, ca pe șantier! — ne-am zis noi, apropiindu-ne de clădirea Școlii generale din

Siriș: oricît te-ai strădui, nu poți scăpa întrutotul de noroi (cînd plouă) și de praf (cînd e uscat). Mai ales că școala însăși e un șantier (mult mai mic, e adevărat). Ne așteptam, deci, ca într-un fel sau altul să dăm și aici de aceste două elemente nelipsite în asemenea condiții. Și, chiar și de alte aspecte specifice. Cînd i-am trecut însă pragul — surpriză: pe dinăuntru, școala aceasta din mijlocul șantierului arată la fel de frumos ca oricare alta spre care elevii se îndreaptă călcînd numai pe trotuare asfaltate. Totul împrejur strălucește de curățenie și impune prin ordinea desăvîrșită: și coridoarele bogat (și funcțional) împodobite, și clasele — cu parchetul ca oglinda, cu băncile ca noi, nescrijelate, dar mai ales cu explozia de flori din ghivecele și glastele de la ferestrele încadrate cu draperii albe, cusute cu motive naționale.

N-am fi consemnat, poate, aceste amănunte exterioare dacă n-am fi aflat ulterior că ele sînt opera elevilor de-aici, care-și iubesc cu neascuns orgoliu noua lor școală. O iubesc pentru că, încă de la prima cărămidă, ei înșiși participă la înălțarea acesteia dar — după cum ni s-a spus — pentru că sînt copii care văd tot timpul, cu ochii lor, cîtă muncă și sudoare se depun la temeliile noilor edificii, și pentru că au învățat de la părinții lor, de la constructorii de pe șantier, să respecte munca în cel mai înalt grad. Și, totodată, ei înșiși să muncească, să-și facă pe deplin datoria de elevi și de pionieri.

Cred că ziua de astăzi a fost cea mai lungă zi. De fapt, asta e valabil numai în ceea ce mă privește pe mine, pentru că zilele nu pot fi măsurate nici cu riglele, nici cu compasul.

Aici Dinu își întrerupsese însemnările și lăsase caietul aruncat pe un colț de etajeră. Sunase telefonul, «a, asta e Sandu» și trebuise să alerge în parcul de la capătul străzii, unde Sandu avea să i-l prezinte pe cel mai bun șahist, prietenul lui dintr-un orașel de munte, cîștigătorul unui concurs ce avusese loc în acea zi în orașul lor.

Afară se întunecase, Dinu alergase, în tricoul galben, să dea mîna cu băiatul blond și cîrn, «cu figură mai degrabă de campion la popice decît la șah» — cum se gîndise Dinu, văzîndu-l.

Sandu era fericit și plin de importanță, nu pierdea ocazia să-i spună băiatului cîrn «prietenul meu» și povestise de vreo trei ori cum i se dăduse acestuia premiul, cum i s-a strîns mîna, și cum unul din cei de la masă i-a zis că-i o «speranță a șahului viitor».

Dinu s-a scuzat pentru cîteva minute și, alergînd la cofetăria cea mai apropiată, a cumpărat o cutie cu trufe și i le-a adus cîrnului: «Te rog, de la mine...» Cîrnul se bucurase, ba chiar zîmbise, dezvelindu-și niște dinți mici și uimiți de albi — curios gîndise Dinu, zîmbetul de campion e prețios. «Bravo, bravo, tu dintotdeauna ai fost gentil».

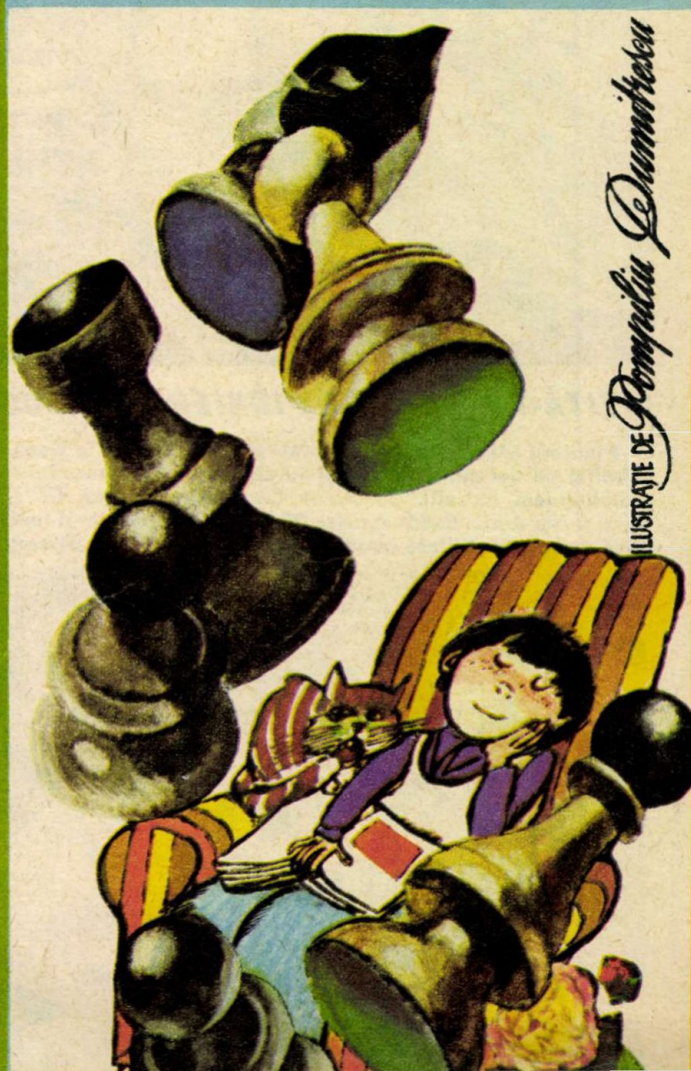
Cînd s-a întors în casă, Dinu n-a mai avut chef să-și continue însemnările.

Îl dorea tîmplă dreaptă, «ceva să fii campion la vîrsta asta» și-n urechi îi răsuna vorba lui Sandu: «...I-au felicitat și i-au spus că-i o speranță a șahului viitor... a șahului viitor... a șahu-lui.»

Nu era invidios și totuși ar fi vrut, măcar pentru o clipă, să fie în pielea cîrnului. Să umble pe la concursuri, cu o geantă de voiaj în mîină, să-l aștepte prietenii prin gări și să-l ducă seara prin parcuri, să-l prezinte prietenilor lui și să povestească

ZIUA CEA MAI LUNGĂ

SCRIȘA DE Cornelia Jehim

ILUSTRATIE DE Pompișu Dumitrescu

Cum ar putea fi altfel, de pildă, Ion Apostol, din clasa a VII-A? Tatăl lui e sondor renumit. A lucrat, când Ion era mic, și în Algeria. Acum lucrează aici, la Siriu. Forează pământul la temelia viitorului baraj și injectează acolo, până la zeci de metri adâncime, zeamă de ciment, sub presiune. O operație de mare răspundere, de calitate a căreia va depinde rezistența viitorului baraj. Nelu (cum îi spun colegii) își petrece mult din timpul lui liber pe șantier — fie cu tata, fie cu alți constructori. Și nu poate fi decât ca ei: serios, harnic, fără teamă de greutăți («care sînt făcute pentru a fi învinse» — după cum spune tatăl lui). Faptul că, deși și el face parte dintre «elevii-călători» (a învățat până acum în 4 școli diferite), Nelu e un elev foarte bun la învățătură (premiul III anul trecut) și deosebit de activ în acțiunile organizate cu detașamentul sau unitatea de pionieri.

Sau Elena Urjan, din clasa a VIII-a A. Tatăl Elenei e miner, lucrează în subteranele de pe șantier, iar mama la cantină. Și de multe ori (ea fiind cea mai mare) Elena rămîne singură cu cele două surioare mai mici. Are grijă de ele la fel de bine ca și mama ei: le ajută la lecții, le spală și le calcă lucrurile, le pregătește mîncarea, face curățenie prin casă, ba chiar și cumpărături. Cu toate acestea ea nu-și neglijează îndatoririle de elevă. Anul trecut a terminat clasa cu media generală 9,54, situîndu-se pe locul III în ierarhia premianților.

Asemeni lui Ion Apostol și Elenei Urjan sînt cel mai mulți elevi de-aici, din Siriu. Care, învățînd la două școli deodată, atît de la profesorii de la catedră, cît și de la cei mult mai numeroși, de pe șantier, se formează și cresc în spiritul deplinului respect pentru muncă, în care văd unicul lor drum spre împlinire.

CONSTANTIN DIACONU

tească de trei ori cum a fost, să alerge să-i aducă trufe. Se duse și trase stururile cu gesturi repezite. Ai casei nu sosiseră încă. Învîrti comutatorul, făcînd întuneric, și aprinse doar lampa cu picior. Se cuibări apoi într-un fotoliu, cu o carte pe brațe «ca un bunic», și adormi așa, visînd piese de șah cît casele, albe și negre, un cal cît un munte, un turn cît un stîlp de telegraf, un pion cît un bloc cu zece etaje... Se făcea că el, Dinu, umbla cu ele, mutîndu-le de colo colo, era singurul care putea așa ceva, ceilalți oameni se opreau mirați în loc, punînd mîna streșină la ochi și ținînd capul mult aplecat pe spate... Le muta mereu de colo colo, pe o tablă imensă, cu pătrate albe și negre, iar ele stăteau așa cum le punea el, oamenii îl rugau să fie atenți, să nu se dărîme vreunul.

«Ai grijă, Dinule!» dacă pică pionul acela distruge grădinița, ai grijă!». Iar Dinu atînga încet pionul și-i asigura stabilitatea, «lasă, nene, că nu mai pică el, îl pun Eu bine» — și atunci pionul zîmbea, zîmbea dezvelindu-și niște dinți mici și albi, avea nasul cîrn, semăna cu... Dinu tresări în somn, încercînd o poziție mai comodă în fotoliul moale și adînc... O pendulă răsună în toată casa și, ca la o comandă, o ploaie repezită de primăvară începu să bată în ferești. Din sufragerie, se auzeau pași și vorbe șoptite, se întorseseră mama și tata. Afară ploua cu zgomot, cu furia nopților de april.

A doua zi totul era greu de ploaie. Dinu se trezi sub ochii mamei. «Se poate, Dinule, să dormi în fotoliu?» — părea că spun ochii ei ușor dojenitori, dar buzele nu spuneau nimic. Dinu se freca la ochi, somnoros și plictisit de imaginea pieselor de șah imense. Mama privea pe geam, începuse iar să plouă, repede, repede, apoi mai potolit, pe urmă din nou repede, repede...

Dinu ar fi avut chef să rămînă prima jumătate de zi în pat, dar cu mama nu-i mergea, ea voia patul strîns, ușa de la balcon deschisă, micul dejun în sufragerie, totul cu punct și virgulă... Pentru

ea vacanțele lui Dinu aveau și ele programul lor, pe cînd Dinu ar fi vrut să scape măcar acum de program, să facă ce-i trecea lui prin cap...

Coborî în sufrageria întunecată din pricina vremii de afară. Mama așeza cu îndemîinare ceștile de cafea cu lapte, cu dungi aurii și flori albastre de clopoței. «Ți-e foame tare, Dinule?» întrebese mama, iar Dinu dădu din umeri.

— Nu prea...

Se gîndea că poate mama ar fi bucuroasă să știe că el e campion la ceva, că l-ar aștepta seara în gară, să se întoarcă de la concursuri cu geanta de voiaj în mînă și zîmbetul lui larg pe față. Că tata i-ar strînge mîna. «Ești mare, Dinule, ești mare...», că el ar scoate acasă din geanta de voiaj un cadou pentru mama, altul pentru tata și poate, că de ce nu? ar păstra acolo un mic cadou și pentru Sandu, pe care avea să i-l dea la școală, a doua zi. Mama îi terminase de uns cornulețele cu unt și gem de vișine și acum privea pe geam. Lui Dinu toate astea îi erau cunoscute: sufrageria păstra aerul cel mai intim din toată casa.

Îi cunoștea fiecare colțisor, fiecare obiect, fiecare tablou. Știa toate serviciile de masă, la descompletarea cărora își avusese partea lui de contribuție, tabloul cu coșul plin de ciuperci, de deasupra frigiderului, cel cu căpșuni și peisajul rustic, un apus de soare în deltă, la care privea cînd era supărat. Le privea pe toate și știa, se vedea parcă într-o oglindă cum se uita în jur, în vreme ce termină de ronțait ultimul corn cu unt, Mama era tristă azi «poate din pricina ploii, își zise Dinu, și pe mine ploaia asta mă supără și mă ține în casă». Totul părea liniștit și la locul lui, pînă și ploaia punea sunete pe tăcerea din casă, și totuși Dinu simțea că ceva se schimbasesc, nu mai era cum fusese.

Și asta de ieri, ziua cea mai lungă... Un fel de neliniște îl cuprinsese, pendula mesteca impasibil timpul vacanței lui, ca pe o iarbă fermecată.

— Mamă...

Mama venise în fața lui cu mîinile la piept, privindu-l ușor neliniștită.

— Mamă, ce-ai zice dacă m-aș întoarce la cercul de electronică?

Mama începu să ridă. Rîdea frumos, tinerește, din toată inima.

— N-ar fi rău, Dinule, mai ales că tu stai bine la matematică...

Dinu intră îngîndurat în camera lui. Îl cuprinsese un fel de ciudă pe ploaia de afară, pe vacanța lui, pe el, pe Sandu, pe cîrnel de aseară...

La prînz ploaia și-a vrut să scrie despre ploaie, dar s-a plictisit repede. Ce poți scrie despre ploaie? Că plouă, e frig, copacii sînt grei de apă și cam atît... Mai interesant ar fi să scrie că de ieri începuse să se gîndească nu numai la campionii de șah... Sau că de azi nu va mai lipsi niciodată de la cercul de electronică, o mai veche pasiune de-a lui.

Se văzu parcă într-o oglindă imaginară, cum strînge ochii, și degetele pe brațul fotoliului... Mama va suride tatii și-i va spune: «Dinu al nostru e inventator, inventator!». Afară se înserase. Ploaia se mai auzea la intervale mari, în cameră era aproape întuneric. Dinu se așeză la masă și-n vreme ce telefonul țîrîia strident, el deschise o culegere cu probleme de matematică și fizică. Rîdea cu mulțumire.

Avea aerul că pregătește o farsă. Se și vedea stînd față în față cu blondul cîrn, căruia îi cumpărase bomboane. Dar mai ales se vedea printre piesele lui de șah, înalte cît stîlpii de telegraf, oprindu-le să cadă de pe casele de pe strada lor, conducîndu-le ca pe niște mașini ciudate pe străzi, ocolind parcul din centrul orașului, casele și lumea din jur. Lumea cea mare descoperită într-o zi — în cea mai lungă zi din viața lui.

UN MILION DE PRIETENI

Judo-ul și curajul
răspunderii • Talente
în anonimat? • Dacă
doriți să corespundați...

• O colecție care și
așteaptă completarea

● **DIN JURNALUL** unui judoka:
«Mulți se tem de colegul nostru
L.O., din clasa a cincea D. Face
antrenament la judo de câteva ori
pe săptămână, timp de două-trei
ore, dar de scris, își scrie la școală,
ascuns în cine știe ce ungher. Ca
să nu fie surprins sau... deranjat,
își pune... paznici! Uneori, pleacă
de la orele de curs, sărind gardul,
după distracții. Dacă vorbești des-
pre toate astea, riști s-o pătești.
Îmi permit s-o fac din două motive:
1 — fiindcă și eu sint judoka și 2
— fiindcă mă străduiesc să învăț
bine.» Semnează: **Constantin Pîr-
vulescu, Șc. gen. nr. 6, Lugoj.** El adaugă
și un post-scriptum: «Să nu creadă
nimeni că sportul este singurul
vinovat în astfel de cazuri!» ● Foar-
te frumoasă și pătrunzătoare interven-
ție la discuția noastră despre sport
și învățură (cred că Pîrvulescu are
talent de gazetar!) Ea ne determină la
meditație. De exemplu: e oare neapă-
rat necesar să știi... judo pentru a-ți
spune părerea în legătură cu băieți
ca L.O.?! Nu. E anormal. În mod fi-
resc, ajunge demnitatea — care poate
acționa cu mult folos atunci cînd în
clasa respectivă există un climat po-
trivît spiritului de muncă și echi-
tate. Dragă L.O., aș dori să-ți spun
și ție ceva: principiul care stă la teme-
lia sportului și, în general, a oricărei
activități umane este cîntecul. Dacă
vrei să devii un adevărat campion,
antrenează-ți și caracterul, nu numai
mușchii. ● **CINE** trebuie să publice
în revista școlii? se întreabă (probabil
că are ea un motiv...) **Luminița Tică,**
din cl. a șaptea, Șc. gen. Micloșanii
Mici — Dîmbovița. Răspuns (pentru
cine nu știe): Toți pionierii talentați.
E drept, se mai întîmplă ca, pe alocuri
(sper că nu la Micloșanii Mici...) doar
un număr restrîns de elevi să-și pre-
zinte, într-un mod sau altul, în public,
creațiile. Comandamentele pionierești
și tovarășii profesori trebuie însă să
aibă grijă de a descoperi și încuraja
neconștient altele și alte talente care,
din diferite motive (să zicem, timidi-
tatea autorilor sau indiferența cole-
gilor) rămîn în anonimat ● **DACĂ**
Liliana Radu din cl. a șaptea, Peri-
șoru-lalomîța, vrea să corespundă
cu colegi de vîrstă ei și mă roagă să-i
furnizez adrese, ce considerați că ar
trebui să fac? Eu cred că nimic. Adre-
sele sînt chiar sub ochii ei, în orice
număr al revistei, inclusiv cel de față!
● **ABONAMENTUL** la «Cutezătorii»
sînt cel mai bun mijloc pentru
a-ți constitui o colecție completă. **Val-
eriu Vișan,** din Potcoava-Olt, care
într-o perioadă anume a rămas fără
abonament, a rămas și fără... reviste!
Ar dori numerele de la 5 la 16 (inclusiv)
pe 1972. Dacă există vreun bine-
voitor...

Pe joia viitoare, prietenii!

OVIDIU ZOTTA

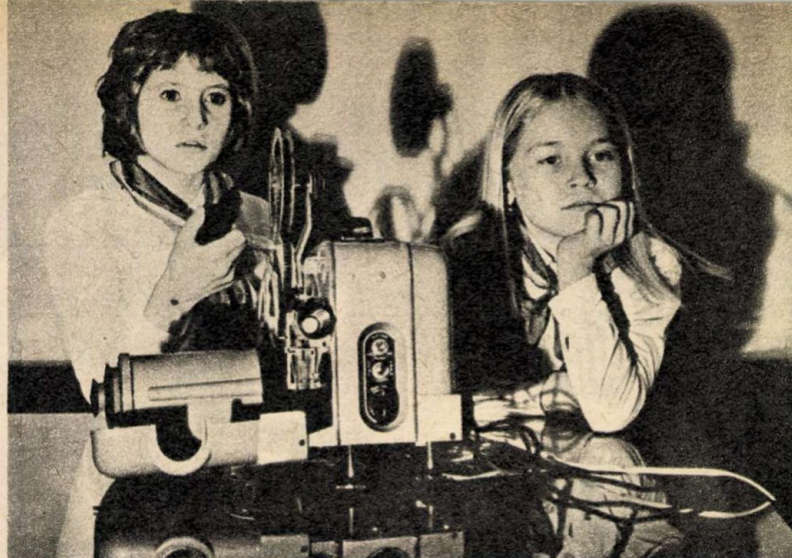

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Detașamentul nostru are un
cerc de artizani, la care am invitat
să participe — activ! — și o grupă
de șoimi ai patriei. Foto: **Diana
Daniela Isar, cl. a treia, Liceul Industrial
Mizil-Prahova.**

▲ «Cei mai... neîmblinziți critici
ai filmelor produse de cineclubul
nostru sînt înșiși... autorii lor!» Foto:
Subredacția pionierească de la Casa
pionierilor și șoimilor patriei, Giurgiu-
Ilfov.

FOTOREPORTAJUL rubricii este
alcătuit astăzi din imagini înre-
gistrate de pionieri din clasa șaptea B,
Șc. gen. nr. 2 Sărmaș, Hodoșa-Harghita.
Geza Boldi i-a «văzut» prin obiectiv pe
colegii săi într-o activitate care se bucură
de mare trecere în acest sezon (1).
Obiectivul aparatului lui **Ildiko János** a
fost atras de expresia foarte concen-
trată a colegei sale **Mihaela Tempea,**
în timpul unei adunări pionierești (2). Cit
despre **Joia Antal,** se pare că are pre-
dilecție spre fotografia de sport (3).

O RIMĂ FRUMOASĂ PENTRU POEZIE: PRIETENIE!

Din județul Bacău, din satul Căiuți, ne
sosește o scrisoare — și o fotografie ce
înfățișează doi pionieri. Din scrisoare
este greu de stabilit cine e expeditorul.
Dar să vedem ce vor să transmită ci-
titorilor cei doi... autori.

Poate faptul că sînt frunțași la în-
vățătură; că unul dintre ei este loc-
ționar al comandantului unității; că a-
mîndoi au zece pe linie?

Poate — dar nu aceasta în primul rînd.
Atunci, vor să ne aducă la cunoștință
situația la învățătură a detașamentului.
a unității lor; acțiunile pionierești cele
mai izbutite sau modul cum au depă-
șit ei angajamentul la munca patriotică?

Da, dar nici aceasta în primul rînd.

Am găsit! — va exclama cineva care
ar citi în grabă scrisoarea: vor să ne
anunțe că ei scriu poezii și — de ce nu?
— poate li se și publică vreo una dintre
ele?

E adevărat — scrisoarea conține și o
poezie dedicată apropriei primăveri
(e datată februarie), dar însuși autorul
ne asigură că rolul poeziei este altul.
Ca și rolul tuturor informațiilor de mai
înainte.

Care anume?

«Eu, cel din dreapta — cum vă uitați
la poză — mă numesc **Goran Eugen** și
sînt în clasa a V-a. Cel din stînga este
el, prietenul meu, **Muscalu Costel,** în
clasa a VI-a. Costel are o situație de fa-
milie cam dureroasă: mama sa a plecat
și acum el nu mai are mamă. Îl iau ade-
sea la mine acasă și îi spun o vorbă
bună sau învățăm împreună. El se simte
foarte bine și eu la fel. În ultima vreme
am început să scriu și poezii. Nu știu
dacă sînt reușite dar eu mă simt foarte
bine cînd le fac și pentru asta lui Costel
trebuie să-i mulțumesc. De aceea aș fi
foarte fericit dacă ați publica în revistă
fotografia aceasta; vă rog foarte mult:
e fotografia în care sînt alături de prie-
tenul meu».

Da, poezia trimisă odată cu scrisoarea
nu este o producție în stare să incite
condeiele criticilor. Nu este deloc sigur
că autorul ei va ajunge vreodată poet.

Dar poezia cea adîncă, a bucuriei
de a trăi între oameni și de a avea
prietenii, mai importantă decît orice
artă, **Eugen Goran** a descoperit-o,
iar pentru aceasta merita să ne scrie!

T. RĂCEANU

AUR ȘI BRONZ

Ne oprim aici, promitându-vă că, în curând, vă vom oferi posibilitatea să aflați, din... sursă directă și detaliat, secretul marilor performanțe ale Mariei Alexandru, precum și al impresionantei ei longevități sportive.

Resita! *

...Că, aici, în imediata apropiere a mării Reșite industriale, copiii adaugă noi lauri la emblema orașului lor.

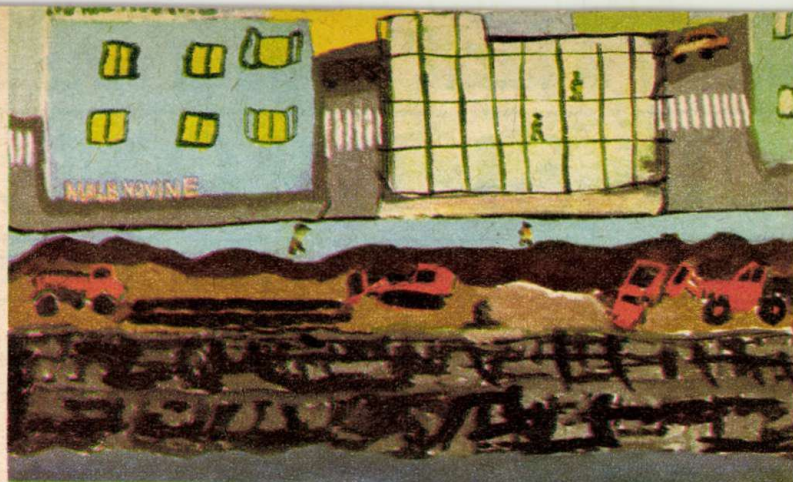
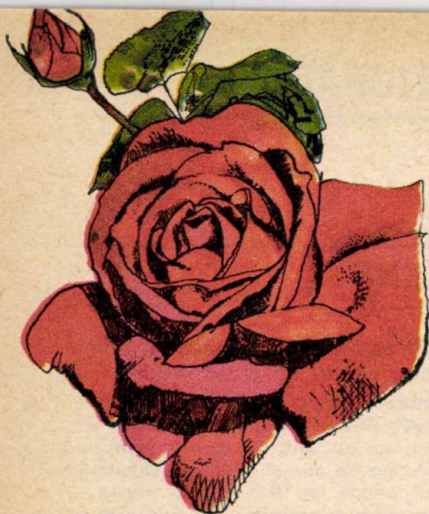

▲ Două aspecte din expediția echipajelor reunite— «Zori noi» și
 ▼ «Semenicul» câștigătoare ale trofeului «Termosul de argint» — edi-
 tia a VIII-a a Expedițiilor «Cutezătorii».

Intîlnirile de la Rucăr

Întilnirile sportive duminicale de la Rucăr, devenite tradiționale, vor continua, organizându-se întreceri și la alte discipline și cu invitați și din alte localități.

Desen de Milenko Pat, clasa a V-a, Sarajevo

Vedere din Sarajevo

ÎNSEMĂNĂRI DIN
R.S.F. JUGOSLAVIA

SARAJEVO

ORAȘUL DE PE RIUL MILIACICA

De la misterioasele statuete create de oamenii acestor locuri încă din neolitic, trezite din somnul lor milenar de neastîmpărata sete de cunoaștere a arheologilor, pînă la plastica creatorilor contemporani de frumos, de la uskocii și haiducii de odinioară, la legendarii eroi partizani, de la sîrguința cultivatorilor și meșteșugarilor din timpurile de naștere a popoarelor iugoslave, la hărnicia, priceperea și măiestria celor

ce clădesc astăzi edificiul socialismului există o legătură puternică, o continuitate în năzuința, în aspirația statornică spre libertate, spre o viață mai bună, spre prosperitate.

Asemeni multor cronicari din evul mediu, și cronicarul Evlia Cebeli, evoca, în secolul al XVII-lea, frumusețea orașului și-l făcea prevestit peste mări și țări, găsindu-l cel mai ales dintre cele cinci orașe ale Europei și Asiei ce purtau numele de Sarai. Pe atunci Sarajevo - pentru că despre el este vorba — se numea Bosna Sarai, adică «palatul de pe Bosna». Astăzi, Sarajevo este capitala Republicii Bosnia și Herțegovina, una dintre cele șase republici ale R.S.F. Iugoslavia. În acest oraș cu vechi tradiții culturale își au astăzi sediul numeroase muzee și lăcașuri de cultură. Dintre ele amintim Muzeul cu manuscrise rare, Mu-

zeul regional care găzduiește importante valori culturale, Muzeul etnografic, Biblioteca națională a Bosniei, Galeria de pictură, Muzeul revoluției populare precum și Muzeul «Tînăra Bosnie». Ele adăpostesc adevărate capodopere, mărturii peste veacuri a varietății culturii materiale și spirituale, a elanului creator care animă oamenii acestor locuri.

Sarajevo se poate mîndri pe drept cuvînt și cu ingenioasa îmbinare a stilului arhitecturii moderne — prezent în toate cartierele noi — cu arhaicul cartierului oriental — cartier comercial al orașului — unde în sumedenie de vitrine, pot fi admirate obiecte decorative măiestrit confecționate din piele, aramă etc.

Tramvaiele rapide ca și autobuzele etajate prezente pe marile artere ale orașului atît ziua cît și noaptea, într-un du-te vino neîntrerupt,

ca și chioscurile cu reviste și ziare pentru toate vîrstele conferă orașului nota specifică marilor orașe moderne. În orele dimineții ca și în miezul zilei, pe străzile orașului pot fi înîlți copii plini de voie bună, îndreptîndu-se spre numeroasele școli ale orașului. Avînd mereu în față faptele vitejești și sacrificiul înaintașilor lor, pionierii de astăzi din Republica Bosnia și Herțegovina își aduc contribuția alături de pionierii întregii țări la înfăptuirea marelui program de dezvoltare economico-socială. Marea familie a Organizației pionierilor din R.S.F. Iugoslavia, care nu de mult a împlinit 36 de ani de la înființare, participă cu însuflețire la opera de formare a cetățenilor de mine pregătiți temeinic pentru a prelua de la părinți ștafeta construcției comunismului.

POMPILIU DUMITRESCU

În peisajul giganticei jungle amazoniene va fi înscris nu peste multă vreme un nou obiectiv menit să contribuie la valorificarea imenselor bogății pe care le deține această parte a Braziliei. Pe valea marelui rîu Tocantins, a cărui lungime este de 2 600 km, se lucrează de aproape doi ani la construcția unui baraj care va măsura în final 7,5 km lungime și va avea o înălțime egală cu cea a unui bloc de 30 de etaje. Prin zăgăzuirea apelor marelui rîu, va fi creat un rezervor de apă, lung de 200 km, care va acoperi printre altele și o parte din rezervația indienilor Paracana, al căror trib a fost descoperit în urmă cu numai 5 ani.

Barajul va purta numele orașului Tukurui, prevăzută să devină și el unul dintre cele mai populate și mai importante centre ale Amazoniei (în prezent densitatea populației din această regiune este de 1 locuitor pe km.p.). Hidrocentrala care urmează a fi construită aici

TRANSFORMĂRI ÎN PEISAJUL AMAZONIEI

va furniza printre altele și energia electrică necesară exploatării importantelor resurse minerale descoperite în regiune.

În viziunea specialiștilor brazilieni, barajul Tukurui, împreună cu autostrada Transamazonia, a cărei construcție a început cu cîțiva ani în urmă spre a face legătura între Oceanul Atlantic și Oceanul Pacific, traversînd continentul, sînt primele jaloane care vizează crearea condițiilor pentru valorificarea resurselor Amazoniei. Numai rîul Tocantins și afluenții săi au un potențial hidroenergetic de 18 milioane Kilowați.

Melcul de Zăpadă

Într-o noapte
Am văzut în gînd
Un melc de zăpadă
Prin lume trecînd.

Nu există melc de zăpadă!
Mi se pare că visez
Să o strig pe mama să-l vadă?
Nul! Mai bine-l pictez!

De atunci, prieteni am rămas
Și ne-ntîlnim mereu, precum am zis,
Și-n fiecare noapte de iarnă
Îmi văd melcul de gheață în vis.

MARINA POPESCU
clasa a IV-a G,
Școala generală nr. 87,
București

CONCURSUL FILATELIC

(URMARE DIN NUMĂRUL TRECUT)

Camelia Dinu, str. Plevnei nr. 33, Caracal — Olt; **Adrian Mircea Pătrășcoiu**, str. Mașina de Pline nr. 6, București; **Marius Balog**, str. Spitalului nr. 1, Beiuș — Bihor; **Dimitrie Postovei**, Aleea Castanilor nr. 4, Buzău; **Sorin Ciurescu**, str. Braza lui Novac, Bloc D-15, Craiova; **Dennis Dron**, str. 6 Martie nr. 1, Dorohoi; **Stănel Pană**, str. A.I. Cuza nr. 41, Galați; **Alexandru Cristea**, str. Dostoievski nr. 22, Giurgiu; **Daniela Mardari**, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Botoșani; **Daniel Lazăr**, str. Cuză Vodă nr. 42, Focșani — Vrancea; **Cătălina Largu**, B-dul Tudor Vladimirescu, Bloc 97, Iași; **Alexandru Ruican**, str. Tineretului, Bloc IV, Buhuși — Bacău; **Cornel Ianus**, Școala generală nr. 1, Urziceni — Ilfov; **Magdalena Diosteianu**, Școala generală nr. 6, Caracal — Olt; **Doina Vancu**, Școala generală nr. 2, Caracal — Olt; **Octavian Rezus**, str. Petreni nr. 4, Vatra Dornei — Suceava; **Daniel Bureția**, comuna Lovrin — Timiș; **Daniela Ursu**, str. Mizeșului nr. 4, Beiuș — Bihor; **Antoni Drăghicenoiu**, str. Liviu Rebreanu nr. 13, București; **Camelia Uratoriu**, **Cristina Cirstea**, **Iuliana Ionete**, **Marian Șerban**, **Marinela Bizoi**, Școala generală nr. 6, Caracal — Olt; **Ancuța Daciana Gombos**, str. Odobesti nr. 2, Timișoara; **Gheorghe Popișteanu**, str. Liviu Rebreanu nr. 41, București; **Florin Enache**, Micro 17, Bloc A-2, Galați; **Mariana Bolohan**, Școala generală Orășeni Deal, comuna Curtești — Botoșani; **Titu Răzvan Popa** și **Liviu Bogdan Popa**, str. Trapezului nr. 9, București; **Dan Radu**, str. Republicii nr. 101, Galați; **Marius Enache**, str. Rapsodiei nr. 1, Tîrgoviște; **Vasile Ion Iuavan**, str. Principală nr. 5, Deușu, județul Cluj; **Camelia Mustăț**, Școala generală nr. 6, Caracal — Olt; **Mario Simulescu**, str. Obcina Mare nr. 9, București; **Ovidiu Crăciun**, str. Duzilor nr. 16, Reghin — Mureș; **Călin Lucian Coroian**, Aleea pionierilor nr. 6, Zalău — Sălaj.
Au mai fost acordate 20 de diplome «Cutezători».

TINERI INVENTATORI LA ATELIERUL FANTEZIEI

De data aceasta, Ziua porților deschise la «Cutezători» s-a desfășurat în... deplasare. Răspunzînd la invitația Casei Centrale a Armatei, Atelierul fanteziei s-a prezentat în fața unui foarte numeros public de șoimi ai patriei și pionieri cu o «brigadă de șoc» formată din tineri inventatori.

La chemarea Atelierului au răspuns «echipa» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din sectorul 3, care, cu doi ani în urmă, a prezentat la Concursul de creație tehnică al pionierilor și școlarilor un avertizor capacitiv de pericol bazat pe un principiu original. Lucrarea a fost selecționată de către reprezentanții Oficiului național pentru invenții și mărci, la ora aceasta autorii

— elevii Dan Șerban și Nicolae Pirjolea, ca și profesoara Alice Nadler — aflîndu-se în posesia brevetului de inventator. Dan a făcut în fața publicului o scurtă demonstrație a posibilităților aparatului, expunînd apoi perspectivele sale aplicative.

Au mai răspuns la invitația Atelierului fanteziei «echipa» Casei centrale a pionierilor și șoimilor patriei din Capitală, formată din tinerii Gabriel Varadi, dublu premiant la ediția

unde cercetările în vederea stabilirii caracterului de invenție se află în curs.

Publicul a urmărit cu mult interes demonstrațiile, înconjurîndu-i, la propriu și la figurat, pe cei prezenți cu atenția cea mai măgulitoare.

În încheiere, Școala generală nr. 57 a prezentat un bogat spectacol muzical.

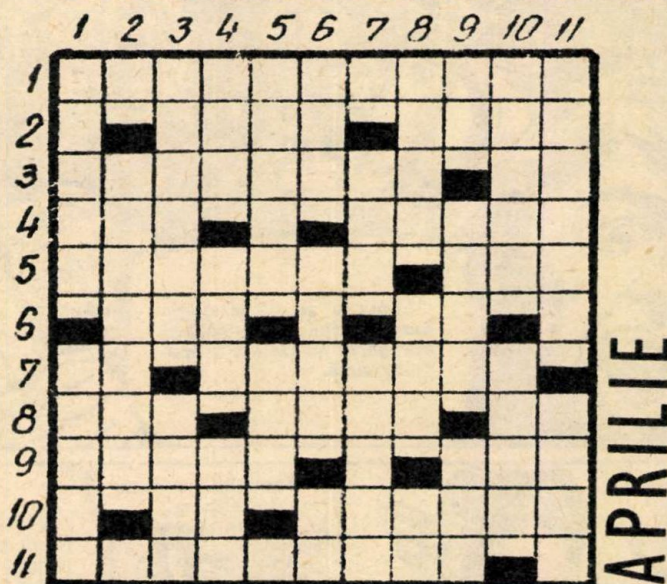
Tot în săptămîna trecută a avut loc inaugurarea Cenaclului «Preludii» al pionierilor din sectorul 4. A fost un prilej

1976 a concursului amintit și Constantin Mitulescu, el însuși un tehnician cu excelențe realizări, medaliat și premiat; Profesor: Nicolae Dincă. Gabriel a pus la rîndul său în funcțiune, sub ochii privitorilor, aparatul pentru depistarea înălțimii apei realizat la aceeași ediție a concursului și înregistrat la Oficiul de stat pentru invenții și mărci,

de manifestare a sensibilității și gingășiei, dar și a profunzimii sentimentului, a convingerilor care formează lumea spirituală a pionierilor astăzi. Poeziile citite, ca și cuvîntul oaspeților cu experiență în arta versului, ne îndeamnă să așteptăm plini de optimism afirmarea plenară a noii formații.

CRONICAR

APRILIE

ORIZONTAL: 1) Cooperativizarea ei a fost celebrată în cadrul sesiunii extraordinare a Marii Adunări Naționale din 27—30 aprilie 1962. 2) Viteji. Dezghețat. 3) Comună suburbană din județul Sibiu, unde, în a treia duminică a lunii aprilie, se sărbătorește pornirea oilor la munte. Notă muzicală. 4) Provincie în R.P. Chineză. Așezare 5) Minunat accesoriu al straiului participanților la «Alaiul primăverii», manifestare folclorică ce se desfășoară la Reșița, la sfîrșitul primei săp-

tămîni din aprilie. Primii în toate. 6) Din nou. Sau. 7) La munte. La ace. 8) Din morcovii! A transporta. Începe tabăra! 9) Mare poet german, autor al poemului «Dintr-un april» din «Cartea imaginilor». Repopulat cu puiet în luna aprilie. 10) Primele litere ale... analfabetului! Medic român născut la 20 aprilie 1828, organizator al serviciului sanitar militar și, împreună cu N. Kretzulescu, al învățămîntului medical din țara noastră. 11) Prezentare publică internațională deschisă, în ca-

pitala Franței, în aprilie 1867, unde România a avut pentru prima dată un stand propriu, pentru care a obținut 3 medalii de aur, 9 de argint, 35 de bronz și 38 de mențiuni.

VERTICAL: 1) Satul natal al cărturarului Gh. Lazăr, unde, în a doua duminică a lunii aprilie, își dau întâlnire, în cadrul festivalului «Florile Oltului», ansambluri folclorice din mai multe comune. Inventator american, născut la 27 aprilie 1791, autor al telegrafului electromagnetic și al codului telegrafic. 2) Paradă a artei populare bănățene, la care își dau concursul cele mai bune formații folclorice din județ — are loc la Timișoara în ultima duminică a lunii aprilie (pl.). 3) Orașul de pe Bîrzava unde, la sfîrșitul primei săptămîni a lunii aprilie, s-a desfășurat o mare manifestare folclorică. Pălărie (reg.). 4) Localitate în Japonia. Unitate de măsură pentru energie. Altă localitate din Japonia. 5) Filosof materialist român, promotor al evoluționismului și ateismului, care a încetat din viață la 21 aprilie 1882 (n. 1845). Macazuri. 6) Orășel în Noua Zeelandă. Animal... tăios. Indemn pentru cai. 7) În barcă! Un beton foarte rezistent 8) A desface... nodul gordian. Exclamație. Aprilie întors! 9) Udrea Gheorghe. Dă-nemarca, stat care își sărbă-

toarește ziua națională la 16 aprilie, sau Republica Arabă Siria, care își aniversează ziua națională la 17 aprilie. 10) Unul din legendarii întemeietori ai Romei. În limba italiană (abr.). 11) Comună în județul Maramureș, unde, la 18 aprilie, au loc manifestări folclorice și un tirg. Umbă cu acele.

DICTIONAR: ILI, ORC, IRI, KIO, UIA

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NĖGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMĂȘ

Redacția: Piața Școlii nr. 1,
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPĂRUL C.P.C.S. ABONAMEN-
TE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

12 PAGINI, 1 LEU

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

2 DIN ZORI DE ISTORIE

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT. A-nul 514 î.e.n. În fruntea unei armate copleșitoare, regele persan Darius, fiul lui Hystaspes, înainta de-a lungul țărmlui tracic, înspre pământurile Dobrogei de azi. Printre conducătorii cetății Histria, cu care triburile geto-dacice înjghebaseră un negoț pașnic și înfloritor, vestea produse o adîncă tulburare.

De mine vom grăbi înaintarea, Berisades.

Cum poruncești, stăpîne. Dar n-ar strica să fim prevăzători. Dintre semințiile tracilor, geții sînt cei mai de temut.

Mă uimești, Berisades! Am străbătut pînă aici un drum triumfal. Să ne temem tocmai acum?

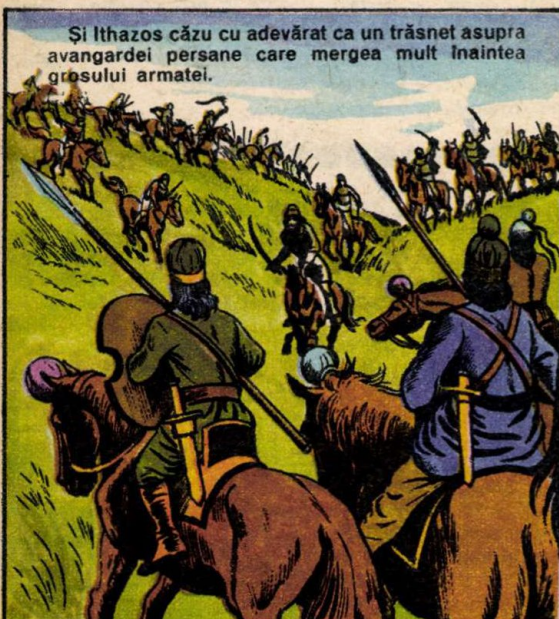

Darius își continuă impetuos înaintarea. Iscoadele geților urmăreau toate mișcările armatei persane, spre a da de știre regelui lor.

Persii sînt mulți și puternici, Odrix.

Mulți și puternici, da. Dar nu nemuritori. Ithazos, la comanda călăreților și taie calea avangardei dușmane. Lovește ca trăsnetul!

Și Ithazos căzu cu adevărat ca un trăsnet asupra avangardei persane care mergea mult înaintea grosului armatei.

Lupta fu scurtă și sîngeroasă. Puțini dintre soldații avangărzii lui Darius scăpă-ră cu viață.

Cum de te-ai putut lăsa surprins, Agathion?

Au năvălit prin surprindere. O, și capetele acelea de lup care vijliau atît de cumplit...

Temerile nu m-au înșelat, stăpîne.

Văd, Berisades. Dar înțelepciunea ta nu e o mîngiere. Le voi da geților o lecție aspră.

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 13 APRILIE 1978.
ANUL XII (NR. 550)

Din sumar :
Trofeeale Harniciei
Ritmuri pionieresti
in Festivalul National
"Cantarea României"
.1978
ANUL INTERNATIONAL ÎMPOTRIVA APARTHEIDULUI
.RAIUL IDEILOR

Trofeul «Jăbăraț» la Casa pionierilor
și scolilor patriei din Sovata, Județul
Mureș.

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

5 aprilie 1978:
Inaugurarea,
în prezența
tovarășului
Nicolae Ceaușescu,
secretar general
al Partidului Comunist
Român,
președintele Republicii
Socialiste România,
și a tovarășului
Todor Jivkov,
prim-secretar
al Comitetului Central
al Partidului Comunist
Bulgar,
președintele
Consiliului de Stat
al Republicii Populare
Bulgaria,
a lucrărilor
de construcție
a Complexului
hidroenergetic
Turnu Măgurele —
Nicopole.

Prezențe pionierești în SĂPTAMINA ȘTIINȚEI ȘI TEHNICII ROMÂNEȘTI

Înscrișă în Festivalul Național «Cîntarea României», **Expoziția națională a creației științifice și tehnice** reprezintă expresia spiritului creator al poporului nostru, ilustrînd potențialul de inteligență științifică și tehnică al maselor muncitoare pus în slujba înfăptuirii mărețelor obiective stabilite de Congresul al XI-lea și Conferința Națională a partidului. Expoziția reunește mii de produse și tehnologii noi, rod al perseverenței și talentului cu care mii și mii de muncitori, maeștri, tehnicieni, ingineri, cadre didactice, studenți, elevi și pionieri au conceput și realizat mașini, instalații, dispozitive, au elaborat soluții tehnologice de perfecționare a muncii și producției, deosebit de importante pentru înfăptuirea obiectivelor Cîntărilor revoluției tehnico-științifice.

Alături de părinții și frații lor mai mari, pionierii și școlarii țării își prezintă cu mîndrie realizările. Prin diversitatea lor, prin originalitatea soluțiilor propuse, exponatele celor mai tineri participanți la activitatea de creație științifică și tehnică demonstrează importanța deosebită a măsurilor luate de conducerea partidului și statului nostru, a indicațiilor tovarășului

Nicolae Ceaușescu, privind integrarea procesului instructiv-educativ cu producția, cu cerințele vieții. La prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României» peste 134 000 de purtători ai cravatei roșii cu tricolor din întreaga țară, cuprinși în peste 78 500 cercuri tehnico-aplicative și științifice, au prezentat 63 750 lucrări. Cele mai reprezentative dintre acestea sînt prezente în expoziție. Se află aici lucrări deosebit de promițătoare, unele dintre ele apreciate ca invenții și inovații, cu aplicabilitate în ateliere și laboratoare școlare, în cele mai diverse domenii ale economiei; lucrări de modelism, jucării tehnice, proiecte vizînd construcții și tehnologii ale viitorului.

Expresie a condițiilor minunate create în România socialistă pentru afirmarea personalității fiecărui tînr, pentru manifestarea pasiunii creatoare în știință și tehnică de la cea mai fragedă vîrstă, ilustrînd deopotrivă marile disponibilități de fantezie, inventivitate și îndemînare ale copiilor, realizările din cadrul expoziției semnate de pionieri și școlari constituie, alături de cele realizate de elevi și studenți, temeinice promisiuni pentru dezvoltarea de mîine a științei și tehnicii românești.

În acest context mobilizator, juriul republican a desemnat cele mai valoroase lucrări și pe merituosii lor realizatori.

PIONIERI ȘI ȘCOLARI LAUREAȚI PE ȚARĂ AI CONCURSULUI DE CREAȚIE TEHNICO - ȘTIINȚIFICĂ

PREMIUL I

1. Dispozitiv de acupunctură, detecția punctelor de acupunctură, anestezie și terapie. **Realizatori:** Ovidiu Ciovică, Cristian Paraschiv, Sorin Rădulescu, Ion Năstase, Marius Constantinescu; **prof. conducători:** Eugen Moraru, Dr. I. Ghinea; Casa pionierilor și școlimilor patriei Ploiești-Prahova.

2. Alimentator didactic pentru laboratorul de fizică și chimie. **Realizatori:** Viorel Ciucu, Cristian Popa, Marta Rădoi, Petre Mateescu, Florin Iliescu; **prof. conducător:** M. Doicu; Școala generală nr. 114, București.

PREMIUL II

1. Interdependența dintre structura atomului, proprietățile elementelor și tipul de legătură chimică. **Realizatori:** Emil Sirbu, Marian Mușat, Adrian Pena, Doru Dumitru, Stelian Nicu, Constanța Pavel;

prof. conducători: I. Petcu, N. Beău, L. Chirioiu; Casa pionierilor și școlimilor patriei Giurgiu-Ilfov.

2. Dispozitiv de vopsit electromagnetic, pentru înlocuirea schelei din jurul navelor. **Realizatori:** Ionel Moise, Lucian Marcu, Laurențiu Marcu, Claudiu Sandu; **prof. conducător:** Nicolae Dorohan; Casa pionierilor și școlimilor patriei Galați.

3. Receptor superheterodină cu dublă schimbare de frecvență pentru benzile de US și UUS. **Realizatori:** Valentin Tomșa, Gabriel Varodi; **prof. conducător:** Nicolae Dincă; Casa centrală a pionierilor și școlimilor patriei București.

4. Combină audio-stereo GE-II-OL. **Realizatori:** Octavian Sfînt, Triess Burkhard, Laczo Martin, Dinu Bran; **prof. conducător:** Petru Jigorea; Casa pionierilor și școlimilor patriei Arad.

PREMIUL III

1. Mașină de traforat. **Realizatori:** Lakatoș Laszlo, Ferencz Laszlo Bila Protea, Dan Costiniu, Bitai Csabo; **prof. conducător:** Forro Ladislau; Casa pionierilor și școlimilor patriei Sf. Gheorghe-Covasna.

2. Combină de recoltare a sfecei. Colectivul de creație de la Școala generală nr. 8, Brașov.

3. Centrală solară cu acumulare de căldură. **Realizatori:** Sorin Bordei; Școala generală nr. 173, București.

4. Trusa electronistului. **Realizatori:** Dan Ola, Călin Morariu; **prof. conducător:** Octavian Pușcău; Casa pionierilor și școlimilor patriei Dej-Cluj.

5. Cart «Șoim 001». Colectivul de creație de la Casa pionierilor și școlimilor patriei Codlea-Brașov; **prof. conducător:** Gheorghe Lihaci.

6. Tractor cibernetic. **Realizatori:** Florin Bota, Ovidiu Ciobanu, Ovidiu Dolciou, Walter Hunter; **prof. conducător:** Mircea Dediu; Casa pionierilor și școlimilor patriei Mediaș-Sibiu.

MENTIUNI

1. Examinator cibernetic cu programare. **Realizatori:** Florin Păun, Eugen Popa, Adrian Carola; **prof. conducător:** Dumitru Nistoran; Casa pionierilor și școlimilor patriei Motru-Gorj.

2. Tractor utilitar pentru lucrări în agricultură. **Realizatori:** Dorin Luzu, Dagmar Drotleff, Mihai Bran, Rolf Billes; **prof. conducător:** Cristian Schilems; Casa pionierilor și școlimilor patriei Mediaș-Sibiu.

3. Trusa pionierului electronist. **Realizatori:** Narcis Negulescu, Corina Tipa, Dorel Lipan, Cerasela Bălănescu, Nicolae Cozmiuc; **prof. conducător:** Narcis Negulescu; Casa pionierilor și școlimilor patriei Suceava.

TROFEELE HĂRNICIEI

Hărnicia pionierească este frumoasă întotdeauna — vara, toamna, iarna, dar parcă niciodată ea nu capătă chipul anotimpului care o înconjoară ca primăvara.

Purtătorii cravatei roșii cu tricolor din întreaga țară, mobilizați de chemarea «Săptămânii primăverii» și a «Lunii pădurii» au adus cu entuziasmul și hărnicia lor, mai repede și mai aproape de noi anotimpul puietilor, al mugurilor, al florilor, dar și al marelui start spre recoltele viitoare.

După un trimestru bogat în izbînză, pionierii, la inițiativa comandamentelor din unități și detașamente, înscrise în calendarul vacanței participarea lor, alături de cei mari, la înfrumusețarea școlii și a localității, la lucrări pe ogoarele C.A.P.

Trofeele hărnicii își oglindesc caratele pe chipurile pionierilor ani-mați, în aceste zile, de sărbătorescul gong al primăverii

Prezent la fața locului, reporterul transmite:

FLORI PENTRU ORAȘUL NOSTRU

În sera Casei pionierilor și șoimilor patriei din Sighișoara am întâlnit în aceste zile de vacanță un grup de pionieri de la diferite școli din oraș. I-am văzut lucrînd cu trageră de inimă la plantat răsaduri, la săpat și stropit florile, la îngrijirea plantelor tropicale. Cînd totul a fost gata, iată ce ne-au declarat: «Avem marea satisfacție de a vedea florile — crescute și îngrijite de noi — în vitrinele florăriilor. Și credem că nu există bucurie mai mare decît aceea de a putea oferi flori oamenilor din orașul nostru».

ULTIMELE ȘTIRI DESPRE... POMI ȘI IARBĂ!

Am făcut zilele acestea un raid prin cîteva sate și comune ale județului

Mureș. Cînd am ajuns la Școala generală din Beghia, pionierii de aici își pregăteau terenul pentru o pepinieră de coacăze negre. Am aflat de la ei

două echipe. Prima planta pomi fructiferi și arbuști de-a lungul străzilor satului, iar cealaltă se ocupa de amenajarea parcului din comună.

că tot în timpul vacanței și-au propus să participe și la curățirea a 30 de hectare de pășune.

Pe elevii și pionierii Școlii generale din Gornești i-am găsit lucrînd în

Pionierii din Cucerdea lucrau în livadă, alături de părinții și frații lor mai mari la curățirea și stropirea pomilor. Pe cei din Nadeș i-am găsit plantînd tei în curtea școlii.

Desen de ELENA OPREA,
clasa a VI-a, Școala generală
Țintea, județul Prahova

La Lăpușna, pionierii și uteciștii din Ibănești se ocupau cu curățirea pomilor și cu plantări. Pe cei din Sintana de Mureș, harnici și inimoși, i-am găsit lucrînd la amenajarea lotului școlar și la îngrijirea parcului din curtea școlii. Peste tot, pionierii își înfrumusețau satul și școala, pregăteau de rod livada, curățau pășunea ori plantau pomi.

EMILIA NICULESCU

TELEX

PIONIERESC

DE PRIMĂVARĂ

● «ȘCOALA DINTRE TRANSDAFIRI» ar putea fi titlul unui roman, nu-i așa? În acest caz, personajele acestui roman trebuie să fie, neapărat, pionierii Școlii generale nr. 4 din Iași, întrucît ei sînt cei care, prin munca de înfrumuse-

țare a școlii, i-au făcut pe locuitorii cartierului să-i atribuie acest neobișnuit supranume.

● TREI MII sînt orele de muncă patriotică și... 120, numărul celor care le-au efectuat — pionierii și șoimii patriei de la Școala generală Păuliș-Șoimuș, Hunedoara — în acest trimestru, între altele ajutîndu-și părinții la C.A.P. și pe șantierul de la Chișcădaga.

● SE MUTĂ... O GRĂDINĂ! Imposibil? Nu. Clădirea Școlii generale nr. 3 din Tg Jiu extinzîndu-se cu încă opt săli de clasă și două laboratoare, pionierii ajută, între altele, la mutarea vestitei lor grădini, din locul care va deveni șantier, într-altul, unde să adauge și mai multă frumusețe edificiului care, la toamnă, va primi un număr considerabil sporit de elevi.

● CATALOGUL, ÎN AER LIBER! Firește, locul lui e în clasă sau în cancelarie dar dacă, în aceste zile, «strigi» catalogul în curtea Școlii generale nr. 9 din Brașov, răspund «prezent» toți șoimii patriei, pionierii și uteciștii.

Prezenți la plantarea puietilor. Prezenți la sădirea florilor. Prezenți — la întîlnirea... cu primăvara!

UN MILION DE PRIETENI

Astăzi, despre: fotbal, muzică, o controversă și un fel de «contabilitate»

● **MECI** — iată un cuvânt la care tresar multe inimi! Cele ale unor elevi din cl. a șaptea B, Liceul industrial Băilești-Dolj au tresărit atât de tare încât i-au propulsat pe posesori direct la meciul dintre echipa din localitate și o vestită formație craioveană! Se pare că aproape jumătate din clasă a șters-o de la oră — și ce oră credeți că era? Educația cetățenească. Și ce subiect se afla în dezbaterile la această oră? Spiritul de... disciplină! Mai mult: corespondentei noastre, **Georgeta Nagacevschi**, o colegă i-a făcut următorul (și uluitorul) reproș: «Tu de ce n-ai venit? Să știi că m-am supărat!» Cu alte cuvinte, ce-o fi urmărind Georgeta de respectă într-atât disciplina școlară? Multe îi este dat omului să audă! ● Dacă știți de unde se pot procura corzi de **MANDOLINĂ** scrieți-le colegilor voștri de la Șc. gen. nr. 2, Tărtășești-Ilfov, care au o reputată formație de mandoline. Cum instrumentiștii sînt fociși iar corzile, delicate, acestea se cam rup, iar muzicanții nu găsesc «piese de schimb». Poate le dați o mînă de ajutor. ● **BĂIEȚII** pot fi și altfel de cum cred unele fete. **Gheorghe Herache** din cl. a șaptea, Șc. gen. Drăghici, Mihăiești-Argeș, a citit cu interes scrisoarea în care Paula Bursuceanu din Eforie Nord povestea despre faptul că, în timpul dereticării clasei, toți băieții — minus unul — au dispărut lăsînd totul pe seama fetelor. Gheorghita ne dovedește că, uneori, lucrurile pot sta și invers; într-o împrejurare asemănătoare, din clasa lui au dispărut... fetele, așa încît curățenia au efectuat-o băieții. Nu-i nimic, Herache dragă. Vă mai antrenați și voi într-ale menajului... ● **O CONTABILITATE** strictă a notelor, mediilor și numărului de corigenți (cam mare) din clasa ei îmi trimite **Eliza P.** din București. Bineînțeles, are laudabila intenție de a-i critica pentru a nu mai greși pe viitor. De aceea, Eliza (13 ani) s-a gîndit la «rubrica» noastră cerînd să «n-e dați un sfat în speranța că respectivii, cînd «î-și vor vedea numele în revistă», se vor mai îndrepta. Așa că, încheie Eliza, «v-ă dăm numele celor ce n-e fac de ris școala». În timp ce rîdeți, precizez că modul în care sînt scrise mai sus unele cuvinte nu se datorește nici corecturii noastre, nici tipografiei. Le-am reproșat întocmai din scrisoarea Elizei. Pe joia viitoare, prietenii!

OVIDIU ZOTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea «Un milion de prietenii».

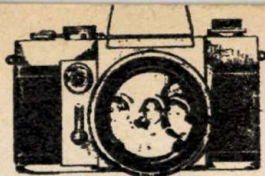

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

Prezintă **SANDU ALEXANDRU**

Spirit de echipă! Foto: Cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei, Piatra Neamț.

«Care pe care?» Foto: Ion Sasu, clasa a V-a C, Școala generală nr. 2, Călimănești-Vilcea.

«Invitata noastră: tovarășa Doina Donuțiu, juristă, care ne-a vorbit — foarte frumos! — despre îndatorirea fiecărui cetățean, indiferent de vîrstă, de a cunoaște și respecta legile țării». Foto: Cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei, Satu Mare.

«Și acum, ascultați formația de muzică folk a Casei pionierilor și șoimilor patriei din orașul nostru!» Foto: **Despina Badea**, Școala generală nr. 3, Alud.

«Nu știm în ce stadiu se mai află controversa pro și contra... fotbalistelor, dar colegele mele, vă asigur, joacă foarte bine!» Foto: **Gabriel Săftescu**, clasa a VIII-a, bd. 23 August nr. 58, Roșiori de Vede — Teleorman.

LABORATORUL FOTOCRONICII

● Primiți încă multe fotografii semnate pur și simplu «cercul foto», în loc de a purta numele, prenumele, clasa, școala și localitatea autorului propriu-zis. În acest caz, pe cine să premiiem? Sau, poate, aceste fotografii semi-anonime sînt realizate de... profesorii cercurilor foto? ● Desigur că vă întrebați de ce unii participanți apar mai des (de exemplu, cei din Piatra Neamț sau din Satu Mare, prezenți și în acest număr). Simplu: pentru că trimit fotografii mai interesante decît altele fie sub raportul conținutului, fie sub acela al tehnicii fotografice, fie sub acela al tematicii revistei, fie (ceea ce, să recunoaștem, se întîmplă mai rar!) sub toate trei la un loc ● Unii participanți au predilecție pentru hîrtia fotografică groasă, mată. Vă rugăm ca, în măsura posibilităților, să utilizați hîrtie fotografică subțire, lucioasă, întrucît imaginile copiate pe această hîrtie sînt mai ușor de reprodus în revistă ● Dacă am reamintit, la începutul acestor rânduri, cum trebuie să fie semnate fotografiile, reamintim și premiile care-i așteaptă pe autori: **UN TELEVIZOR PORTABIL, UN CASETOFON, APARATE FOTO, ALTE OBIECTE, DIPLOME** — în total, 200 de premii. Indiferent însă de acestea, toți autorii publicați primesc Diploma specială a redacției și un calendar «Cutezătorii», pe 1978, cu fotografia în culori a **Nadiei Comăneci** ● **Plicurile vor purta precizarea «Pentru fotocronica pionierască».**

DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA

„ÎNDRĂGISEM ATELIERUL”

Toate mijloacele de transport produse în țara noastră — de la nave oceanice, la tractoare, autoturisme, locomotive diesel etc. — au încorporate piese fabricate la întreprinderea de accesorii pentru mijloace de transport din Oradea. Aici, sute de specialiști muncesc, elaborează proiecte. Unul dintre aceștia este maestrul principal Teodor Cuc.

La rugămintea mea, întinse oarecum uimit sulul cu desene pe care îl ținea în mână. Ce să înțeleagă un gazetar din toate acestea, s-o fi gândit în sinea lui. Apoi, ca unul obișnuit să explice (în atelierul de sculptură lucrează mai bine de o sută de oameni sub conducerea lui), începu să-mi vorbească, în cuvinte simple, răbdător.

— E proiectul unei matrițe de presat volane. Cu modalitatea folosită până acum erau necesare 200 de

ore pentru producerea unei matrițe de acest fel. Împreună cu proiectantul Vas Ferenc lucrăm la un procedeu prin care piesa să fie realizată mult mai simplu.

De numele lui Teodor Cuc se leagă mai mult de zece inovații. Pentru una dintre acestea, în urmă cu cinci ani, i s-a conferit Ordinul Steaua Republicii Socialiste România, clasa a III-a.

Observ o îngîndurare în privirea cu care cercetează desenul, simt că ar vrea să plece, că are treabă, e așteptat. Când îl întreb însă despre anii copilăriei, își descrețește fruntea și îmi povestește zîmbind.

— Am urmat școala primară la Sînmartin. Cravata pionierească am primit-o printre primii. Încă de pe atunci îl ajutam pe tata la atelierul de fierărie. Când eram în clasa a șaptea, știam să potcovesc caii și,

ajutat de cei mari, fixam chiar șine la roți de căruță. Îndrăgisem atelierul — și de atunci, într-un fel, nu l-am părăsit nici azi.

— Există vreo legătură între ceea ce copil fiind, făceai în atelierul de fierărie și activitatea de proiectare-organizare pe care o desfășurați în prezent?

— Desigur. Vedeți, după absolvirea școlii generale din Sînmartin, am venit aici trei înși să învățăm meserie. Ceilalți doi fuseseră feciori de țărani, eu însă eram obișnuit de copil cu fierul, cu ciocanul. La școala profesională mie mi-a fost mai ușor, mă descurcam mai bine în atelier și aveam mai mult timp pentru teorie.

— Fiul dumneavoastră a îndrăgit și el munca în atelier?

— Da. În timpul vacanțelor își ajută bunicul în atelierul de fierărie. Nu de mult a realizat scheletul din fier forjat al unui abajur. Îl proiectase cu multă plăcere, l-a lucrat cu grijă. Învăță destul de bine, iar la practica de atelier are, bineînțeles, nota 10.

Nu-l cunosc pe pionierul Dorel Cuc, din clasa a VIII-a, n-am avut prilejul să discut cu el. Nu m-ar fi mirat însă dacă — cunoscându-l — mi-ar fi spus că exemplul lui de cutezanță e tatăl său.

TAKACS GIZELA

Un „bravo“ din toată inima pentru

„Șoimii din Seaca”

Printre numeroasele echipe care au participat la cea de a VIII-a ediție a Expedițiilor «Cutezătorii», echipajul «Șoimii din Seaca», de la Casa pionierilor și șoimilor patriei din Sovata (județul Mureș) a obținut rezultate dintre cele mai frumoase.

Alegându-și ca temă prioritară cunoașterea unor minunate colțuri de țară — meleaguri unde trăiesc, muncesc și învață împreună copiii români și cei aparținând naționalităților conlocuitoare, legarea de prietenii cu pionierii și școlarii din localitățile vizitate a constituit una dintre preocupările de bază ale expediției. Alături de cercetările istorice efectuate, o pondere însemnată în activitatea lor a ocupat-o cunoașterea noilor obiective industriale-economice, expresie a înțeleptei politici economice a Partidului Comunist Român, de dezvoltare armonioasă a tuturor zonelor țării, care a făcut ca peste tot, unde odinioară oamenii muncii români, maghiari, germani și de alte naționalități duceau o viață social-economică dintre cele mai grele, să înflorească nu numai natura și pădurile, dar și ca satele și orașele să capete cu totul alte contururi în anii construcției socialiste din patria noastră.

În expediția lor, membrii echipajului «Șoimii din Seaca» au efectuat o vastă muncă de cercetare istorică, a naturii, a folclorului, participând concret și la activități de muncă patriotică.

Răsfoind jurnalul lor de bord în cursul lunii februarie, la Sovata, cu

ocazia înmînării trofeului «Jóbarát» am rețut, împreună cu expediționarii momentele cele mai deosebite din expediția lor. Munca și preocupările înaintașilor, luptele lor revoluționare pentru eliberarea socială și națională au constituit puncte de reper în tematica științifică a expediției acestui echipaj. Astfel, la Filia (județul Covasna) ei au cercetat ruinele vechiului atelier de forjă, stringînd date despre uneltele și metodele de muncă folosite; la Tg. Secuiesc au admirat atelierul meșterului Turóczy Mozes, care a turnat tunuri pentru nevoile revoluționarilor transilvăneni din 1848-49; la Erești, Chichiș și Brețcu au cules multe date noi despre istoria locală, înflorirea acestor meleaguri în anii construcției socialiste.

Era și firesc ca alături de aceste variate preocupări să-și lărgescă orizontul și cu problematica din zilele de astăzi. Astfel, în cadrul unei întâlniri cu un geolog au aflat multe noutăți despre comorile pămîntului și ale subsolului județului Covasna. Naturaliștii echipajului — Bokor Ernő și Kösmödi Dénes — au cules multe plante și viețuitoare pentru îmbogățirea colecțiilor Casei pionierilor și șoimilor patriei din Sovata. La Virghiș, au făcut un popas la casa unui vestit artist popular încercînd și ei să scoată din lemn adevărate opere de artă.

Cutreierînd o parte din județele Brașov, Covasna și Harghita, pîrînd cu ei corturile și toate cele necesare unei expediții, familiarizîndu-se cu toate aspectele vieții de tabără, de autogospodărire, «Șoimii din Seaca» au făcut și un efort fizic considerabil, călîndu-se prin mersul pe jos și prin sport.

«Bravo, «Șoimii din Seaca»! Ați meritat trofeul Jóbarát și sîntem convinși că viitorii expediționari care vor prelua ștafeta voastră vor ridica tot mai sus steagul cutezantei pionierești.

BARTHA ZOLTAN

CODUL ETIC ÎN LUMINA FAPTELOR

OZI CU SOARE

Pe străduța aceea dosnică nu prea trec mașini, Calea Giulești se află dincolo de bloc. Jucau fotbal cîtiva copii, iar în capătul celălalt alți doi, cu rachete de tenis, făceau ușoare schimburi de mingi.

La un moment dat, pe un retur mai voinic al partenerului, unul dintre jucători nu poate intercepta mingea și aceasta ajunge în pieptul unui trecător. Băiatul care tocmai alerga s-o recupereze se oprește un moment, vinovat, roșește și zice: «Vă rog să mă iertați!»

Nu! Mingea nu venise-n viteză ca să-l lovească tare pe trecător; nu era murdară — deși omul acela era îmbrăcat în salopetă și nu în costum de promenadă și cu balonzaid alb.

«Nu-i nimic, băiete» — i-a răspuns trecătorul vădit mișcat de bunul simț al băiatului — și cum acesta din urmă încă nu pleca așteptînd să i se accepte scuzele, omul îl întreabă cu căldură.

— Cum te cheamă?

— Ovidiu Frusina.

— Ce notă ai la purtare?

— Zece!

Apoi omul a plecat mulțumit. Iar noi care am văzut scena, ne-am gîndit cu tristețe la atît de desele întîmplări cînd adulții înfuriați, izbîți de suțuri neatențe și de lipsa de politețe a unor copii, umplu strada cu întrebări de genul «Cum te cheamă derbedeule, ai?»

Ovidiu Frusina din clasa a V-a, Școala generală nr. 163 București, pionier cu zece la purtare, pionier fruntaș la învățătură, cu timidul său «Vă rog să mă scuzați!», în ziua aceea înnorată umpluse strada de soare.

ILIE TRAIAN

Trei imagini color reprezentând activități bine cunoscute vouă, îndrăgite deopotrivă de tinerii artiști ca și de spectatori.

RITMURI PIONIEREȘTI ÎN FESTIVALUL NAȚIONAL „CÎNTAREA ROMÂNIEI“

ITINERAR DE FRUMUȘEȚI

Ne-am propus să parcurgem un itinerar artistic pionieresc, relevant pentru efervescența activității din noua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».

● Primul popas — la Liceul de artă din Buzău. În imaginea de pe coperta revistei, Adriana Olimpia Nedriță și Corina Rădulescu — două talente, binecunoscute publicului local, iubitor de muzică. Ele constituie însă un duet «armonios» nu numai ca... protagoniste pe scenă, ci și ca animatoare ale feluritelor manifestări cultural-artistice desfășurate în detașament, unitate, efectuînd totodată turnee în școlile județului prezentînd spectacole în întreprinderile municipiului. Cel dintîi an de școală al celor două colege de clasă (acum sînt într-a patra) a acumulat și emoțiile debutului lor artistic. Și tot în clasa I, pianista Corina Rădulescu a concurat pentru prima oară pe scena festivalului «Ciprian Porumbescu». Juriul evidenția atunci calitățile sale interpretative, calități care aveau să se releve cu pregnanță în următoarele două ediții. În anul 1977 ea a devenit cîștigătoarea Festivalului «Ciprian Porumbescu». Colega ei Adriana a secondat-o, obținînd locul II la vioară. La faza republicană a «Cîntării României» Corina avea să se remarcă ca un adevărat virtuoz al pianului, cucerind locul II pe țară.

Acum, elanuri febrile, dublate, firește, de emoțiile unor noi premii. În repertoriul de concurs

pentru acest an, Corina care, așa cum ne-a mărturisit, îndrăgește alături de compozițiile romantice și piesele mai vivante, mai ritmate, mai vesele, a inclus o sonată de Mozart și «Rondo» de Beethoven. Adriana, fire mai meditativă, va cînta «Siciliana» de C. Nottara, piese de Komarovski, năzuind totodată să interpreteze — încercare pe cît de ambițioasă pe atît de dificilă pentru o violonistă de numai zece ani — un fragment din Concertul în Re major pentru vioară și orchestră de Bach. Foarte exigent acest examen autoimpus, dar elocvent pentru pasiunea și dăruirea celor două prietene ale muzicii.

● O amplă formație vocal-instrumentală — Albatros a Casei de copii școlari fete din Buzău, ne-a prilejuit apoi o incursiune muzicală folclorică prin ținuturile natale ale Mariei Anița, Vioricăi Bucur, Galei Rodicikin, Ioanei Vasile, Mariane Matache, componente merituoase ale acestui ansamblu. Acest potpuriu de melodii populare, interpretat de voci foarte tinere, plăcute, acompaniate de-o admirabilă orchestră de mandoline va fi prezentat la cea de a doua ediție a Festivalului Național «Cîntarea României». Succesul public și de concurs cucerit în faza interzonală a primei ediții, la Piatra Neamț, le sporește elanurile și ambițiile.

● În finalul «călătoriei» noastre muzicale — un recital folk oferit de pionierile Adriana Dobrescu și Luiza Andrei. Ele interpretează, de asemenea, și compoziții proprii, inspirate de versurile lui Eminescu sau ale autorilor contemporani — autentic elogiu liric, închinat eroilor de ieri și de azi ai plaiului românesc.

ILEANA PIȚA

Mugurii — explozie de cuvinte-n culoare

Totul e cîntec
cînd visul te doare.

N-am crezut
niciodată
din flori să crească păsări
cu aripi de lumină rotitoare.

Azi văd cum spre soare
se-nalță iarba-nverzită
în apele luminii
învelită.

Verdele crud e impresurat
de clarul luminii
totul e zbor
cînd visul e vîrsta iubirii.

N-am crezut
niciodată
din iarba necoaptă să crească păsări
de lumină curată.

Azi văd cum se-nalță
verdele ierbii
și cîntul suav al culorii din sînge.

Zborul în mine se răsfrînge.

VICTORIA CONDESCU
Tr. Măgurele

GRINȚA ÎN ÎNȚĂMPLARE

Schiță de DINA HRENCIUC

— E timpul să-ți arăt pe bunicul! — mă anunțase Sanda, în pragul unei vacanțe. Venise, într-adevăr, acel timp, dar nu ca un timp oarecare, ci ca unul mult așteptat. Am știut asta mai ales acolo, în umărul satului, o mină de căsuțe vâruite grijului, cu pereții veseli și triști, cu acoperișuri de țigla în coama cărora rătăceau pe ici-colo cuiburi rotate de berze. Trandafir! Așa-i zisesem satului fără să-nțreb pe nimeni. Era ca un trandafir înflorit în licoarea străvezie a cerului iar zilei nu i se mai vedea capătul din pricina soarelui ce stăpânea casele, copacii, oamenii. Mie nu-mi plăcea să mă simt stăpînită, de aceea am început jocul. Era un joc simplu care trezise mirarea Sandei. Îmi alesesem un loc pe pajiștea catifelată a unui dîmb și de acolo priveam soarele. Închideam ochii pe jumătate și de jos, de la rădăcinile ierbii, priveam printre gene miezul intens și rotund așteptînd să-mi dea lacrimile. În lumina lor, soarele, marele și puternicul soare se sfărîma în mii de scînteii și stele; nu erau stelele verzi pe care le vedeam după cite un cucui, erau stele roșii, unduitoare, mii de stele roșii în genele mele în care soarele se spărgea neputincios.

Auzind cum ne jucam, Bunu, adică bunicul Sandei, a ris. Era Bunu' un om mărunțel, singuratic, mirat, nimerit ca din întîmplare pe prispa casei. Alb, lingă pereții spoii atent cu var, voia parcă să-și ascundă astfel bătrînețea. Și Bunu și-o ascundea în culorile privirii și în mustățile lui cărunte și impunătoare, de haiduc renăscut în poarta cine știe cărei legende, dar mai ales în mișcările vii, zvicnite, în mîinile lui mari, puternice, aurii. Așa le văzusem, mîinile acelea aurii, poate pentru că purtam încă în ochi un ciob din soarele spart, și încercam să nu mă mai mir de nesfîrșita dragoste a Sandei pentru bunicul ei. Abia cînd a ris, și ridea cu tristețe, auzind cum îmi era jocul, am început să mă cert pentru mirarea mea, iar vorbele lui îmi înălțară o mare și neașteptată hotărîre.

— Eheei, soarele-i lucru mare copile, nu-l poți înfrunta nicicum...

Pe urmă din ris îi rămase tristețea, o tristețe ca aceea a bunicului meu, cînd îl văzusem ultima dată, la spital...

— Eu tot n-am bunici, i-am spus, nu vrei să fii matală și bunicul meu?

Ca răspuns, bătrînul s-a aplecat spre mine, m-a mingiilat pe creștet, iar părul meu se aurise din pricina mîinii sale, și ochii lui mi se arătară deodată verzi, ca ai Sandei sau ca ai ierbii din dîmbul pe care mi-am ales jocul.

Sanda se bucura din creștet pînă-n tălpi și începuse s-alerge în jurul nostru, mînzește.

Așa făcea Sanda întotdeauna în bucuriile ei, începea să alerge prin clasă, printre bănci, ba chiar și peste bănci, ca un băiețoi. Eu însă trebuia s-o cert, să-i atrag atenția că nu e frumos ce face, s-o întreb unde se trezește și altele de felul acesta, mai întîi îmi dregeam glasul, tușind, și apoi pășeam pînă în fața băncilor, cu pași mari, însă fără să alerg, nu aveam voie să alerg. Cînd trebuia să-i vorbesc Sandei, simțeam de fiecare dată în mine un efort. «Îmi place și mie să alerg dar nu așa, prin clasă, nu e frumos», mă îmbărbătam, aplecîndu-mi ochii spre parchetul lucios, să nu mă inunde nici o fărîmă din bucuria explozivă a Sandei. Uneori, aș fi vrut să alerg totuși și eu cu ea prin clasă, dar asta ar fi fost o abatere gravă și nu trebuia să se întîmple, deci mă mulțumeam cu vorba. Poate că vorbeam prea încet, însă Sanda mă auzea de fiecare dată și se oprea pe marginea unei bănci, înaintea unui nou asalt, privindu-mă cu ochii ei verzi, măriți, ciudați, cum privea probabil pietrele din cumpăna uliței care-o împiedicau să calce neted. Trebuia să plătesc apoi cu tăcerea, citeva zile în șir, cele spuse, și numai gîndul că avusesem dreptate mă ajuta. Pentru că bucuriile Sandei erau totuși rare. Nu ridea, ca toți ceilalți, în pauze, nu se arunca spre ușă ca un proiectil la sfîrșitul orelor, nici în timpul orelor nu ridea, mai ales după ce era ascultată. Pentru că Sanda nu avea note bune ca ale mele și dacă le avea, din cînd în cînd, nu se bucura, ca mine, la fiecare zece din cei foarte mulți pe care-i aveam. Ea se bucura doar în preajma vacanțelor, iar eu trebuia să-i atrag atenția. Știa și ea că trebuie să-i atrag atenția, dar mai știa și că mi-o alesesem colegă de bancă pentru ca s-o aduc pe calea cea bună. Asta am aflat-o în pragul ultimei vacanțe, la sfîrșitul unei ore de geografie la care fusese ascultată. În fața băncilor aliniate, profesoara desfășurase o hartă multicoloră în care privirile Sandei se opriseră speriate. Eu știam că Sanda învățase lecția, o pregătiserăm împreună, de aceea răspunsurile ei m-au uimit. Erau șovăitoare, despletite, neatente, sfîrșind cu o notă de șase, tras de coadă. Într-adevăr, în fața clasei stătea o altă Sandă, iar bunele mele intenții dăduseră greș, pentru că Sanda părea că îmi răspunde mie, nu profesoarei. Am așteptat mult, pînă să mă hotărîsc s-o întreb. În loc să se explice, amintise de Bunu, singurul despre care vorbea din toată inima și cu toate cuvintele ei.

Mi-a spus:

— E timpul să-ți arăt pe bunicul! Iar eu simțisem deodată cum se apropie primăvara, o primăvară intensă, albă, puternică, și mai simți-

sem, în pragul acestei vacanțe, conturul mai sigur al vinovăției mele. Sanda era cea care, acum, urma să mă aducă pe «calea cea bună». Era singura cale, cea spre satul ei. Spre Bunu, de care-i era mereu dor, un dor nesfîrșit, sau spre o taină de-a lui, stăpînind-o. Eu începusem prin a descoperi jocul cu soarele, am uitat de orice, alergînd pînă-n cerdacul casei cu pereți oacheși și cu birnele albastre ale podului din creștetul ei, am primit oala smălțuită în care se zbeugua alb laptele, am primit-o cu toată foamea, pe urmă am hoinărit peste poteci, mă aștepta amurgul.

Locul din dîmbul ierbos ne aștepta zilnic să-mi încep jocul. Cît priveam soarele printre gene, Sanda alergea în jurul meu, stringînd tot felul de crengi iar eu așteptam să crească din ele un foc înalt, ca focul de tabără sau ca bucata de cer împlînzită de-amurg. Rostul crengilor era însă altul, asta am văzut abia seara, cînd Bunu, după ce meșterii timp îndelungat ceva cu briceagul în carnea lemnului scorțos, ne chemă de prin ungherele ogrăzii și zimbi spre mine, sau zimbi nu el, ci arătarea din palmele lui, o pasăre ciudată din lemn.

— Ei, îți place?

Nu știam cît de mult anume îmi place, dar înțelesesem de ce mîinile lui Bunu sînt aurii. A doua zi, Sanda mă chemă tainic spre un ungher al tindei iar eu simțeam cum se

apropie ceva ca o dezlegare.

Mă întîmpină o lume de forme și linii unduioase, o capcană fermecată, o vrajă în lemn, din tot soiul de păsări, animale, și chipuri iar Sanda îmi zise:

— Uite, astea sînt întîmplările mele, cele mai frumoase. Am hotărît să-ți le arăt cînd i-ai spus bunicului că vrei să-i fii și tu nepoată... De acum... bunicul o să-ți spună și ție întîmplări...

Nu era tristețe, ci bucurie sfioasă în vorbele Sandei, iar în mine mai mult decît bucurie, era speranța unor întîrziate cunoașteri.

Prima întîmplare pe care am auzit-o de la Bunu a fost, la început, un ghem de linii aspre. Pe urmă, am deslușit în fiecare din ele cînd un soare, cînd un trandafir, cînd... seva din bucuria Sandei. Bucuria aceea a ei care nu seamănă de loc cu cele prin care îmi privisem eu notele bune și funcția și datoria de-a o aduce pe Sanda pe calea cea bună. Mi-am amintit și vorbele, primele vorbe pe care mi le spusese bunicul nostru. «Soarele-i lucru mare, copile, nu-l poți înfrunta nicicum!» Eram în vacanță și soarele plutea peste zilele lungi, puternic, îmi prîlise obraji, voia să mă facă mîna aurie a bunicului Bunu. Și mai voia să mă facă, abia de acum, prietenă adevărată a Sandei, egală cu ea, și cu satul căruia îi spusese Trandafir, și cu soarele de lemn. Era prima mea mare întîmplare.

Ilustrație de
POMILIU DUMITRESCU

Deși v-o oferim cu oarecare întârziere, telefotografia de față e cit se poate de actuală în contextul în care atletismul nostru feminin continuă să se afirme pregnant în arena internațională: **Ileana Silai**, secondată de **Natalia Mărășescu** (cea din dreapta, număr de concurs 162), surprinse de obiectivul aparatului de fotografiat în clipa victoriei de la Milano (Italia), unde prima a cucerit titlul de campioană europeană «indoor» la 1 500 metri, iar cea de-a doua pe cel de vicecampioană. Un instantaneu care va intra, desigur, în arhiva de aur a sportului nostru.

SPORT

SUCSESE ROMÂNEȘTI ÎN ARENA SPORTULUI INTERNAȚIONAL

**NOI RECORDURI
ÎN PALMARESUL LUI
IRINEL PĂNULESCU**

Fetița aceasta din Ploiești continuă să ne uimească și să ne încinte. Am putea spune că e destul să sară într-un bazin de înot și gata, recorduri! Altfel cum ne-am putea explica faptul că la 14 ani, încă neîmpliniți, a adunat atâtea recorduri (cîteva duzini) încît doar specialiștii le mai știu pe de rost!

Impresionantul palmares al lui Irinel Pănulescu a fost îmbogățit, nu de mult, cu încă trei noi recorduri naționale (de senioare!). Participînd la concursul internațional de înot care a avut loc la Trento (Italia), ea a realizat 4:24,2 la 400 m liber (timp excelent, care corectează vechiul record al țării cu 12,5 secunde), 59,24 la 100 metri liber (cu 0,56 secunde mai bun decît vechiul record republican aparținînd Danielei Georgescu) și 66,2 secunde la 100 metri delfin

Abia sosită de la Trento, doar ce și-a tras puțin sufletul și hop la Hunedoara, la campionatele naționale. Unde iarăși realizează o adevărată «ploaie» de recorduri de răsnet mondial: 9:00,50 la 800 m liber (timp cu 27 secunde mai bun decît vechiul record de senioare); 4:54,01 la 400 m mixt (timp superior cu 16 secunde vechiului record în bazin de 25 m); 65,86 la 100 m delfin (record de junioare); 4:22,29 la 400 m liber (timp cu 2 secunde mai bun decît propriul ei record stabilit cu cîteva zile în urmă la Trento); 2:19,31 la 200 m mixt (nou record, a cincea performanță mondială a sezonului).

Bravo, Irinel! Și... tot înainte!

DIN NOU DESPRE ATLETISMUL NOSTRU FEMININ

Echipa feminină de cros a României, compusă din **Natalia Mărășescu**, **Maricica Puică**, **Georgeta Gizabara**, **Fița Lovin** și **Antoaneta Iacob** a realizat, recent, o strălucită performanță: cucerirea locului întâi în campionatul mondial de cros pe echipe (desfășurat la Glasgow, Anglia) și, implicit, a titlului de campioană mondială pe 1978. Așadar, o nouă și prestigioasă afirmare a atletelor noastre în arena internațională, care ne face să ne punem și o întrebare firească: «Dar băieții... unde sînt?»

DOROBANȚII din... Dorobanțu, cu gîndul la vară și la munți

După cum se știe, conform regulamentului Expedițiilor «Cutezători», echipajele se constituie și-sî încep pregătirea cu mult înainte de-a porni la drum. Convinși că și de respectarea acestei prevederi depinde succesul expediției lor, componenții echipajului «Dorobanții» de la Școala generală din satul Dorobanțu, comuna Nicolae Bălcescu, județul Constanța, au început pregătirile pentru «aventura» lor de la vară încă din prima zi a actualului an școlar. «Avem multe de făcut și

de învățat — ne scriu membrii acestui echipaj. Ne procurăm și ne verificăm echipamentul, studiem itinerarul, ne îmbogățim cunoștințele în domeniile de cercetare pe care ni le-am ales, dar mai ales ne pregătim din punct de vedere fizic pentru efortul deosebit pe care, din experiența echipajelor anterioare de la școala noastră, știm că ni-l va cere urcușul prin munți. Vrem ca ziua cînd vom lua startul în expediție să ne găsească gata din toate punctele de vedere».

Toată admirația noastră față de acești viitori expediționari care au luat foarte în serios, așa cum se și cuvine, expediția lor din vară. Li sfătuim să persevereze pe această cale și atunci cu siguranță că nu vor avea nici o surpriză neplăcută pe traseu, iar expediția lor va fi încununată de succes.

Totodată îi invităm și pe membrii celorlalte echipaje, care și-au propus să participe la cea de-a X-a ediție (1978) a Expedițiilor «Cutezători» să le urmeze exemplul.

PRELUDII LA VIITOARE EXPEDIȚII „CUTEZĂTORII“

Deși nu aspiră la trofee ce vor fi acordate în curînd de juriul republican al expedițiilor, chipurile acestor cutezători din clasele a IV-a ale Liceului din Mangalia sînt luminate de multă bucurie. Pelicula fotografică i-a surprins în iulie 1977, îndată după încheierea «misiunii» în Munții Bucegi (cu un an înainte «abordaseră» Delta Dunării). Zile de neuitat petrecute sub cerul liber, instructive investigații, o romantică prietenie — iată cîștiguri pe măsura unui adevărat trofeu. Constituite în 1976 cu sprijinul tovarășelor învățătoare Tiron Elena, Vlădescu Maria, Rusu Elena, echipajele «Albatros», «Delfinul» și «Cutezători» scrutează cu nerăbdare orizonturile viitoarelor expediții.

În extremitatea sudică a continentului african se întinde teritoriul unei țări în care discriminarea rasială a fost promovată la rang de politică oficială de stat. Este Republica Sud-Africană — țara inumanului apartheid.

Apartheidul este o formă specifică de colonialism și exploatare în baza căreia populația băștinașă de culoare, exploatată și umilită este lipsită de cele mai elementare drepturi politice, economice, sociale și culturale. O politică asemănătoare este practică și în Rhodesia precum și în Namibia al cărei teritoriu este ocupat în mod ilegal de Republica Sud-Africană. Consecințele apartheidului asupra milioanei de africani sînt dintre cele mai grave.

● Șaizeci la sută din populația de culoare sud-africană trăiește într-o stare de subnutriție totală.

● Indicele mortalității în rîndul copiilor africani din Republica Sud-Africană este cel mai ridicat din lume: două sute la mie printre copiii de la orașe și 300—400 la mie, printre cei din localitățile rurale.

● Șaizeci și cinci la sută din populația de culoare din Republica Sud-Africană este analfabetă.

Africanilor le este interzis să locuiască în cartierele populației albe. Cei ce lucrează în întreprinderile ce apar-

În anul 1976 opinia publică a luat cunoștință cu indignare de modul sîngeros în care poliția sud-africană a reprimat o demonstrație pasnică a elevilor unei școli secundare din acest cartier care și-au manifestat protestul față de legile discriminatorii practicate în învățămîntul sud-african. În masa crul de la Soweto și-au pierdut viața atunci circa 300 de persoane iar altele — circa 1 000 — au fost rănite. De altfel, puștile, cîinii polițiști, grenadele cu gaze lacrimogene — sînt doar cîteva dintre mijloacele obișnuite cu care răsisții reprimă «îndrăzneala» de a avea o opinie.

Deși sînt puși să efectueze cele mai grele munci, în mine, în uzine, fabrici și în agricultură muncitorii de culoare primesc salarii cu mult inferioare albilor. Adeseori la aceste munci sînt utilizați și copiii africani, care, deși aflați la vîrstă fragedă sînt exploatați fără milă.

Discriminarea rasială își face simțită prezența în toate domeniile vieții: în parcurile publice doar populația albă este autorizată să ia loc pe bănci, copiii și femeile africane le este interzis acest drept. Cu mijloacele de transport destinate minorității albe nu poate călători nici o persoană de culoare. Situația este asemănătoare în sălile de spectacole sau la manifestările sportive.

Apartheidul face ca șansele de afirmare a tineretului african să fie minime. Copiii africani învață în școli separate, supralîncărate și insuficient dotate. Volumul de cunoștințe predate în școlile pentru copiii africani este inferior celor predate la școlile din cartierele minorității albe. Pentru ca un copil de culoare să poată urma cursurile unei școli, părinții trebuie să plătească atît școlarizarea cît și manualele. Ca urmare o mare parte sînt nevoiți să părăsească școala.

Împotriva acestei rușinoase politici de sfidare a drepturilor fundamentale ale populației africane s-au pronunțat și se pronunță categorii tot mai largi ale populației din această țară, iar acțiunile populației majoritare din Republica Sud-Africană pentru libertate, cunosc o amploare tot mai mare. Alături de lupta lor dreaptă se află opinia publică, popoarele din întreaga lume.

Problemele apartheidului au fost dezbătute pentru prima dată în plenul Adunării Generale a O.N.U. în anul 1977. Statele membre ale forumului mondial au cerut să se adopte măsuri hotărîte împotriva celor ce promovează această inumană politică.

România socialistă care a condamnat și condamnă cu vigoare discriminarea rasială și apartheidul, este coautoarea rezoluției prin care O.N.U. a adoptat propunerea ca anul 1978 să fie declarat Anul internațional împotriva apartheidului.

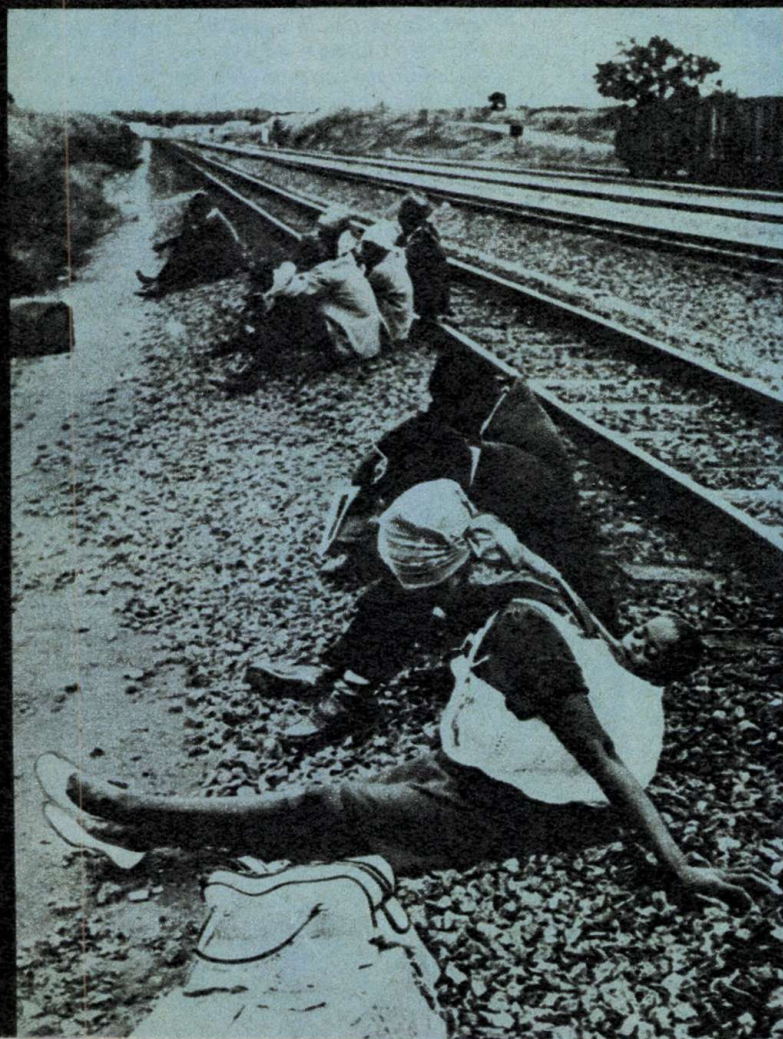
E. ROȘCA

1978

„ANUL INTERNAȚIONAL ÎMPOTRIVA APARTHEIDULUI”

În albilor trăiesc în ghetouri mizere, situate la marginea orașelor, iar ceilalți — familiile lor ca și populația rurală — în bantustane, rezervații situate la mari depărtări de localitățile urbane pe care nu le pot părăsi decît în baza unei așa-zise «cărți de identitate», menită să le limiteze drepturile. Odată ajuns într-un oraș și angajat într-o muncă — cel mai adesea necalificată — muncitorul african va îngroșa rîndurile celor ce trăiesc în cartierele din afara orașului. Unul dintre aceste cartiere este și Soweto, situat la marginea Johannesburgului. Referindu-se la condițiile de viață ale populației din Soweto o tînră africană, care și-a petrecut copilăria în acest cartier, arată că din cele peste 100 000 de case existente acolo, 98 la sută sînt așa-numitele «cutii de chibrituri» în care locuiesc pînă la 20 de persoane. Doar un sfert dintre aceste «cutii de chibrituri» au apă curentă și numai 15 dintr-o sută lumină electrică.

Porți deschise la ATELIERUL FANTEZIEI

Pionierii claselor a III-a de la Școala generală nr. 1 din Cochirleanca, județul Buzău, nu au putut să treacă prin București, cu prilejul frumoasei excursii pe care au făcut-o, fără a poposi măcar un ceas în redacția noastră. Prilej pentru realizatorii revistei de a le prezenta câteva dintre «secretele de fabricație» de la «Cutezătorii» și pentru oaspeții de a ne informa foarte pe scurt despre roadele minții lor agere însumate la cercul de matematică, despre hârnicia miinilor lor demonstrată recent la expoziția de cusături populare, despre succesul binemeritat al grupului vocal de fete al școlii (din care se remarcă Floarea

Fotin și Anișoara Harnic). Modestia i-a împiedicat pe «raportorii», printre care s-au numărat Crina Lungu, Ileana Stroe, Chiriță Roșca, să amintească un eveniment emoționant: în chiar ajunul vizitei a avut loc inaugurarea localului școlii lor, reconstruit din temelii după gravele avarii suferite în urma cutremurului din 4 martie 1977. Elevii din toate clasele au depus mii de ore de muncă patriotică pentru refacerea lăcașului în care deprind meseria de om.

Este cea mai mișcătoare informație culeasă de cronicarul rubricii. Dragi copii din Cochirleanca, să ne trăiți!

CRONICAR

PRIMUL CAMPION ROMÂN DE CICLISM

Mai întâi au fost velocipede, cu o roată mică în spate și una mare, cit înălțimea unui om, în față. Pedala era fixată chiar pe axul roții mari. Prima cursă de velocipede din România s-a organizat în aprilie 1890, pe distanța Otopeni—Băneasa — zece kilometri. Ea a fost câștigată de Dumitru Dumitrescu, pe care-l vedem în fotografie, mîndru de performanța realizată. Acesta a purtat titlul de campion absolut al României la ciclism pînă în 1895, câștigînd toate întrecerile, inclusiv pe aceea din 1892 — București—Ploiești și înapoi. Atunci s-au aflat în întrecere șase «ași» ai timpului, printre care și Constantin Cantili, din însemnările cărui aflăm: «Alergam cu repeziciune și pneumaticele noastre vijiau ca nălucile»... Același personaj își cîntă astfel mașinăria: «Voinic amic, scump cal, rival tu n-ai de loc/ Mergi lin, deplin, și treci, cînd pleci, vîrtej de foc».

ION MUNTEANU

FILATELIE POȘTA REDACȚIEI

● Irina Cristea, clasa a V-a B, Școala generală nr. 112, București. Ne bucură faptul că ați format o grupă filatelică în școală. Așteptăm vești despre modul în care vă desfășurați activitatea, împletind pasiunea pentru filatelie cu învățătura.

● Camelia Dinu, str. Plevnei nr. 33, Caracal, dorește să corespundă pe teme filatelice.

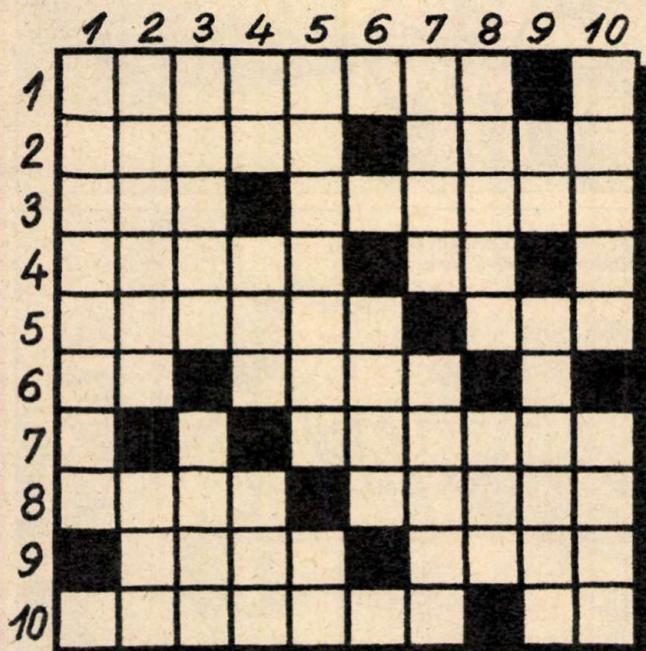
● Liliana Georgescu, str. Crinului nr. 34, Pitești, deși nu mai este pionieră, propune cititorilor noștri schimburi filatelice.

FILATELIA ȘI COSMOSUL

● Imprimarea mărcii postale comemorative a primei debarcări a omului pe Lună, emisă de S.U.A., în valoare de 10 cenți, a trebuit să aștepte ca matricea-prototip după care au fost confecționate clișeele, și care luase parte la zbor, să efectueze, la întoarcerea pe Pămînt, stagiul de... carantină alături de echipaj!

● Primii «poștași cosmici» au fost Evghenii Hrunov și Alexei Eliseev (echipajul navei sovietice «Soiuz 5»), care, la 16 ianuarie 1968, au transmis cosmonautului Vladimir Șatolov, care pornise înaintea lor cu nava «Soiuz 4», scrisori adresate lui de familia sa. Înminarea a avut loc după stabilirea legăturii dintre cele două nave. De curînd performanța s-a repetat la bordul complexului pilotat «Saliut 6» — «Soiuz 26» — «Soiuz 27». Nava de transport «Soiuz 27» a adus la bordul stației «Saliut 6», pe lângă echipament științific, ziare, cărți și scrisori.

I. PENESCU

FLORALX

ORIZONTAL: 1) Braț încărcat cu flori de primăvară (dim.). 2) Cupru — Furnizor de ghivece. 3) Autorul volumului «Flori de mare» — Flori plutitoare. 4) Deștepte — Neîntrecut. 5) Prețuiri (fig.) — Puțin eficient! 6) Floare albastră — Poet contemporan, autorul poeziei «Primăvara». 7) Poet din țara noastră (1916—1944), care a scris, printre altele lucrări, poemul «Nu vă scuturați, florilor!». 8) Pictor (1881—1958), autorul tabloului «Ciclamen» — Sîrînește risul (fem.). 9) Floarea ochiului — Semnatarul poeziilor «Macii» și «în luna mai» (Ion). 10) Locul florilor — Tulpină de crin!

VERTICAL: 1) Nelipsite de la florile naturale. 2) Scriitor francez contemporan, autorul poemului «Trandafir și viorea» — Rînd. 3) Pictor francez, autorul tabloului «Liliacul alb» — Casa florilor. 4) În lume — Autorul plăchetei «Mesteacănul» — Semnul bătrîneții. 5) Scriitor român cărui îi aparține poezia «Narcisele» — Rădăcină de iriși! 6) Oraș al teiului lui Eminescu. 7) Vas — Plantă decorativă și medicinală. 8) Flori între flori — 1, 2, 3 narcise! 9) Măsură luată din floare! — Luna florilor. 10) Floarea candelor (sing.) — A planta.

NICOLAE PESCARU

TRIVERB PRIMĂVĂRATIC (11, 1-2, 6)

DEZLEGARE:
R-IND-UNICILE-S-AU-INTORS
TOR-S.

CRİPTOGRAFIE (2, 9, 3, 4)

DEZLEGARE:
CU-TR-AC-TOR-U-LA-R-A-SILE
CU TRACTORUL ARĂ SILE

ASEMĂNARE ȘI DEOSEBIRE

LENEȘ, CUM ÎL ȘTIU PE SICA,
ÎL COMPAR CU O PISICĂ.
(FAC DESIGUR O GREȘALĂ,
CĂ PISICA SE ȘI SPALĂ!)

RELATIE

FACE ZGOMOT, TEVATURĂ
CU A SA GURĂ CÎT O ȘURĂ;
IAR CÎND ÎI-A PROMIS COSTEL,
NUMAI GURĂ E DE EL!

TOT E CEVA

DRAGUL MEU ELEV. ȘOTIR,
ȘIII TU CINE-A FOST SHAKESPEARE?
EL RĂSPUNSE ABATUT:
— NUMELE MI-E CUNOSCUT!...

EFUMIARE DE
Guștăreț Florin

Cutezătorii

Redactor șef:
MINAI NEGULESCU
Redactor șef adjuncț:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Științei nr. 1,
București 33. Telefon 17 00 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura
«Știința» TIPARUL C.P.C.S.
ABONAMENTE: prin oficiile
și agențiile P.T.T.R. Cîștorii
din străinătate se pot abona
adresându-se la ILEXIM — de-
partamentul export-import
presă P.O.B. 136—137 telex:
11225, București.

12 pagini, 1 LEU

index
41633

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

9 3 DIN ZORI DE ISTORIE

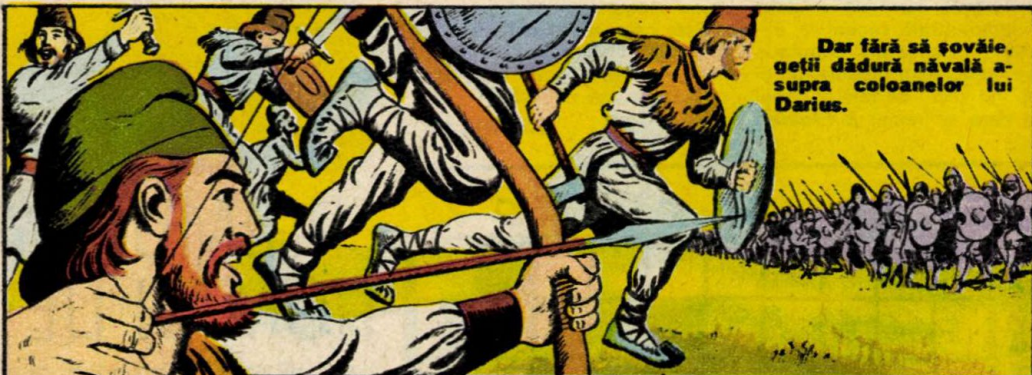
REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE:
În fruntea unei puternice expediții, regele persan Darius încalcă pământurile geto-dacilor. Ithazos, viteazul comandant get, dă o lovitură cumplită avangărilor persane.

Ai luptat cu vrednicie, Ithazos. Dar ca să oprim înaintarea perșilor e nevoie de o lovitură hotărâtoare.

Sîntem puțini. Fiecare va trebui să lupte pentru zece. Ithazos, vei rămîne în fruntea călăreților. Tu, Diegylis, o să conduci pedestri-mea...

...Armata persană își urma drumul cu mai multă prudență, gata să facă față oricărui atac.

Dar fără să șovăie, geții dădură năvală asupra coloanelor lui Darius.

Au atacat... Înainte, Berisades, e rîndul tău! Impresoară-i, zdrobește-l!

Celui dinții val de pedestrași îi veniră în ajutor călăreții lui Ithazos.

Geții luptau cu o vitejie fără seamăn. Dar numărul vrăjmașilor era copleșitor.

Cu tot eroismul lor, geții fură zdrobiți de marea oaste persană.

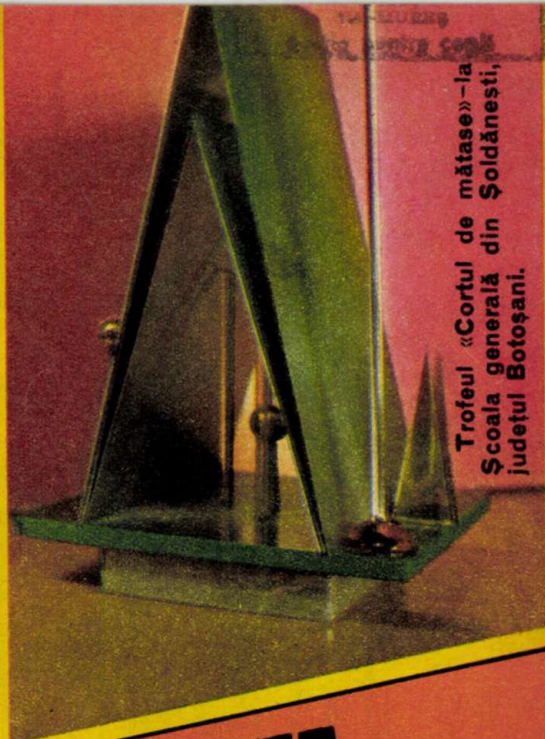

Sîntem biruitori, Darius.

Știam că așa va fi, am învins armate mult mai puternice. Dar ceea ce doresc eu e ca geții să mi se supună, să-mi recunoască stăpînirea.

Instantaneu inedit: unul dintre controlorii de trafic aerian de la Centrul regional de control și dirijare — Otopeni — la postul său.

Trofeul «Cortul de mătase» — la Școala generală din Șoldănești, județul Botoșani.

16
JOI, 20 APRILIE 1978,
ANUL XII (Nr. 551)

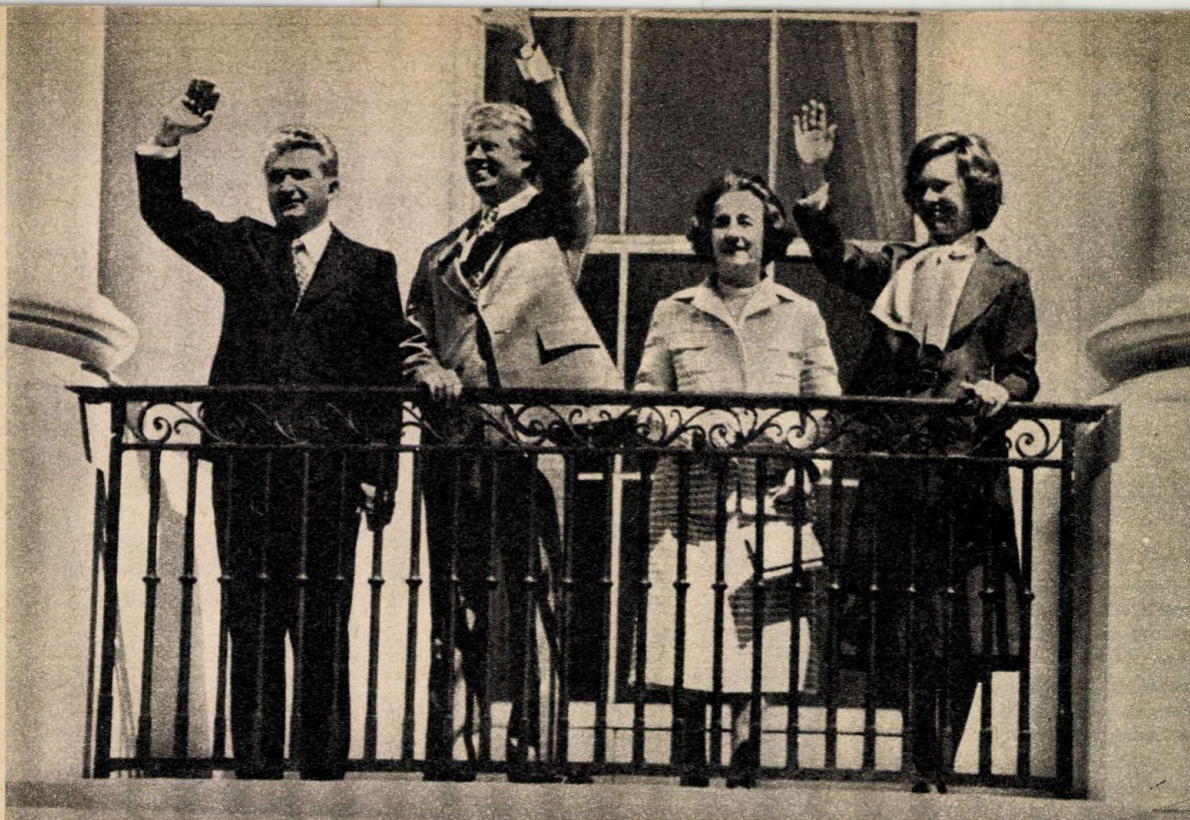
Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMINALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Tragerea la țintă cu arcu e un sport îndrăgit de pionieri. Printre ei se remarcă și acești arcași de la Asociația sportivă «Voința» din Satu-Mare.

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Recenta vizită de stat pe care tovarășul Nicolae Ceaușescu, președintele Republicii Socialiste România, și tovarăsa Elena Ceaușescu au întreprins-o în Statele Unite ale Americii la invitația președintelui Jimmy Carter și a doamnei Rosalynn Carter s-a desfășurat sub semnul stimei și cordialității, al dorinței reciproce de a lărgi colaborarea româno-americană pe multiple planuri în interesul ambelor țări, al cauzei generale a păcii și înțelegerii între popoare. În imaginea alăturată — înalții oaspeți români, împreună cu gazdele lor, salutând mulțimea din balconul Casei Albe.

● Un frumos buchet de activități pionierești împodobește zilele însoțite ale acestei primăveri și pe plaiurile moldovenești. «Sădim azi pădurile de mâine!» Sub această lozincă mobilizatoare acționează pionierii de la Școala generală din Vulturești, care au plantat pînă acum, pe dealurile din împrejurimi, aproximativ 50 000 de puieți.

Prin realizări asemănătoare s-au remarcat în aceste zile și pionierii din localitățile Bogdana, Bogdănești, Tancu, Vetrișoaia, Negrești, Tăcuta precum și cei de la Școlile generale nr. 1 Vaslui, nr. 8 Bîrlad și nr. 2 Huși.

● Despre membrii cercului de ecologie de la Școala generală din Filea de Jos, județul Cluj, mai precis despre acțiunile originale și deosebit de eficiente desfășurate de ei în munții Apuseni s-a dus de mult vestea în lung și-n lat. Numeroasele trofee, distincții și premii (unele obținute în cadrul Expedițiilor «Cutezătorii»), precum și felicitările primite din partea unor specialiști — printre care și din partea academiciului Eugen Pora — le-au... dat aripi, îndemnîndu-i să continue această activitate utilă și deosebit de educativă în același timp.

Una dintre acțiuni: confecționarea și instalarea în arbori a aproape 150 de căsuțe pentru păsările, dintre care 30 au fost amplasate în parcul Facultății de biologie din Cluj-Napoca, iar restul în pădurile din împrejurimile satului lor.

OGLINDA SĂPTĂMÎNII

REALIZĂRI PIONIEREȘTI ÎN CADRUL ACȚIUNII «LUNA PĂDURIILOR»

Activitățile din cadrul acțiunii anuale «Luna pădurii» continuă pe întreg cuprinsul țării. Făcînd încă o dată dovada grijii deosebite pe care o acordă conservării și apărării pădurii — această importantă bogăție națională — pionierii participă la lucrări de împădurire, amenajează pepiniere silvice mici sau iau sub îngrijirea lor unele pepiniere comunale, înființează noi cercuri de «Prieteni ai pădurii», organizează concursuri pe teme silvice și de orientare turistică.

Din multitudinea de aspecte grațioase în acest sens, de data aceasta vă oferim doar cîteva.

● De vreo 3 ani de zile, pionierii și școlarii din satul Cucuiești, comuna Scrioaștea, județul Teleorman, dis-

pun de o pepinieră a lor. Și cu toate că aceasta nu-i prea mare — cam de o jumătate de hectar doar — iar ei nu-s prea mulți — 201 cu toții —, reușesc totuși să scoată de pe ea, în fiecare primăvară, mii de puieți de tot felul pe care îi plantează prin sat și prin împrejurimi. Și astfel, «zestrea» de verdeață, de fructe, de aer curat și de frumusețe a acestor locuri sporește continuu. Bilanțul realizărilor de pînă acum este edificator pentru hărnicia și priceperea acestor pionieri în domeniul silviculturii: aproximativ 20 000 arbori (în principal conifere) plantați în pădurea Călugăreasca, din apropiere, peste 10 000 puieți de... «bombi» (corcoduși) obținuți în pepinieră, dintre care vreo cîteva mii au și fost sădiți prin curțile și grădinile oamenilor, precum și pe liziera amintitei păduri, aproape 600 puieți de nuc a căror plantare se află în plină desfășurare. La acestea mai trebuie să adăugăm și cele circa 5 000 de fire de răchită, cultivată tot în pepiniera

lor, cu care ei aprovizionează în fiecare an atelierul de împletituri din satul vecin — Brebina —, precum și cele 15 000 de răsaduri de flori pe care le sădesc în fiecare primăvară pe peluzele de pe marginea șoselei asfaltate.

Dacă ar fi să le acordăm o notă acestor prieteni ai naturii pentru activitatea lor, aceasta ar fi, fără îndoială, cea maximă.

● Dragi cititori, activitățile începute cu prilejul «Lunii pădurii» vor continua pe parcursul întregului an. Aveți, deci, posibilitatea să contribuiți în continuare, după puterile voastre, la conservarea și dezvoltarea fondului nostru forestier, îndeplinindu-vă astfel o foarte importantă îndatorire patriotică!

● Fiecare comandament pionieresc să includă în program cele mai potrivite și eficiente activități prin care toți pionierii să participe la «Luna pădurii»!

● Așteptăm, în acest sens, corespondențe și fotografii cît mai grăitoare, pentru a fi publicate. Pe temeiul lor, redacția va decerna diplome speciale pentru unitățile, detașamentele și grupele cu cei mai întreprinzători și harnici prieteni ai pădurii!

RITMURI
DIN
„CÎNTAREA ROMÂNIEI“

Femei comuniste

A venit primăvara, mamă!
Privește-o în ochi
Și vei înțelege
Că te așteaptă pe tine,
pe toate femeile țării!
A venit primăvara, mamă!
Mugurii soarelui
Au înflorit în noi
Legîndu-ne pentru totdeauna
De noul anotimp al țării.

Privește, mamă!
Țara își suride chipul
în chipul meu,
al tău,
al tuturor femeilor!
Pe unde trecem noi,
Se deschid porțile victoriei
Și iubirea curge fluidă
în venele pămîntului,
Pentru că noi
nu ne sfiim
Să ridicăm cîte-o cărămidă
Și s-o lipim de vis,
Ca să creștem
mai buni
și mai drepți;
Pentru că noi
nu ne sfiim
Să mîngîiem coama spicului
Și tresărirea oțelului;
Pentru că în noi dospește
viitorul,
Pentru că istoria
Se continuă și prin noi,
femeile comuniste.

A venit primăvara, mamă!
O văd pe chipul tău,
vestind timpul unei noi rodnicii.

CAMELIA MOTOȘ
Școala generală Sacu,
județul Caraș-Severin

ȘTAFETA CUTEZANȚEI

BOGATĂ ACTIVITATE OBȘTEASCĂ

Protejată de ochelarii fumurii, minuind flacăra puternică, subțire și tăioasă, avînd o cută adîncă între sprincene, sudorița își urmărește cu atenție lucrul. Se pare că nu ne observă, sau nu poate să-și întrerupă lucrul, așa că așteptăm de o parte momentul prielnic să-i putem vorbi.

Iată, ochelarii întunecați se ridică și ochii ei albaștri, luminoși, ne zîmbesc întrebători:

— Pe mine mă așteptați?

— Da. V-am ruga să ne răspundeți la cîteva întrebări.

— Dacă o să pot, cu plăcere!

— Am aflat că lucrați în uzină, ca sudor, de 25 de ani. Nu este o muncă grea pentru o femeie?

— Este o muncă frumoasă. Iar dacă îți place, nu poate fi grea. Și de ce «pentru femei»? Aș zice că, dimpotrivă, noi sintem mai meticuloase, mai înclinate spre frumos, spre estetic. Și în sudură este nevoie și de așa ceva. Eu, de pildă, aici, în întreprinderea «23 August» din Satu Mare, mă îngrijesc ca nici o piesă să nu plece cu vreo fisură, cu vreo defectiune. Aceasta îmi dă o mare satisfacție.

— Acum, sintem siguri, vă iubiți meseria. Dar la început?

— Și la început! Am venit aici direct de la Școala profesională. Mă pregătisem să fiu strungar dar... am devenit sudor. N-am regretat niciodată. Mai mult decît atît, am și «scos» sudori. Adică i-am învățat meserie pe tinerii care doreau să îmbrățișeze această profesiune. Acum sintem tovarăși de muncă.

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

DIN DORINȚA DE MAI BINE PENTRU ÎNTREAGA OBȘTE A SATULUI

La început îți este greu să înțelegi cum sătenii celor șase sate — ale căror case și pămînturi se întind pe o rază de 40 kilometri — și-au încredințat soarta avuției lor unei tinere de numai 26 de ani. «Ce să fi făcut o astfel de tinără ca să capete încrederea și respectul celor peste o mie două sute de săteni care au ales-o președinta cooperativei lor agricole de producție?» — te întreb pe bună dreptate.

— Sofia Maxim n-a devenit peste noapte eroină — ne spune fermiera Smaranda Mehmet. A muncit însă întotdeauna cu mult suflet. Era o mină de om cînd a cerut să lucreze în sectorul zootehnic. Avea 16 sau 17 ani. Atunci nimeni n-o înțelegea de ce și-a ales locul unde treburile mergeau mai greu. După cîtiva ani însă numai despre Sofia se vorbea. Vitele deveniseră frumoase și productive, grajdurile luminate și încălzite erau neîncăpătoare. Ne părea că Sofia le știe pe toate ca din cărți. De altfel, chiar și învăța la fără frecvență, la liceu. Oamenii din sate mai îndepărtate, auzind de ea, veneau să vadă «la fața locului» cum stau lucrurile. Ne-am zis atunci, că așa cum s-a descurcat într-un sector, o va putea face, cu ajutorul nostru, și în celelalte. Și iată, n-am greșit. Președinta noastră este tot mai ambițioasă, pretinde tot mai mult. Începînd cu ea însăși. Este

(CONTINUARE ÎN PAG. 5)

AGENDA PIONIERULUI COMANDANT

PERIOADA DE AVANT ÎN ÎNTRECEREA LA MUNCĂ PATRIOTICĂ

Lansată la inițiativa C.N.O.P., **întrecerea la muncă patriotică între consiliile Organizației pionierilor, unitățile și detașamentele pionierești** este în plină desfășurare. Prin cele mai multe locuri au început să se profileze niște bilanțuri — până la terminarea anului însă mai este destul. Momentul este deci nimerit pentru a face o analiză a ceea ce am realizat și a desprinde învățăminte pentru activitatea viitoare.

ANGAJAMENTUL E ANUAL — DECI UN AN ÎNTREG DE HĂRNICIE!

Să ne-aducem aminte că nu rareori, în unele unități cifrele angajamentului anual la muncă patriotică sînt îndeplinite printr-un... precipitat iureș de toamnă!

Judith Szabo, din Sf. Gheorghe, pionier locțiitor al președintelui C.N.O.P., ne-a relatat următoarea întâmplare. «În toamna anului 1977, în urma unei analize a realizării angajamentelor anuale de muncă patriotică, ne-am dat seama că la nivelul orașului Sf. Gheorghe ne aflăm simțitor în urmă. Bineînțeles că s-au luat măsuri urgente, s-au folosit toate posibilitățile și angajamentul a fost îndeplinit. Dar am hotărît ca pe viitor să nu mai ajungem în această situație: fiecare trimestru, fiecare lună să-și aducă partea ei de contribuție la realizarea angajamentului anual.»

Ați auzit? «Măsuri urgente».

Judith are dreptate: îndeplinirea angajamentului este importantă, dar la fel de important este ca pionierii și școlarii să fie prezenți tot anul, acolo și atunci cînd este nevoie de ei: la construirea unei baze sportive, la lucrările de întreținere în livezile și pe ogoarele C.A.P.-ului, la strîngerea deșeurilor sau a plantelor medicinale — ca și la recoltările din toamnă.

NU DOAR «MULT», CI MAI ALES «MULTI»!

Contribuția la îndeplinirea Programului de educație prin muncă și pentru muncă este de fapt obiectivul esențial al întrecerii noastre, al întregii activități de muncă patriotică. E adevărat, obiectivele sale pot fi cu greu îndeplinite dacă angajamentul anual, exprimat în indicatori concreți, n-a fost îndeplinit — dar simpla îndeplinire a acestuia din urmă nu atrage după sine automat și îndeplinirea celui dintîi!

Iată, de pildă, un indicator aparținînd în același timp ambelor «planuri»: **numărul de participanți**. Nu muncind doar 5—6 dintr-un detașament, sau 30—40 dintr-o unitate, ci participînd cu toții!

Munca devine un laborator de formare a caracterelor cu atît mai mult cu cît ea se desfășoară **de către toți și în colectiv!** Comandamentele pionierești, panourile onoarei, hărniciei și sirguinței pionierești, «Semaforul» să acorde toată atenția acestui aspect!

APLAUZE PENTRU...

● La «Panoul onoarei, hărniciei și sirguinței pionierești» al unității Școlii generale Runcu (județul Suceava), printre atîtea chipuri zîmbitoare se află și cel al pionierei Dorina Cepoi din clasa a VII-a (foto 1). Sub fotografia ei, scrie: «S-a evidențiat la învățătură precum și în acțiunile de muncă patriotică».

Și scrie bine!

● Din satul Copalnic-Mănăstur, județul Maramureș, ne-a sosit o știre care ne vorbește despre contribuția pionierilor și școlarilor la realizarea unor amenajări în curtea școlii lor. Un grup dintre cei mai harnici s-au fotografiat într-o pauză, împreună cu uneltele lor de muncă (foto 2). O pauză binemeritată — dar și «aplauze» binemeritate din partea «Semaforului» revistei «Cutezători».

● Pionierii școlilor generale din comunele Vasile Alecsandri și Stejaru, județul Tulcea, au lucrat intens zilele acestea contribuind la amenajarea rezervației de vînătoare recent înființată în apropierea satelor lor,

1

2

VĂ REAMINTIM CÎTEVA DINTRE OBIECTIVELE ÎNTRECERII:

● participarea la construirea de noi școli, laboratoare, ateliere școlare, grădinițe, inter-nate, cămine culturale etc.;

● amenajarea de baze și terenuri sportive, piste aplicative;

● participarea pe baza unor angajamente proprii asumate la lucrări de întreținere și recoltare din agricultură;

● organizarea taberelor de muncă patriotică la obiective de interes local sau județean;

● colectarea și valorificarea de deșeuri (feroase și neferoase, de hîrtie și textile) și a ambalajelor de sticlă (sticle și borcane);

● colectarea și valorificarea plantelor medicinale și a fructelor de pădure;

● creșterea familiilor de albine, a păsărilor și animalelor mici, a viermilor de mătase.

Revista «Cutezători» vă urează, tuturor:
**SPOR LA MUNCĂ ȘI SUCCES
ÎN ÎNTRECERE!**

plantînd peste 1 200 puieti. Frumoasă inițiativa, frumoasă cifra — dar la fel de frumoasă și ideea de-a prezenta pe culoarele școlii un fotomontaj cu imagini din timpul acestei activități — chiar dacă explicațiile de sub fotografii sună simplu și direct: «Pionierii noștri plantînd puieti în rezervație».

T. RĂCEANU

FEMEI

ALE ZILELOR NOASTRE

O BOGATĂ ACTIVITATE OBȘTEASCĂ

(URMARE DIN PAG. 3)

- Fete au mai venit?
- Nu prea.
- Și le-ați sfătui să încerce?
- Nu să încerce, ci să reușească.

După cum spuneam, femeile îndeplinesc bine și munca aceasta. E greșită ideea că este neapărat nevoie de forță, de putere. Aș zice, mai degrabă, de îndemânare și bună pregătire profesională. Iar la capitolul acesta femeile nu se lasă mai prejos decât tovarășii lor de muncă.

— Știm că aveți și o bogată activitate obștească, sînteți președinta Comisiei de femei.

— Pentru mine întreprinderea e ca o familie. Împreună avem grijă să ne creștem bine copiii, tinerii să ducă o viață frumoasă, femeile care muncesc aici să aibă o muncă mai ușoară acasă. Celor mici le-am construit creșe și cămine, tinerilor — blocuri speciale de locuit. Condițiile deosebite pentru desfășurarea unei bogate activități culturale i-au atras atât pe tineri cît și pe noi, cei puțin mai vîrstnici.

— Veți fi delegată la Conferința Națională a Femeilor, tovarășă Paraschiva Amați...

— Da. Și sînt foarte bucuroasă că mi s-a acordat această încredere. Mă gîndesc să împărtășesc acolo cît mai multe lucruri din intensă activitate socială a femeilor noastre, din reușitele lor ca oameni ai muncii, ca bune gospodine, ca devotate mame.

DIN DORINȚA DE MAI BINE PENTRU ÎNTREAGA OBȘTE A SĂTULUI

(URMARE DIN PAG. 3)

acum și studentă la o facultate cu profil economic.

— Oamenii spun despre dumneavoastră, tovarășă Sofia Maxim, că sînteți ambițioasă. Au dreptate?

— Nu-mi prea place cuvîntul acesta. Mi se pare sărac și... egoist. Prefer altă expresie: dorința de mai bine — bineînțeles, însoțită de muncă și inteligență, de permanen-

tă pregătire profesională. Să vă dau un singur exemplu. Cînd am fost aleasă pentru prima oară în conducerea cooperativei, averea obștească era de 150 mii lei. Acum, ea atinge 30 milioane. E rezultatul «ambîției» mele? Oare fără o organizare științifică a muncii, fără o privire clară în viitor și, în primul rînd, fără oameni harnici ne-am fi putut lăuda că sîntem una dintre cooperativele agricole de producție frunțase din județul Mehedinți?

Desigur, noi vom răspunde că nu. Toate aceste lucruri amintite de tovarășă Maxim au dus la viața prosperă a oamenilor din Șimian.

Vom mai spune însă că exemplul personal al președintei cooperativei agricole de producție a avut un mare rol în obținerea acestor succese, însușindu-i și mobilizîndu-i pe oameni, dîndu-le încredere în propriile forțe, făcîndu-i tot mai întreprinzători.

O HORĂ DE STELE

Un cîmp înflorit, un cer albastru cu nori alburii, un joc de linii și cercuri, o horă de stele adunate laolaltă pe o masă de lucru. Țesături diafane, mătăsoase, stoffe și pinze colorate primăvăratic — iată «materia primă» de care se folosește tovarășă Magdalena Vincler, creatoare

de modele la Întreprinderea de Confecții «Mondiala» din Satu Mare.

— Puteți să ne explicați cum creați un model nou? am întrebat-o.

— Îmi este greu să explic. E ca și cum ai cere unui poet să-ți spună cum alcătuiește versurile. În momentul în care ating o țesătură, mi-o și închipui împodobindu-l pe cel ce o va purta. Dar pînă să-mi cristalizez ideea, acopăr multe file cu schițe. Sînt doar încercări. Să nu credeți că exagerez dacă spun că uneori și noaptea îmi «răsare» cîte o idee. Mă grăbesc chiar atunci s-o trec în caietul cu însemnări.

— Am aflat că faima întreprinderii dumneavoastră a ajuns pînă în țări cu o mare experiență în acest domeniu, cum ar fi Franța, R.F.G., Statele Unite, R.D.G. Desigur, este o mare satisfacție...

— Da. Dar dacă m-ați fi întrebat care a fost cea mai mare bucurie profesională a mea, v-aș fi spus că n-o să uit niciodată primul meu model creat. Zile de-a rîndul mă duceam la magazinul unde aceea rochiță era pusă în vînzare. Voiam să știu cum o privesc femeile, ce zic despre ea. Acum zîmbesc la amintirea acelei după-amiezi în care pînă seara am mers ca o umbră în urma unei tinere ce se plimba cu un grup de fete și băieți. Ea mi se părea cea mai frumoasă.

Era îmbrăcată cu prima rochie creată de mine.

PILOTUL DE LA... SOL

Pămîntul învăluit de întuneric pare adormit. De sus, din liniștea și înălțimea cerului, pornește către el un mesaj:

— «București-control!» Bună seara. Vă cheamă «Y.R. Ana-Marin-Olga».

— Bună seara, «Ana-Marin-Olga». Sînt «București-control». Vă aud tare și clar. Continuați!

— Sînt la verticală, Tg. Jiu, cu nivel de zbor 170, estimez verticală Florești la minutul 28. Vă rog aprobați coborîrea la nivel 50 în vederea aterizării pe aeroportul Otopeni.

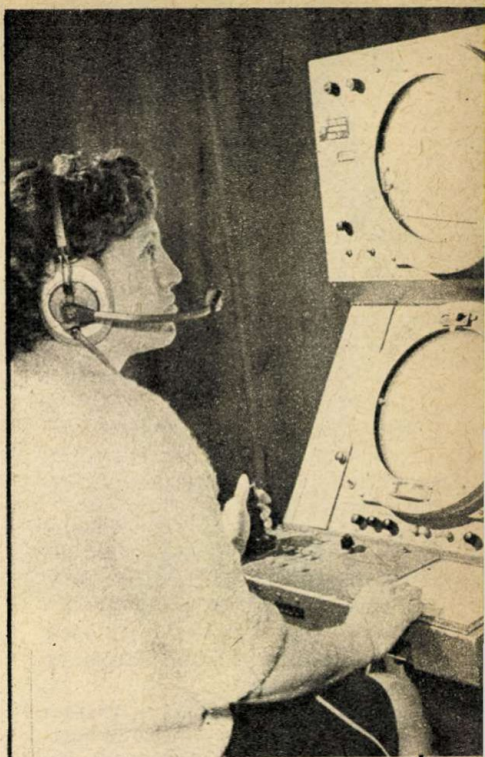
— «București-control!». Confirm poziția dumneavoastră. Din motive de trafic intens pe aceeași cale aeriană, mențineți prezentul nivel.

— Confirm. Mențin nivel 170. Dar, din cauza unor formații de nori de furtună, aprobați devierea de la rută cu 20 km dreapta.

— «București-control!». Confirm mesajul. Aprob devierea dumneavoastră de la rută cu 20 km. Cînd puteți reveni la rută, mă chemați.

— Confirm. Vă voi rechema.

O clipă e tăcere. Apoi alte aeronave aflate în zbor trimit și așteaptă mesaje. Controlorul de trafic aerian, tovarășă Georgeta Cotlet, cu iuțeala... gîndului face calcule, urmărește aparatele care o ajută să ia hotărîri, să dea indicații. Nu pierde

din vedere însă nici un moment aeronava «Ana-Marin-Olga» care a cerut permisiunea de coborîre pentru aterizare. Îi așteaptă mesajul. Deodată, vocea comandantului se aude iar în căști.

— Sînt «Ana-Marin-Olga»! Frontul de furtună se extinde. Aprobați încă 30 km dreapta.

— Aici «București-control». Aprob devierea.

Secunde trec greu. Poate că nicăieri altundeva secunde nu au o astfel de dimensiune, nu înseamnă atît de mult ca în aviație, ca aici, la centrul de control și dirijare a aeronavelor. Deși este greu de imaginat, un controlor de trafic aerian dirijează, în același timp, uneori chiar și 16 aeronave. Aceasta înseamnă tot atîtea rute și niveluri de zbor, tot atîtea situații diferite. Dar buna pregătire profesională și experiența duc la cea stăpînire de sine, la siguranța și hotărîrea în decizii atît de necesare în această muncă deosebit de importantă și tot pe atît de pasionantă. Întrebînd-o dacă nu și-a dorit vreodată să fie pilot, Georgeta Cotlet ne-a mărturisit că, de fapt, se consideră un pilot... la sol.

— Pentru că, asemenea piloților, controlorii de trafic aerian posedă cunoștințe vaste de aeronautică, sînt mereu în pas cu noutățile științei mondiale, duc o viață echilibrată, se îngrijesc să aibă o sănătate perfectă. Și dacă pînă nu de mult se considera că această meserie este potrivită mai ales pentru bărbați, în ultima vreme femeile au dovedit că pot fi și ele tot atît de bune.

— «București — control!» Sînt... Înțelegem că interlocutoarea noastră nu mai poate fi reținută. Din văzduh sosesc mesaje. Controlorul de trafic aerian trebuie să fie la post.

Grupaj realizat de

ELENA MĂNESCU

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

DUDUL LUI FANE

de ILIE TRAIAN

Mai aveau nițel și puteau să treacă sîrma, alică gardul, dincoace de dudul lui Fane.

De fapt dudul nici nu era al lui Fane — dar ei, copiii, de cînd se știu au trăit cu cearta asta. Deși bietul pom își începea tulpina de-aici, din grădina lor, nu știu cum se sucea apoi că trecea cu crengi, cu frunze și dode, dincolo, la Fane.

Cînd erau mai mici aveau grijă să mînințe dode numai de pe craca aia noduroasă care era-n partea lor de grădină. Dar parcă cine mai ține minte de cîte ori nu au trecut sîrmele și bulumacii gardului ba dincolo, ba dincoace de dud?

Pînă astăzi ele fuseseră dincoace — adică dudul era cu totul la Fane. Acum Fane și Niculaie, tatăl lor, hotărîseră să pună capăt certurilor. Gardul trebuie aă fie drept. Deci, dudul intra din nou la ei și sîrmele trebuiau trecute pe dincolo!

Se făcuse aproape douăsprezece și toți trei — el, Stelica și Niculaie — trăgeau cu ochiul din ce în ce mai des spre polată, de unde fumul ce ieșea pe coș le dădea de știre că mîncarea trebuie să fie aproape gata — și așteptau din clipă-n clipă să fie chemați.

Cînd, deodată, auziră hărmălaie mare în curte la Fane și privind într-acolo, înțeleseseră: dăduse uliul în porumbei.

Cîtiva susțineau că pe uliul ăsta îl știu mai de mic, de cînd fugea fără spîr după porumbeii abili. Acuma crescuse și de vreun an devenise

spaima acestui colț de sat. Al lui Jupînu, al lui Stan Amuza, Fane — toți ăștia cu porumbei, intraseră la gînduri! Al lui Stan Amuza își cumpărase și o pușcă cu două țevi.

Fane era mai puțin speriat — și asta din cauza lui Dungatu! Adică porumbelul lui care avea o dungă neagră pe aripa stîngă și care devenise faimos în ultima vreme, că veneau oameni de la Gura Șuții să cumpere cu bani nu glumă pui de-ai lui de la Fane. Fane le vindea pui de tot felul, dar oamenii plecau acasă fericiți că au pui de la Dungatu. Acuma, după obiceiul său, Dungatu se-nălțase brusc și uliul fără să-l urmărească, a dat cîteva ocoale, parcă a plictiseală, după ce porumbeii ceilalți, speriați, se aciuaseră pe sub streșini.

— Ăla e Dungatu! Să vezi acuma ce-i face! exclamă cu satisfacție Stelica — și cineva care n-ar fi știut cum stau lucrurile ar fi înțeles că uliul o să-i facă ceva porumbelului și că ea, Stelica, se bucură de pe-acum pentru asta. Dar nu! Era vorba că Dungatu o să dea iar unul din spectacolele sale ajunse de pomină, cînd își bătea joc de uliu. Uneori, după ce uliul o lua spășit spre pădure, Dungatu zbura provocator în zig-zag pe lîngă agresor, mai făcea cîteva ture pe deasupra caselor, ca un învingător în aplauze și abia pe urmă venea la coteș.

— Țineți ici de bulumacu' ăsta și nu mai căscați ochii! — zise Niculaie, dar parcă fără asprime și mai ales fără să se adreseze cuiva anume, ceea ce era cam de mirare la el.

Băiatul se apropie, îl ajută să scoată ultimul dintre bulumacii cei vechi ai lui Fane. Mai era puțin; după aceea urma să mute sîrmele, dincolo, să pună doi stîlpi noi, să le-n-tîndă și gata: dudul era din nou al lor.

— Uite! Acuma! — strigă, cu o spaimă bucurasă Stelica și toți trei zvicniră capetele în sus. Dungatul trecuse la una din figurile lui: picajul oblic.

Dar uliul parcă-l ghicise și i-a tăiat drumul, tot într-un picaj oblic.

— Au! — exclamă Stelica — dar nu! Dungatu s-a redresat deodată și s-a înălțat iar. «Io-te, la el!» se miră tatăl și copiii, înțelegînd că de-acum încolo el n-o să-i mai miie de la spate cu treaba, deveniră deodată serioși și-și văzură de lucru cu o ciudată bună voie.

— Uite! Iar! Uitați-vă, uitați-vă! zise Stelica, împungînd în sus cu degetele. Cînd își ridicară ei privirea văzură două săgeți scurte căzînd pieziș, ca niște comete: una albă și după ea una neagră — deasupra pădurii lui Ciufu.

Încremeniră cu toții: pămîntul era încă departe și distanța dintre cele două săgeți scădea cu repeziciune. Nimeni n-apucă să spună cuvîntul care plesnea de spaimă în gîtlejuri, că Dungatu, cu totul de neînțeles pentru mințile lor, țîșni în sus! Cum în sus? Uite-așa!

Dar și uliul se-ntoarse repede — și din nou începu jocul de-a rotirea.

Dar parcă dintr-o dată ceva se schimbă. Acolo în cer? Dacă nu acolo, sigur însă aici jos — fiindcă acuma văzură ei că în drum, în fața lui Fane, ieșiseră o grămadă de oameni care tot vorbeau și se uitau în sus. Ca la o înțelegere, toți trei lăsară casmalele și maiul și-o luară prin curte spre poartă, la oameni.

Acolo, murmure neliniștite.

Neliniștea venea de-acolo că uliul, se putea înțelege bine, îl împingea mereu în sus pe porumbel, îl obliga să urce.

Al lui Amuza își puse repede palma la ochi să se uite-n sus. Se uită și el. Acum rotocoalele calme, egale ale uliului i se pîrură amenintătoare.

— Băi, veré, parcă a obosit rău! la uite, l-a ajuns!

— Taci mă! Așa-l vezi tu d-aici!

Deodată porumbelul începu să se agite. Parcă cobora și mai mult — cercul pe care-l descria se îngustase. Uliul își vedea liniștit de ocoalele lui — și oamenii abia dacă înțeleseseră ceva cînd fulgerul alb al Dungatului țîșni în jos pe lîngă aripa uliului!

— Cum? Pe lîngă el? se cruciră cei care se-așteptau iar la un picaj oblic. Luat prin surprindere, uliul a pornit cu întîrziere sau poate disperarea Dungatului, sau cine știe — fapt e că oamenii își opriseră răsufierea și chipurile li se schimbaseră într-o bruscă și împietrită bucurie: viteza Dungatului! De unde o astfel de viteză, că el e mai ușor!

Pămîntul se apropia... deasupra pădurii lui Ciufu... De ce acolo și nu aici, să intre-n coteș? Gata, nu se mai vede, a coborît cu uliul după el dincolo de pădure. Oamenii au rămas privind năuci într-acolo; nimic, nici uliul, nici porumbelul.

— Uite-l! — izbucni careva și Dungatul se ivi ca un fulger deasupra tufanilor, luînd-o în jos, pe deasupra curții lui Sima lu' Primaru — cu uliul după el.

O ușurare trecu prin oameni și Fane prinse glas: «Acu' gata, îl distrează!»

Vijiitul celor doi campioni trecu și pe deasupra lor, salutat de uralele oamenilor — cineva își aruncase pălăria în sus și o lăsase acolo unde căzuse. Cu uliul după el, stăpin pe situație, Dungatu a luat-o pe firul văii în sus spre Șipot, a ocolit pe la Mălăiste și se-apropia acum din nou.

— Uite cît coboară! zise Fane și toți înțeleseseră că el se referea la uliul care, de obicei, nu coboară pînă-n curtea omului.

(CONTINUARE ÎN PAG. 11)

Ilustrație: C. NISTOR

SCHIȚE DE PORTRET

Din marea galerie a femeilor din țara noastră, care s-au impus de-a lungul istoriei printr-un puternic spirit creator și care prin muncă au adus o contribuție remarcabilă la dezvoltarea civilizației, am ales pentru această pagină doar câteva chipuri.

Maria Cuțarida-Crătunescu (1857—1919) și-a înscris numele ca prima femeie doctor în medicină de la noi. Cariera de medic a început-o în anul 1884, într-un spital. În același timp s-a ocupat de problemele medicinei sociale. A fost primul medic la Fabrica de tutun și chibrituri din București, reușind să înființeze acolo o creșă (1889) care a fost prima instituție de acest fel de la noi. Autoare a unor lucrări dedicate ocrotirii medico-sociale a copiilor, Maria Cuțarida a desfășurat, de asemenea, o susținută muncă de educație sanitară printre femei, militând pentru crearea de condiții igienice mai bune în care să crească copiii, pentru scăderea mortalității infantile.

Sofia Nădejde (1856—1947). Numele ei se leagă de începuturile mișcării socialiste în țara noastră, fiind prima femeie militantă pentru această cauză generoasă. A avut,

totodată, o importantă contribuție la întemeierea, în 1893, a Partidului Social Democrat al Muncitorilor din România.

În casa familiei Nădejde din str. Sărării din Iași se întâlneau mulți tineri militanți pentru ideile socialis-

mului. Acolo s-au făcut printre primele traduceri din operele lui Marx și Engels și tot acolo s-a tipărit, timp de 10 ani, «Contemporanul», cunoscuta revistă de orientare democratică, la care Sofia Nădejde a fost o prestigioasă redactoare, devenind una dintre primele publiciste de frunte ale țării noastre. A fost cunoscută pentru curajul cu care înfățișa situația sărăcimii satului, a vieții grele pe care o ducea clasa muncitoare crunt exploatăată.

Sarmiza Bilcescu (1867—1935). Se impune atenției noastre ca prima femeie avocat din țara noastră și din Europa, prima femeie cu titlul de doctor în drept din lume. După obținerea bacalaureatului, înfrângând prejudecățile timpului, reușește să fie primită la Facultatea de drept din Paris. Admiterea ei în acest înalt for de învățămînt a produs nu numai vilvă, dar și o puternică opoziție peste care tinăra studentă a avut voința să treacă. Să ne gândim numai că a fost prima femeie acceptată la cursuri. Cînd în anul 1890 își ia doctoratul în drept, în paginile unei reviste franceze se publica: «O tinăra venită din România a reușit să dobîndească pentru prima dată în analele universitare cea mai înaltă distincție, doctoratul în drept». Deși după aceea s-a înscris în barou, ea n-a putut să practice meseria, împotriva ei ridicîndu-se adversitățile unor prejudecăți care păreau atunci de nezdruccinat.

Ella Negruzzi (1876—1948). Este prima femeie din România și printre cele dintîi în lume care a profesat avocatura. Născută în familia vestitului cărturar ieșean Costache Negruzzi, își însușește încă din tinerețe o cultură temeinică, prin care se distinge în mod deosebit mai tîrziu, cînd va urma cursurile universitare. Întreaga ei viață și-a dedicat-o luptei pentru dreptu-

rile femeii. În anii dintre cele două războaie, cînd fascismul devenise amenințător în țara noastră, Ella Negruzzi, alături de alți intelectuali, s-a aflat în rîndurile acelor care s-au ridicat împotriva acestei amenințări. Ea a pledat, fără teamă, în numeroase procese înscenate comunistilor și antifasciștilor, vocea ei răsunînd cu o dirzenie de neîfrînt, în slujba idealurilor poporului nostru de libertate națională și socială.

Eliza Leonida-Zamfirescu (1887—1973). Prima femeie inginer din țara noastră, dar și din Europa. (A fost sora inginerului Dimitrie Leonida, al cărui nume s-a înscris cu strălucire în istoria tehnicii românești.) Ca să obțină titlul de inginer diplomat, avînd specialitatea chimie și metalurgie, Eliza Leonida-Zamfirescu a trebuit să înfrîngă numeroase prejudecăți care domneau la începutul veacului nostru, printre care și aceea că o femeie n-are ce căuta într-o asemenea profesiune. Seriozitatea studiilor, munca competentă au impus-o împotriva tuturor piedicilor. Angajată în 1914 ca inginer la Institutul geologic, Eliza Leonida-Zamfirescu a întreprins numeroase studii de specialitate. La 23 August 1944, după eliberare (avea 57 de ani) i s-au deschis noi drumuri pentru valorificarea capacității ei creatoare. Recunoscută ca prestigios om de știință, a participat

la numeroase cercetări din domenii ca: roci, minereuri, petrol, gaze, cărbuni, conducînd, pînă aproape de sfîrșitul vieții, laboratoare de mare specialitate.

Ștefania Mărăcineanu (1882—1944). A fost unul dintre oamenii de știință care, printre primii din lume, au întreprins cercetări ce au dus la descoperirea radioactivității artificiale. Ne-a lăsat cea dintîi lucrare despre acțiunea soarelui asupra radioactivității plumbului (1924). Între anii 1925—1930 a lucrat în cadrul laboratoarelor Mariei Curie. Cu mijloacele puține pe care le-a avut la dispoziție a creat o secție de radioactivitate la Facultatea de științe a Universității din București, prima din România. Experiențele realizate de Ștefania Mărăcineanu pentru obținerea ploii artificiale se

înscriu cu succes în analele cercetării din acest domeniu al științei. Lucră-

rile pe care ni le-a lăsat atestă o mare originalitate de gîndire, un larg orizont de cunoaștere, o minte de mare îndrăzneală.

Elena Stoenescu-Caragiani (1887—1927). A fost cea dintîi femeie pilot de avion de la noi și printre

întîile femei din lume care au obținut brevetul internațional de pilot, pîrînd data de 22 ianuarie 1914.

Smaranda Brăescu (1899—1960). Un simț profund al datoriei, dirzenie, o voință și o deplină stăpînire de sine sînt calitățile care s-au vădit încă din copilărie la tinăra Smaranda Brăescu. Ea avea să obțină întîiul record feminin de parașutism al României, care a devenit noul record național absolut. La acea dată ea a depășit toate performanțele existente în sporturile parașutiste din lume. Evenimentul a avut loc în octombrie 1931. Un an mai tîrziu ea avea să aducă țării sale un alt succes: sărînd de la 7 233 m înălțime, a obținut un record mondial. Mai tîrziu și-a trecut probele obținînd brevetul de aviator la categoria turism. În cel de al doilea război mondial, Smaranda Brăescu a făcut parte dintr-o escadrilă sanitară, participînd la transportul răniților, medicamentelor, a utilajului sanitar pe frontul din Cehoslovacia.

Bibliografie: «Sub semnul Minervei» de I.M. Ștefan — V. Firoiu «România literară», 9 martie 1978

UN MILION DE PRIETENI

● **CE PĂRERE AVEȚI?** le spuse Ana Medrega, comandanta unității de la Școala generală Dumbrăveni, Crasna-Gorj. Venim duminică să dereticăm camera pionierilor?

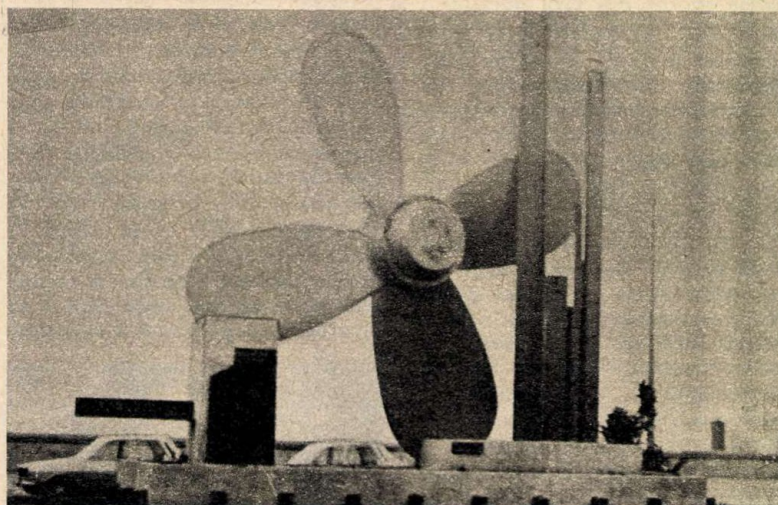
● **Păi sigur că venim!** răspunseră plini de entuziasm colegii ei din comandament. Curățăm, spălăm, pictăm, împodobim — palat o facem!

● Și au făcut-o, dar numai Ana Medrega, Stana Gușită, Elena Mogoșan și Gheorghe Nițulescu. Ceilalți membri ai comandamentului (mulți, vă dați seama) au «memorie» slabă, nu se pot bizui pe ea nici măcar o săptămână! Mă întreb cu uimire cum ar proceda acești «uituci» dacă pionierii din detașamentele pe care le conduc ar **proceda la fel** ● **CALENDARUL** unei prietenii nu e unul și același pentru toți. **Nastasia Pavlov** a venit de-abia în trimestrul doi în clasa a opta A, Școala generală Sarichioi-Tulcea (Înainte a învățat în com. Ovidiu-Constanța) ● În trecut fie zis, în biografia ei figurează numai meleaguri și localități deosebit de frumoase ● Cum a sosit în noua școală, a început — lucru foarte firesc — să-și caute prietene noi. E însă mîhnită că după lunga perioadă de... două luni nu și-a făcut «decît» trei prietene. Eu cred că pentru două luni nu este deloc un bilanț rău, ci de-a dreptul o performanță! Uneori, îți trebuie ani de zile ca să cucerești o singură prietenie — ce-i drept, una adevărată, pentru toată viața ● **CE ÎNĂLȚIME TREBUIE** să aibă un fotbalist?

ne întreabă, îngrijorat, **Gabriel Nicolescu** (13 ani) din Perișoru-Ialomița, dat fiind că nu se numără printre elevii cei mai înalți, dimpotrivă, e cam scund. Răspuns: 1 — nu înălțimea trupului e importantă, ci înălțimea talentului și 2 — pînă la 18—20 de ani ai destul timp să crești din ambele puncte de vedere ● **PLÎNSUL** nu este deloc ceva rușinos — depinde de împrejurări. **Florica Mocanu** din clasa a cincea B, Școala generală Cernicallfov, are «o colegă blondă, drăguță, care însă cînd nu e sigură pe ce a învățat începe să plîngă. Vă rugăm să ne spuneți cum să procedăm cu ea!» Interesul vostru este lăudabil, dar sper că nu vă așteptați ca atunci cînd cineva nu învață ca lumea, să... ridă cu gura pînă la urechi ● Colega voastră este, probabil, o fire mai sensibilă, se împacă anevoie cu ideea că nu tot ce face e perfect. Firește, soluția ar fi să învețe întotdeauna atît de bine încît să nu mai aibă niciodată motive de plîns. Dar atunci ar putea să plîngă de... bucurie! ● **Cui îi place să fie ULTIMUL?** Nimănui. Și totuși, există cazuri cînd acest cuvînt semnifică însușiri de mare laudă! Participînd deunăzi, cu toți colegii săi, la o acțiune de înfrumusețare a școlii și împrejurimilor, **ultimul** a plecat acasă **Adrian Petre**, din clasa a cincea, Școala generală 89, București. După cum ne scrie colegul său Mihai Chiorcea, Adrian a rămas **ultimul** pentru a controla dacă totul fusese făcut cum se cuvine, intervenind ici, colo, cu mici rețușuri. Iată un fel de a fi **ultimul**, care înseamnă a fi... **cel dintîi!**

Pe joia viitoare, prieteni.

OVIDIU ZOTTA

▲ «Din monumentele orașului meu.» Foto: Daniel Brînzea, clasa a VII-a, Școala generală nr. 5, Galați.

«...dar să nu spui nimănui, dragă!» Foto: Liviu Timofta, Casa pionierilor și soimilor patriei, Botoșani.

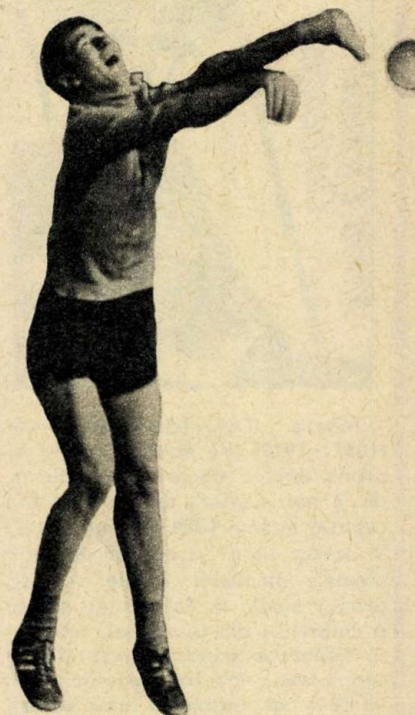
«Pe unde s-o fi umblînd mai ușor?!» Foto: Boris Tușcă, clasa a VIII-a, Costești-Argeș.

FOTO CRONICA PIONIEREASCA

prezintă
SANDU ALEXANDRU

«Moment de neuitat: semnarea Legămîntului pionieresc». Foto: prof. Florin Georgescu, Școala generală nr. 1, Rîu Alb — Dîmbovița.

▲ «Aruncătorul de greutate». Foto: Csaba Racz, clasa a VIII-a, Școala generală Aghireș, Fabrici-Cluj.

CORTUL DE MĂTASE

Primăvara a adus pionierilor de la Școala generală din Șoldănești, județul Botoșani, un trofeu care a fost primit cu unanimă bucurie: echipajului «Vlăstarii Moldovei» i s-a decernat trofeul «Cortul de mătase», pentru expediția lor deosebit de reușită din cadrul ediției a VIII-a a Expedițiilor «Cutezătorii».

Străbătînd cărările Ceahlăului, echipajul din Șoldănești a evocat în jurnalul său de bord, cu multă putere de sugestie, zilele pline de farmec, bogate în tot felul de întîmplări petrecute în munți. Tot în jurnal sînt consemnate rezultatele cercetărilor întreprinse pe parcurs. Astfel, aflăm despre bogata colecție de ceramică pe care au strîns-o din satele vizitate, despre o frumoasă variantă a legendei «Dochia» pe care au aflat-o de la moș Cantor Cojocaru. Expediționarii s-au întors, de aseme-

1974: jucător în Cupa revistei „Cutezători” la fotbal
1978: jucător în divizia B

Cînd a fost făcută — cu patru ani în urmă — nimeni nu s-a gîndit că fotografia de față va fi publicată vreodată. Iată însă că faptul se petrece. Și nu pentru că ar fi extraordinar de reușită și de interesantă, ci din cu totul alt motiv.

Motivul se... numește Grigore Bazi. Și e al treilea de la dreapta spre stînga, rîndul de jos. În cei patru ani care au trecut de cînd s-a fotografiat împreună cu colegii lui, componenții echipei «Avîntul» de la Școala generală din Nichiteni, județul Botoșani, participantă trei ani la rînd la Cupa «Cutezători» la fotbal pentru copiii de la sate, Rică (așa-i spun prietenii) a crescut. Dar nu numai în înălțime și-n greutate, ci și ca fotbalist. Datorită aptitudinilor lui deosebite pentru acest sport, dovedite în amintita Cupă, el a fost remarcat și selecționat mai întîi în echipa de juniori «C.S. Botoșani» (ca fundaș) apoi, de curînd, în cea de seniori, care activează în divizia B.

Așadar, din Cupa «Cutezători» la fotbal în divizia B. Un drum posibil deci, după cum ne-a demonstrat-o Grigore Bazi, actualmente elev (foarte bun și la învățătură) la Liceul agronomic din Botoșani. Un drum pentru care-l felicităm și-i urăm, din toată inima — împreună cu colegii lui mai mici de la Școala generală din Nichiteni, care-l admiră și se mîndresc cu el — să-l străbată pînă la capăt. Pînă în divizia A și chiar pînă în lotul național.

nea, și cu o bogată colecție de roci adusă de pe Rarău și Suhai. Impresii de neuitat le-a lăsat și vizita la barajul de la Bicaz. De altfel, în paginile jurnalului sînt descrise fabricile, uzinele, cooperativele agricole pe care le-au întîlnit în drumul lor.

Echipajul a trecut cu veselie, cu degajare și optimism peste unele dificultăți ivite pe drum. Astfel, după un marș de mai multe ore prin ploaie și vînt, pionierii au găsit energia să încheie ziua cu glume, cu cîntece

și veselie în jurul unui foc. Epitetele de optimism și romantism cu care s-au împodobit «Vlăstarii Moldovei» au fost bine meritate.

Noul căpitan al echipajului, Anișoara Chiriac, pioniera comandant de unitate, ne vorbește despre viitorul itinerar din vară:

— Vom merge pe Valea Jiului să cunoaștem așezările, munca și viața minerilor. Deocamdată studiem hărți, întocmim itinerarul, într-un cuvînt ne documentăm.

PIONIERI ÎN ÎNTREGERILE „DACIADEI”

BUGUREȘTI: DOUĂ NOI CAMPIOANE

Deși iarna s-a dus de mult, grație tehnicii producătoare de frig, oglinzile de gheață continuă să rămînă în actualitate. Așa se face că și acum, în plin april, putem vedea spectacole de hochei și de patinaj artistic.

Printre acestea s-au numărat și campionatele republicane de patinaj artistic rezervate juniorilor și copiilor, desfășurate la patinoarul «23 August» din Capitală. Unde în mod cu totul deosebit au strălucit fetele de la categoria copii II, dintre ele detașîndu-se două: **Laura Glăvan** (de la Clubul sportiv școlar București) — locul I la «libere» și în clasamentul final — și **Ute Schmidt** (de la C.S.M. Cluj-Napoca), locul I la «obligatorii» și la programul scurt. Au fost desemnați cu acest prilej și campionii celorlalte categorii. Noi însă ne-am oprit doar la aceste două fete deoarece s-a spus despre ele că ar fi două «stele» ce răsar pe firmamentul patinajului nostru artistic. Unde — de ce să n-o spunem — cam ducem lipsă de așa ceva.

PIATRA NEAMȚ: 500 CA UNUL SINGUR

Printre cei peste 5 000 de participanți prezenți la startul ediției de vară a «Dacia» s-au aflat și numeroși pionieri și școlari. Temeinic pregătiți și dornici de afirmare, ei s-au comportat foarte bine în toate întrecerile sportive desfășurate cu acest prilej: și la cros, și la handbal, și la tenis, și la șah, și la carting. Dar cele mai multe aplauze au fost

«smulse» publicului de către 500 dintre ei, care, sub cupola modernei săli a sporturilor «Ceahlăul», au participat la «Festivalul de gimnastică». Deși exercițiile prezentate au avut un grad ridicat de dificultate iar ei, «interpreții», au fost atît de mulți, spectacolul le-a reușit pe deplin, toți cei 500 evoluînd ca unul singur, cu măiestrie și într-un sincronism perfect.

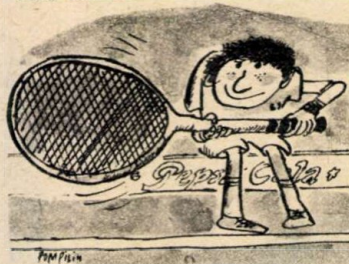
PLOIEȘTI: AȘA, DA!

Se mai întîmplă — pe ici, pe colo — ca prevederile regulamentului «Dacia» să nu fie respectate întocmai, în litera și-n spiritul lor. Se mai întîmplă, de pildă, ca o școală să nu-și cunoască la un moment dat care-i sînt campionii la diversele discipline sportive și... să dea din colț în colț atunci cînd trebuie să-i trimită să concureze la etapele imediat superioare ale marii noastre competiții sportive. Și toate acestea dintr-un singur motiv: pentru că etapa pe școală nu este desfășurată «cum scrie la carte». Și atunci sînt aleși și delegați, cei mai răsăriți și mai... voinici, uneori chiar și cei legitimați (care fac deja sport de performanță). Ceea ce nu-i nici bine, nici frumos.

Școala generală nr. 6 din Ploiești nu face parte dintre cele amintite mai sus. O dovadă în acest sens ne-o oferă acum, la începutul ediției de vară a «Dacia», recentele întreceri desfășurate la handbal, fotbal, baschet, tenis și la marș pe 12 kilometri. Și care, după cum sîntem informați — vor continua cu altele, la alte discipline sportive.

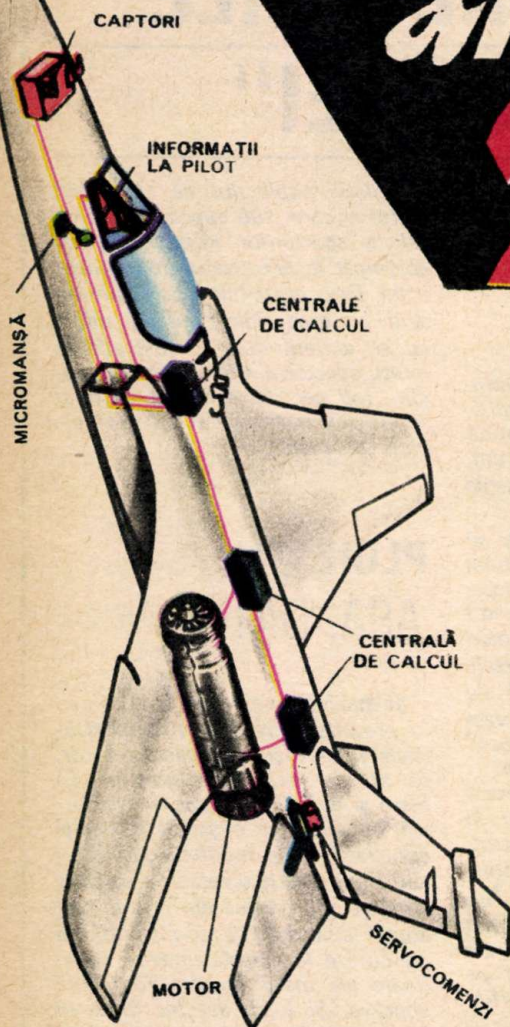
În loc de concluzii, doar două cuvinte: **AȘA DA!**

Fără cuvinte

— ...Vine și cartul imediat!!!

VIATIONUL ANULUI 2000

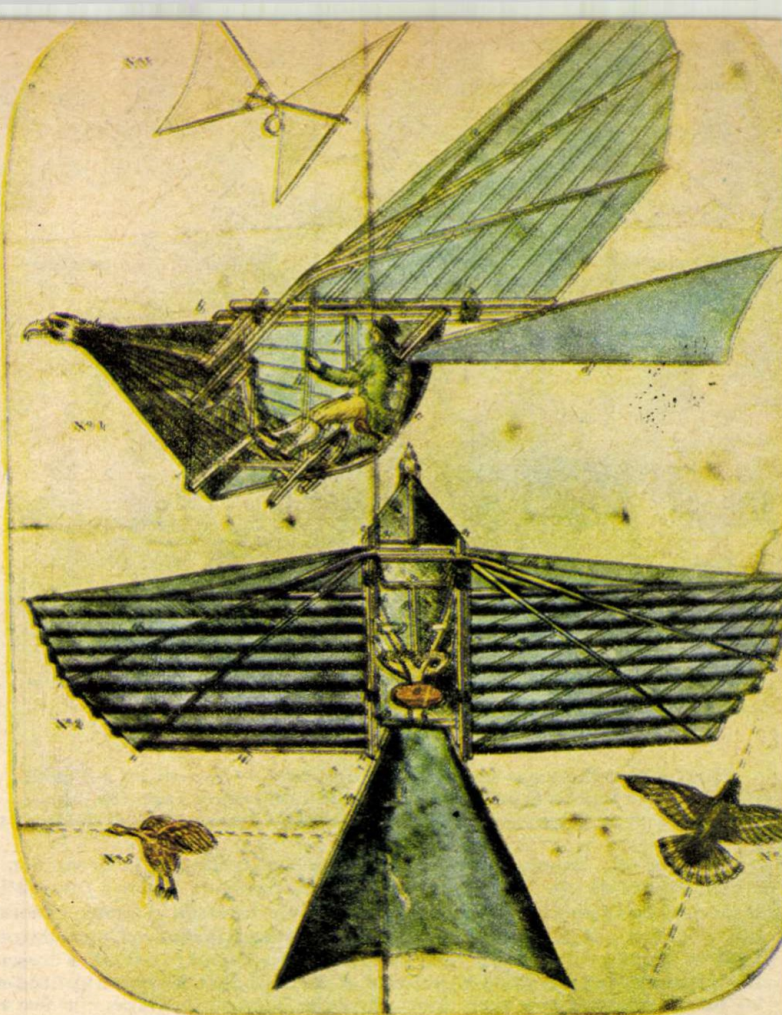
Privim performanțele de astăzi ale aviației și ne întrebăm: încotro se îndreaptă ea? Spre ce noi recorduri? Întrebarea este cu atât mai legitimă acum, în pragul mileniului al treilea.

Marea problemă a aviației o reprezintă însă nu atât atingerea fizică a unor noi parametri, cât realizarea unui salt calitativ care să permită depășirea barierelor actuale.

Cele mai bune aparate de zbor își obțin astăzi performanțele numai pentru că utilizează la limită capacitatea materialelor clasice sau a aliajelor noi, nu de ultimă oră, de a rezista la asaltul concentrat al barierei sonice, termice etc.

STRUCTURA DE PRINCIPIU A UNUI AVION AL VIITORULUI. Comenzile nu se mai adresează direct aparatului, ci creierului electronic. Acesta traduce fiecare ordin al pilotului într-o succesiune de comenzi tehnice adecvate.

TEHNICA SPAȚIALĂ ÎN SERVICIUL AVIAȚIEI. Zborurile experimentale ale navetei spațiale permit colectarea de noi date privind aliajele de avangardă, în special comportamentul lor la limita barierei termice.

În direcția rezolvării acestor probleme, rezerve nebănuite de mari oferă tehnica spațială și experiența ei. Astăzi ne vom opri însă asupra altei necunoscute a ecuației aviației — 2000: pilotarea.

De pe acum conducerea unui avion modern pune pilotul la un greu examen de atenție distributivă și prezență de spirit. Fiecare kilometru adăugat vitezei se traduce în alte obligații ale pilotului. Aptitudinea omului modern de a obține prin calificare și antrenament o înaltă capacitate de a răspunde corect solicitărilor este uimitoare, dar impetuoasa dezvoltare a tehnicii nu se mulțumește cu atât. Din fericire tot ea oferă și soluțiile.

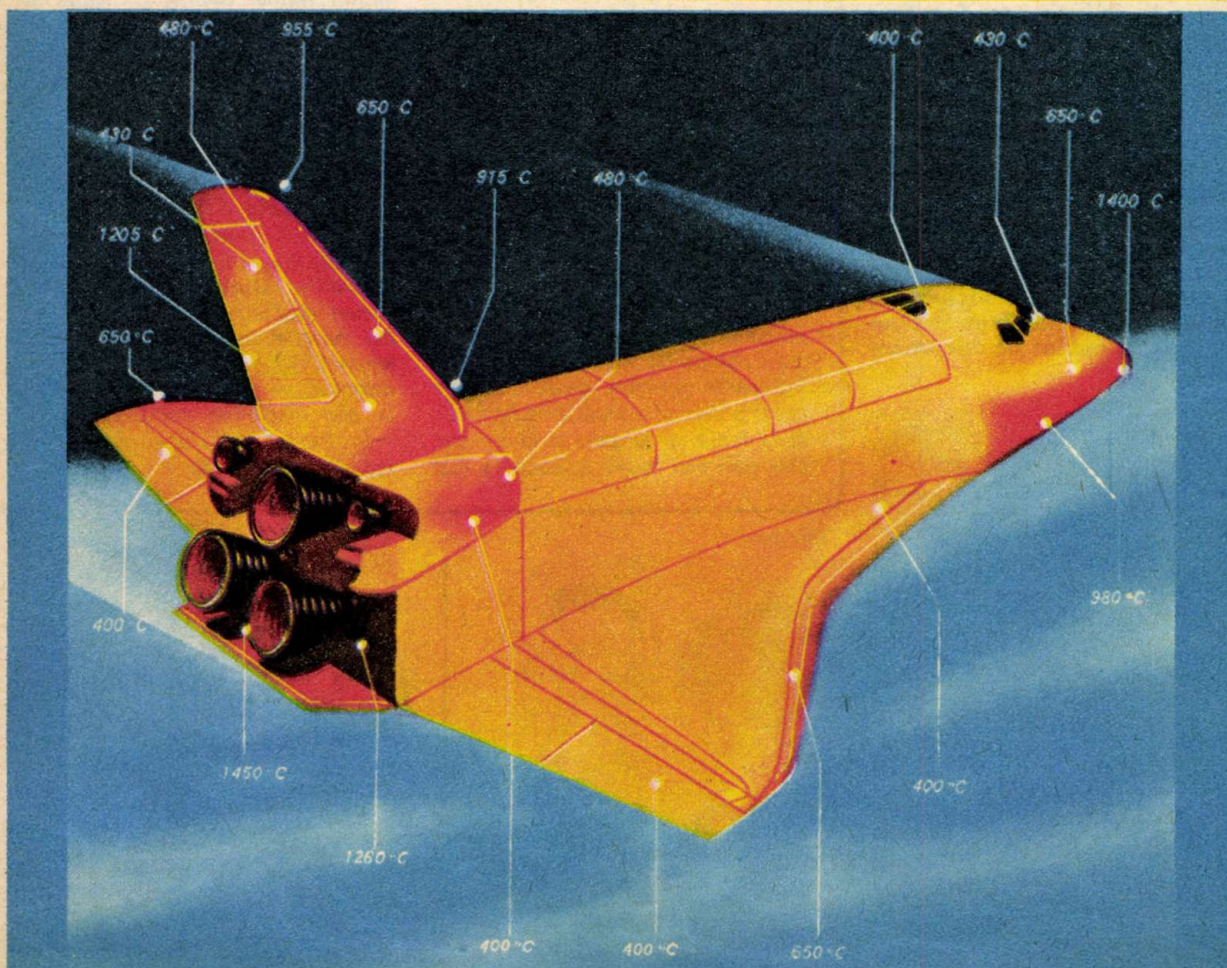
Ce poate fi mai normal, în veacul ciberneticii, decât conducerea automată a avionului?

Formularea sună înșelător de simplă. Cum însă unica soluție pare să fie aceasta, specialiștii studiază în prezent avionul pilotat cu ajutorul mașinii de calcul.

După opinia acestora, se pare că avionul viitor va avea la bord mai multe centrale de calcul, care vor integra informațiile despre temperatură, presiune etc. furnizate de captori plasați în zeci de puncte nevralgice ale aparatului.

Datele vor fi codate după expeditor și destinatar, astfel încât informația dorită să poată fi extrasă oricând.

Se preconizează legarea într-un ansamblu a tuturor captoarelor, ca și a centralelor de calcul, pe o linie unică. Aceasta va economisi cea

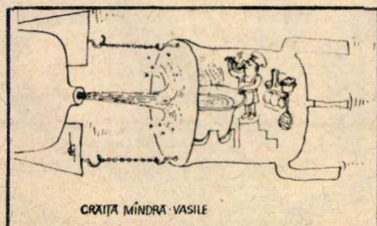
mai mare parte a celor 63 km de fir instalați la bordul unui «Concorde». Pentru maximum de siguranță, informațiile vor circula concomitent pe trei circuite, astfel ca, în caz de întrerupere a unuia, datele să ajungă totuși la centralele de calcul. Se mai studiază posibilitatea de a se folosi pentru cele trei circuite trei căi de transmisie diferite: cablul electric, transmisia fluidică și fibrele optice. Informațiile vor fi colectate în locuri diferite și comparate atât cu celelalte informații cît și cu informația standard. Astfel, informația eronată oferită de un captor defect va fi eliminată și înlocuită cu date deduse din ansamblul informațiilor.

Unii specialiști continuă să susțină varianta unui calculator central. Avantajele unui sistem de calculatoare plasate în diferite puncte ale avionului cîștigă însă tot mai mulți adepți.

Indiferent de sistemul cibernetic adoptat, conducerea avionului va fi total diferită de cea clasică. Între manșă și comenzi nu vor mai exista legături mecanice, ci doar electrice. Pilotul va acționa o micromanșă și va apăsa niște clape prin care va comanda mașinilor de calcul: urcare, viraj dreapta etc. odată cu datele respective. Și numai calculatoarele vor stabili succesiunea ordinelor de transmis către servomecanisme. Ele vor schimba parametrii de funcționare a motorului, vor stabili și comanda unghiul de pantă și viteza ascensională necesare îndeplinirii ordinului. După care vor comunica pilotului, înainte de terminarea operației, datele privind situația avionului atunci cînd manevra va fi fost încheiată.

Noul sistem va simplifica postul de pilotaj. Pilotului nu-i vor mai fi prezentate toate datele privind situația fiecărui sistem, ci un număr de parametri bine aleși pentru controlul conduitei aparatului. Să mai amintim orizontul artificial, vectorul vitezei — adică imaginea traseului pe sol a deplasării avionului — punctul în care se va deplasa acesta dacă nu se lansează nici un nou ordin. Pista de aterizare va fi și ea prezentată artificial pilotului de către sistemele de calcul de la bord în legătură cu cele ale aeroportului respectiv, ceea ce va elimina convorbirile directe, cu imperfecțiunile lor, și va permite, pe baza calculului optim al condițiilor de aterizare, scurtarea timpului de efectuare a ei și deci sporirea capacității aeroportului.

Alte detalii privind avionul anului 2000 — într-un număr viitor.

CRĂIȚĂ MÎNDRA - VASILE

ZBOR ÎN PRIMĂVARĂ

ZIUA
PORTILOR DESCHISE
LA „ATELIERUL FANTEZIEI”

Parcă bătînd înfiorat într-un ritm de aripi înflorite, ne-au sosit, de cîteva zile, un stol de poezii (una dintre ele este publicată în pag. 3 a acestui număr), scrise de pioniera **Camelia Motoș**, elevă a Școlii generale din comuna Sacu, județul Caraș-Severin. De-o simplitate aproape invizibilă ca respirația, aceste poezii sînt ele însele adevărate respirări, ființa patriei, mama, floarea și timpul auzindu-se spuse și cîntate ca din gura izvorului. Dar pe cît par de firave și abia pronunțate, versurile sînt scrise cu înfiorare și sinceritate, din ele răzbătînd elanurile muncii și rodniciei zilnice. **Camelia Motoș** scrie poezie în felul păsării care își țîșcălește zborul cu aripa pe fața lunii; încrezătoare și liniștită, harnică, plină de har și iubindu-i pe oamenii patriei, privind în ochii comuniștilor ca în lumina soarelui, ea poate spune cu aerul respirației întretăiat de emoție: «Nu știu de ce, dar cred în poezie». E ca și cum am auzi pasărea plutind pe lîngă cer: «Nu știu de ce, dar cred în zbor». S-ar putea să avem surprize plăcute dacă acest început de glas nu se va grăbi să transcrie tot ce-i vine să spuie înainte de multă lectură, muncă și așteptare. Poezia devine un frumos zbor în primăvară care trebuie supravegheat cu lumina și razele muncii. **Camelia Motoș** se află la întîiele bătăi pe aripile poeziei. Îi doresc zare deschisă.

ION CRÎNGULEANU

ÎNCREDERE

Să vorbim despre noi, acum
Cînd secunde fierb
În imensități de oțel;

Să vorbim despre comuniști,
acum
Cînd bazaltul se topește
în blocuri;

Să vorbim despre omenie, acum
Cînd coloanele conștiinței ard
în noi,

Și vom înțelege
Că de fapt vorbim despre țara
În care timpul
Se măsoară în hărnicie,

Despre țara
Unde soarele își cîntă nemurirea.

ÎNTREBĂRI

Ce-am face
Noi, copiii,
Dacă aluatul soarelui
Nu ne-ar zîmbi
În fiecare dimineată
Cu prospețimea unei
piini calde?
Ce-am face noi, copiii,
Dacă florile nu s-ar uni
Să ne împodobească pletele,
Să ne mîngie mișcările?
Ce-am face noi, copiii,
Dacă pentru noi
Cîntecul ar însemna
țipătul bombei, surisul morții?
Ce-am face noi, florile,
Dacă partidul nu ne-ar crește
Cu mîinile lui puternice
de comunist?

Am crește, poate,
Tulpini fără rădăcini,
Închistînd întunericul
În noi înșine,
Iar fericirea pe care o sorbim
acum și
aici,
Din palmele țării,
Ar rămîne doar o dorință
Scrișă cu sînge pe un cer
fără porumbei.

Poezii de **CAMELIA MOTOȘ**
Școala generală Sacu,
județul Caraș-Severin

DUDUL LUI FĂNE

(URMARE DIN PAG. 6)

Nu se știe cînd venise al lui Amuza cu pușca lui nouă cu două țevi și acuma drăcuia înfundat în timp ce-și căuta cartușele prin buzunare. Minia adunată în el de-atîta vreme, după ațiția porumbelului, făcea să-i tremure mîinile. Uliul zbura mai aproape ca oricînd.

«Măi vere, să nu împuști porumbelul!»... «Gheorghe! Dă copiii încoace, n-auzi?...». «Ce-ai cu ei, femeie? Ce, trage în ei?»

...Cînd se-auzi detunătura, între porumbel și uliu erau doar cîteva metri. Din zborul său cu aripile strînse, porumbelul se zăpăci deodată, aripile bătută parcă pe loc, în dezordine, dar cine mai poate ține minte cum a fost,

că privirile lor fură uimite de explozia albă de fulgi deasupra căreia aripile uliului deveniră deodată gigantice de-năunțecară curtea.

Apoi, dispărură. Prin fața streșinilor pătului, pluteau fulgi albi, ca o ninsoare, și băiatul se întreba prost de ce nu vede și fulgii negri de pe aripa stîngă a Dungațului? Rămăse-șeră cu el pesemne, ca un semn de doliu.

...Era trecut de amiază și la masă doar ei, copiii, mai întîrziiau, fără poftă.

— Unde se duse taică-tău? întrebă mama, fără să i se adreseze cuiva anume,

— Nu știu! — răspunse băiatul cu gîndul aiurea.

— E-n grădină — spuse Stelica, ea care le știa mereu pe toate. O luară și ei încet spre dud. Acolo, aplecat la rădăcina unui bulmac, tatăl meșterea ceva. Băiatul văzu cu mirare că celălalt stilp nou era scos.

«Împinge ici!» — îi porunci omul scurt și el așa făcu — iar stilpul, și ăsta, căzu scoțînd pămînt umed afară cu virful lui adînc.

— Păi, sîrma?! — întrebă el.

— Las-o așa — făcu omul cu mîna a lehamite.

— Și dudul!?

— Lasă-l acolo unde este, spuse și arătă spre unelte. Luați astea de-aici și hai!

Îl priviră îndepărtîndu-se și apoi, fără să înțeleagă bine, dar și fără să se mire, cei doi copii începură să adune totul în tăcere.

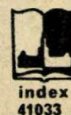
Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
VIDIU ZOTTA
Secretar responsabil
de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPILIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
LUCIA SICOMAS

Redacția: Piața Științei nr. 1.
București 33. Telefon: 17 60 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Știința»
TIPARUL C.P.C.S. ABONAMEN-
TE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate
se pot abona adresîndu-se la
ILEXIM — departamentul export-
import presă P.O.B. 136—137 telex:
11226, București.

12 PAGINI. 1 LEU

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

DIN ZORI DE ISTORIE 4

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediții, regele persan Darius cotopește pământurile geto-dacilor. Aceștia se apără cu îndrăjire și eroism, dar mica lor oaste suferă pierderi grele.

Ceea ce știu cu toții e că nu ne vom supune lui Darius.

Au pierit mulțime de viteji, Odrix. Ce vom face acum?

Poate că Spargapeithes, regele de peste munți, ne va trimite ajutor.

O, de-am fi fost uniți cu toții... Lesne se frânge mlădița, dar mănunchiul niciodată.

Nu ne putem bizui decât pe noi înșine. Duceți porunca mea pretutindeni: regele persan să nu găsească în calea lui decât pustiul!

Îngropați grânele! Ascundeți turmele și cirezile. Luați-vă avuțul și fugiți în păduri. Vin persii!

Urmind porunca lui Odrix, geții își îngroapă bucatele, își mănără vitele și oile către locuri adăpostite.

Adunându-și mica lor avuție, bărbați, femei și copii porniseră către adâncul nepătruns al codrilor.

Armata invadatoare înainta ca printr-un ținut părăsit, din care fugiseră semnele vieții.

Ce să însemne oare tunul acela, Berisades?

Sînt lanurile aprinse de geți, o, Darius.

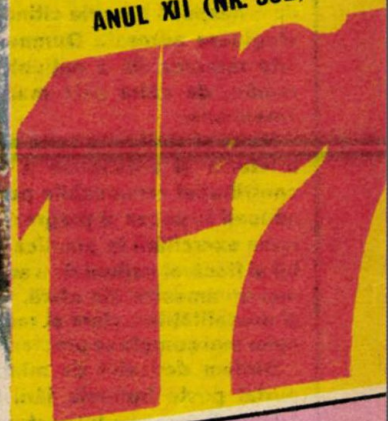

Stăpîne, toate acestea mă îngrijorează. Cu ce vom hrăni o armată atît de mare?

- Va urma -

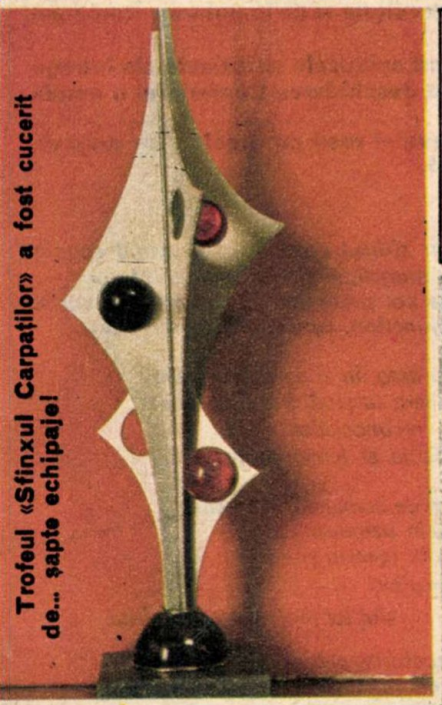

JOI, 27 APRILIE 1978,
ANUL XII (NR 552)

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

Trofeul «Sfinxul Carpaților» a fost cucerit
de... șapte echipele!

Pionierii din Făgăraș
în amfiteatrele primăverii
Foto: CONSTANTIN POPESCU

Mult iubite și stimate tovarășe NICOLAE CEAUȘESCU,

Pionierii României socialiste, împreună cu comandanții-instructori și activiștii Organizației Pionierilor, alături de întregul nostru popor, au urmărit cu vie emoție și profundă satisfacție, clipă de clipă, desfășurarea istoricei dumneavoastră vizite în Statele Unite ale Americii. Inimile noastre de copii s-au umplut din nou de o nespusă bucurie citind în presă aprecierile elogioase adresate Dumneavoastră, personalitate remarcabilă a națiunii noastre, poporului român, de către cele mai înalte personalități americane.

Noua și strălucită solie românească de pace, prietenie și colaborare a prilejuit reafirmarea contribuției remarcabile pe care ați adus-o și o aduceți la pacea și progresul omenirii, la asigurarea exercitării în practică a dreptului inalienabil al fiecărei națiuni de a se dezvolta liberă, fără nici un amestec din afară, viabilitatea soluțiilor și modalităților, clare și realiste, de rezolvare a celor mai complexe probleme ale zilelor noastre.

Sintem deosebit de mândri că, din nou, ați purtat peste hotarele țării făclia mereu vie a idealurilor poporului nostru de libertate, prosperitate, umanism și bună înțelegere cu toate popoarele lumii. Ați făcut și de această dată să se audă puternic gîndurile și năzuințele unui popor cu o istorie multiseclară, care a știut să-și aleagă conducătorii, în rîndul cărora dumneavoastră, cel mai brav și mai drept dintre fiii săi, ocupați locul cel mai de cinste, ceea ce a făcut ca pe tot traseul vizitei să vă bucurați de stimă, respect și înaltă prețuire din partea poporului american.

Deși sintem la o vîrstă fragedă, noi, purtătorii cravatelor roșii cu tricolor, ne dăm pe deplin seama că prodigioasa Dumneavoastră activitate închinată păcii urmărește asigurarea unei vieți ferice, lipsite de griji pentru tinăra generație, atât pentru noi, cei din România, cît și pentru toți copiii lumii.

În aceste clipe pline de emoție, ne angajăm ferm să milităm neobosit pentru înfăptuirea politicii partidului, să învățăm și să muncim, pentru a deveni, așa cum ne-ați cerut Dumneavoastră, buni muncitori, buni specialiști, cetățeni demni ai scumpei noastre patrii. Sintem hotărâți să încheiem acest an școlar cu rezultate bune și foarte bune la învățătură, să participăm, după puterile noastre, la înfrumusețarea localităților și a țării, la gospodărirea exemplară a școlilor în care învățăm, să participăm împreună cu părinții noștri la efectuarea lucrărilor din agricultură, la refacerea patrimoniului silvic al țării, la recuperarea și introducerea în circuitul economic a unor resurse secundare.

Sintem ferm hotărâți ca, sprijiniți de comandanții-instructori, sub permanenta conducere a organizațiilor de partid, să cunoaștem și să ne însușim cît mai temeinic întreaga politică internă și externă a P.C.R., să ne formăm ca buni patrioți, revoluționari consecvenți, să ne dezvoltăm spiritul de solidaritate internaționalistă cu toți copiii lumii. De asemenea, acționînd pentru însușirea și aplicarea în întreaga noastră activitate a cerințelor eticii și echității socialiste, a trăsăturilor înaintate ale omului nou, comunist, vom participa nemijlocit la manifestările politico-educative din cadrul Festivalului Național «Cîntarea României» și a competiției sportive «Daciada».

Vă asigurăm, mult iubite și stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, cel mai apropiat prieten, părinte și îndrumător al tinerei generații, că vom merge, așa cum ne învățați Dumneavoastră, **TOT ÎNAINTE!**

**CONSILIUL NAȚIONAL AL
ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR**

În zilele de 21—22 aprilie s-au desfășurat la București lucrările Conferinței naționale a femeilor, eveniment politic de mare însemnătate.

La lucrările conferinței au participat peste 790 de delegate ale femeilor: muncitoare, țărance, intelectuale, precum și gospodine, fără deosebire de naționalitate — care, prin energia, priceperea și spiritul lor gospodăresc, aduc o contribuție de prim ordin la întreaga operă de edificare a societății socialiste multilateral dezvoltate și de înaintare a României spre comunism.

Întîmpinat cu cele mai calde sentimente, cu urale, cu aplauzele entuziaste ale întregii asistențe, tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU a rostit la deschiderea Conferinței o amplă cuvîntare.

Exprimînd gîndurile și sentimentele purtătorilor cravatei roșii cu tricolor, un grup de pionieri și șoimi ai patriei au adus omagiul lor înaripat.

*Cu măreția țării în privire,
Cu anii noștri însoriți venim,
Omagiul de recunoștință și iubire
În fața Dumneavoastră să-l rostim.*

*Noi, șoimii patriei, noi, pionierii
V-aducem flori de pe înalte creste,
Căci viitorul comunist ne este
Arc de triumf în faptul primăverii.*

*Trăind un demn și minunat destin
Așa cum și-au visat cîndva părinții,
Iubit partid, noi grija ta simțim,
Si-ndemnul tău ni-i steag al biruinței.*

*Tovarășe Nicolae Ceaușescu, toți copiii
V-aduc din suflet dragoste fierbinte,
Căci Dumneavoastră, conducînd partidul și
poporul,
Ne-nvățați să mergem înainte.*

*Cînd spunem Ceaușescu, noi cu toții știm,
Că spunem libertatea, adevărul, trăinicia;
De-aceia cu ardoare vă iubim
Cu tot ce-i inimă în noi și-n România.*

*Cuvîntul Dumneavoastră-n lumea largă
Străbate azi, de adevăr vibrînd
Pentru copii, pentru planeta-ntreagă
În veci triumfe pacea pe pămînt.*

*Aducem grai ales, de-naltă mulțumire
Tovarășei Elena Ceaușescu, noi, copiii,
Pentru căldura sa de mamă ce-o dăruie-n iubire
Pentru neobosite fapte de știință și muncă
Închinăte României.*

*Azi prin partid, prin țelul său există
Si cresc, în noi, izbinzi din viitor
O nouă calitate, comunistă,
Ne-nvăță să creăm acest popor.*

*În rînduri strînse creștem către partid spunînd
Cuvîntul muncii, al științei, voința tuturor
Prin care noi promitem să ajungem, în curînd,
Demni muncitori, agricultori, constructori.*

*Venim cu drag, în zi de-azur vibrînd
Cu frunțile-n lumină, frunți de floare;
Cinstire, recunoscător cuvînt
Femeii-mame și femeii-muncitoare!*

*La posturi de comandă, la catedră,
În ferme, în uzine-sau ostași,
Femeile sint reazem viu al țării;
Prin munca lor
sînt tot mai mari ai țării pași.*

*În toate rosturile patriei contemporane,
Cu forța demnității învestite de partid,
Femei române, maghiare și germane
Ca într-o horă înflorită se cuprind.*

*În tot ce-i gînd și faptă, veac și oră
Glas de partid și pîine, devenire-naltă,
Femeia muncitoare,
țarancă, mamă, soră,
Spre comuniste căi cu țara se îndreaptă.*

*Tovarășe Nicolae Ceaușescu, noi, copiii
Ne angajăm să creștem, învățînd,
Ca vrednici comuniști ai României,
Să înflorim prin fapte acest pămînt!*

*Toți șoimii patriei și pionierii
Făgăduim partidului să fim
Cei mai de seamă ziditori ai țării
Ca tineri comuniști să ne-mplînim.*

*Partidul, Ceaușescu și poporul
Ne-nvăță munca, cîntea, măreția,
Jurăm, purtînd în inimi viitorul,
Să fim de-a pururi demni de România!*

1 Mai*

Prima zi a lunii mai a devenit, încă de la sfârșitul secolului trecut, un simbol al luptei pentru dreptate și pentru demnitate a celor ce muncesc, de la un capăt la celălalt al Pământului, România fiind una din primele țări în care proletariatul a adoptat această zi ca sărbătoare a sa. Decenii de-a rândul, ziua de 1 Mai a constituit un prilej de manifestare dîră a voinței muncitorilor. De neuitat va rămîne ampla manifestare îndreptată împotriva fascismului și războiului, desfășurată la București, de 1 Mai 1939, în timpul căreia s-a făcut auzit cu fermitate revoluționară glasul tînărului comunist **NICOLAE CEAUȘESCU**, aflat în fruntea Comitetului de organizare.

Astăzi, țara noastră sărbătorește ziua de 1 Mai în condițiile în care marile succese dobîndite în edificarea societății socialiste multilateral dezvoltate — prin traducerea în viață a Hotărîrilor Congresului al XI-lea și ale Conferinței Naționale ale partidului — marchează una dintre cele mai fertile etape din întreaga istorie a României.

Veștile sosite din fiecare colț de țară ne umplu inimile de mîndrie. Știri, date, cifre vorbesc despre munca însufletită și spiritul creator al întrecerilor socialiste care-i animă pe pînții voștri. De la **Combinatul de utilaj greu din Iași** se anunță punerea în funcțiune, înainte de termen, a unor noi obiective. Minerii de la **Herja-Baia Mare** vor da țării 10 000 de tone de minereu peste plan. Întreprinderea bucureșteană «**Grivița Roșie**» se mîndrește cu produsele ei, realizate la un înalt nivel tehnic și calitativ. Despre o tînără unitate constructoare de mașini din Zalău aflăm că, printr-o riguroasă economie a reușit să obțină peste prevederi 250 de tone de laminate feroase și 1 000 de tone de metal. Prin accelerarea ritmului lucrărilor: la **Combinatul chimic din Slobozia** s-a montat într-un

timp record o importantă instalație. Datele și faptele s-ar putea înșirui la nesfîrșit. În marile complexe industriale, pe șantiere, în cooperativele agricole de producție, în instituții, pretutindeni milioane de oameni ai muncii acționează cu toată puterea minții și brațelor pentru îndeplinirea grandiosului obiectiv pe care secretarul general al partidului, tovarășul **NICOLAE CEAUȘESCU**, l-a pus în fața tuturor oamenilor muncii la Conferința Națională a partidului, acela al atingerii unei trepte calitative noi, superioare în producție, în toate domeniile de activitate.

Sărbătoarea lui 1 Mai constituie încă un prilej pentru toți oamenii muncii din țara noastră — români, maghiari, germani și de alte naționalități, înfrățiți într-o strînsă unitate, de a-și dărui toată energia, întreaga forță creatoare înfăptuirii politicii partidului de dezvoltare socialistă multilaterală a țării.

În școli, sărbătorirea zilei de 1 Mai coincide cu ultimul trimestru al anului școlar și este marcată prin succese la învățătură, prin rodnice acțiuni de muncă patriotică. Cei care poartă azi cravata de pionier se pregătesc cu responsabilitate să preia ștafeta cutezanței comuniste de la părinți, să continue înalta școală a muncii deprinsă din copilărie. Îmbunătățirea calității la învățătură, intensă pregătire prin muncă, pentru muncă, în spirit revoluționar sînt obiective prin realizarea cărora pionierii și școlarii patriei noastre răspund, prin fapte, grijii cu care partidul, întreaga noastră societate îi înconjoară.

Unitățile, detașamentele, grupele de pionieri din toate colțurile țării sînt în plină desfășurare a întrecerii la munca patriotică. S-au angajat să fie prezente tot anul acolo unde este nevoie. Primăvara i-a găsit, astfel, pe purtătorii cravatelor roșii cu tricolor în frumusețindu-și școlile, sădind flori în parcurile orașelor și satelor, împădurind dealuri, curățind pășuni și islazuri, amenajînd terenurile de sport. Ca întotdeauna, pionierii se află implicați în marele ritm creator al țării, pășind, alături de părinți, sub steagul partidului, spre viitorul comunist.

«Cutezătorii»

«COPILĂRIE FERICITĂ»

Desen de **VASILE PETROF**, clasa a VII-a, Birlad.

TROFEELE HĂRNICIEI PIONIEREȘTI

În aceste zile, pionierii din întreaga țară adaugă rezultatelor calitativ superioare la învățătură, rodul acțiunilor entuziasme în cadrul întrecerii la muncă patriotică.

● La începutul unui nou trimestru școlar, cînd cataloagele au paginile deschise pentru înscrierea unor rezultate superioare la învățătură, notăm cu satisfacție rezultatele bune ce ne sînt comunicate de cititori. Astfel, pionierii din detașamentul clasei a V-a de la Școala generală din **Peștera — Brașov**, au promovat atît trimestrul I cît și pe cel de-al doilea fără nici un corigent. O nouă calitate, superioară, la învățătură o înregistrează și pionierii detașamentului clasei a VII-a B de la Școala generală din comuna **Ciocile — Brăila**, prin ridicarea nivelului

de cunoștințe, prin saltul notelor de la 5 și 6 la 7 și 8. Vești asemănătoare am primit și de la pionierii din clasa a III-a A, Școala generală nr. 8 din **Borșa — Maramureș**, de la pionierii detașamentului clasei a V-a, Școala generală **Dorna — Candrenilor — Suceava**.

● De-a lungul drumului național nr. 68, care trece prin satul **Valea Lupului — Iași** a răsărit, de curînd, un gard viu în lungime de aproximativ 300 de metri. Această podoabă, la care se adaugă numeroasele flori ce surd în preajma caselor este rodul hărniciei pionierilor din această localitate.

● Zilele de primăvară au inclus și în agenda de lucru a pionierilor de la Școala generală din **Dănești — Maramureș** numeroase acțiuni. În primul rînd, pomii sînt aceia care au primit îngrijirile necesare acestui anotimp. Colegii lor, pionierii de la Liceul agroindustrial **Sărmașu — Mureș** au curățat 120 ha de islaz și au colectat importante cantități de deșuri textile și ambalaje de sticlă.

APARATUL DE FILMAT VĂ APARTINE!

Unul dintre filmele pe care le-am vizionat la cineclubul Casei pionierilor și șoimilor patriei din Medgidia (îndrumător, profesor Ion Echim) și care ne-a cucerit de la prima secvență, a fost dedicat expediției cicloturistice pionierești din vacanța de vară. Sub genericul «Sintem nepoți de daci și de romani», pionierii cineamatori au filmat pe un traseu care a inclus locuri în memoria cărora se păstrează amintiri istorice, sate și orașe care au înflorit în anii construcției socialismului.

Urmărind derularea evenimentelor din film, te simți dintr-o dată părtaș la drum, te îngrijorezi când se dezumflă o roată de bicicletă, și te liniștești când răsar dintr-o dată doi pionieri care-și ajută repede și competent colegul. Vizitând odată cu expediționarii platforma industrială de la Năvodari, admiri această realizare a țării noastre și te lași apoi înfiorat de emoție în fața amurgului care se stinge în lumini irizate pe străvechea cetate a Histriei. La Topalu, te oprești și asisti la întâlnirea pionierilor din expediție cu Eroul Muncii Socialiste, Nicolae Gaidagiu, președintele cooperativei agricole. Foarte tinerii creatori au realizat aici unul dintre cele mai vii, mai pline de autenticitate momente ale filmului. Ei au reușit un frumos prim plan al eroului muncii socialiste surprins în momentul când povestește pionierilor despre recoltele bogate ale comunei sale. Expresia concentrată a figurii, străbătută când și când de o undă de veselie calmă conferă portretului multă viață, ți-l fac apropiat.

Într-una din pauze, le spun pionierilor, membri ai cineclubului: — Ați lucrat frumos! Filmul are ținută artistică.

— Pentru acest film scurt, în culori, am tras 700 m peliculă. La masa de montaj, am «tăiat» însă

fără milă cadrele mai puțin reușite dorind să păstrăm numai ceea ce era de calitate, ne spune pioniera Mirela Ciutacu. Reușita filmului se datorește, desigur, și faptului că echipa de filmare — scenarist, operator, regizor — s-au aflat moment cu moment în mijlocul expediționarilor.

— Într-adevăr, este un film realizat de pionieri despre pionieri.

— În cineclubul nostru există un principiu: nu filmăm decît ceea ce cunoaștem bine, ceea ce este din viața noastră, ne spune Iulian Olaru, unul dintre realizatori.

Filmele pe care le vizionăm în continuare — un scurt metraj dedicat unui concurs pionieresc de rachete și navomodele de la Mamaia, altul despre vizita pionierilor la Fintinița, o rezervatie de plante din Dobrogea, confirmă pe deplin spusele lui Iulian.

Pionierii au dat dovadă de rivnă, de talent, de meșteșug și la realizarea ultimului film. Astfel, ei au oprit îndelung aparatul pe delicate tulpini de plante, pe ramuri bogat înflorite de arbuști, au surprins toate nuanțele de galben ale unor flori. Și mai ales au filmat în cele mai felurite ipostaze o specie de bujori sălbatici, specifice Dobrogei.

Activitatea bogată a acestui cineclub a fost răsplătită cu un premiu la prima ediție a Festivalului Național «Cîntarea României».

— Ce pregătiți pentru a doua ediție a festivalului? întreb.

În loc de răspuns, pionierii ne arată cîteva secvențe din viitorul lor film, dedicat orașului Medgidia.

Discuția cu membrii cineclubului filmele lor, preocupările dovedesc nu numai interes și pasiune pentru a șaptea artă, dar și dorința de a surprinde prin imagini artistice copilăria frumoasă pe care o trăiesc sub soarele țării noastre.

Nu de mult, la Medgidia, în timpul vacanței de primăvară, a avut loc o întâlnire a cinecluburilor din județul Constanța, prilej de a face un instructiv schimb de opinii.

BITI CARAGIALE

SPORT

93 DE MECIURI — DAR MULT MAI MULTE DOVEZI DE SPORTIVITATE ȘI PRIETENIE!

Am asistat, în zilele vacanței de primăvară, la Vaslui, la un concurs interjudețean de tenis de masă, aflat la a III-a ediție, dotat cu Cupa «Independența». Ar fi multe de spus — și numai lucruri frumoase despre întrecerea sportivă propriu-zisă, despre calitatea jocului, despre organizarea exemplară a întrecerii sau despre entuziasmul pionierilor localnici care au ținut să-și încurajeze favoriții, chiar dacă aceștia nu erau vasluieni de-ai lor. Fapt este că sala Casei de

Echipa de tenis de masă a Casei pionierilor și șoimilor patriei din Bacău, cîștigătoare a Cupei Independența.

Dănuț Lepădatu și Iulian Goldfeder, locul I la dublu.

cultură municipale, unde s-au desfășurat meciurile, devenise neîncăpătoare. Și aceasta pentru că cei treisprezece pionieri, reprezentînd județele Iași, Bacău, Galați, Vaslui și Neamț au reușit să creeze momente de veritabil spectacol sportiv, demonstrînd că de la un an la altul antrenamentul perseverent i-a adus în situația de a juca din ce în ce mai bine. Pentru desemnarea campionilor s-au desfășurat, pe parcursul a două zile, 78 meciuri la simplu și 15 la dublu. Vasluienii, gazde ospitaliere, au făcut totul pentru ca vacanța pionierilor sosiți aici să fie cît mai plăcută. În prima zi de concurs oaspeții au vizitat orașul, monumentul «Peneș Curcanul» și muzeul municipal. Între partenerii de întrecere s-au legat repede prietenii trainice. Cîțiva dintre ei se cunoșteau încă din cadrul edițiilor precedente ale acestei cupe așa încît aveau să-și spună multe, foarte multe lucruri despre școală, despre pionerie, despre locurile pe unde au drumețit în vacanțe și cîte și mai cîte. Bineînțeles că discuțiile cele mai aprinse s-au

purtat totuși în jurul meciurilor susținute. Și... au auzit ei că în Vaslui se desfășura simultan cu această cupă la tenis și «Cupa vacanței de primăvară» la șah. Așa că și-au găsit timp să se ducă să vadă și pe șahiști, întrecîndu-se în... răbdare și inventive combinații de joc.

În ziua a doua a întrecerilor, cînd a avut loc și festivitatea de premiere, am putut vedea că într-adevăr sportivitatea merge mină-n mină cu prietenia.

Pe echipe, Cupa «Independența» i-a revenit județului Bacău, care atît la individual cît și la dublu a cucerit locurile frunțase. În ochii tuturor pionierilor participanți, inclusiv ai... gazdelor, am citit atunci aceea bucurie sinceră, izvorîtă din convingerea că cel mai bun trebuie să învingă, că așa este loial și frumos. I-am văzut bucurîndu-se de victoria meritată a partenerilor lor de întrecere. De aceea, cred că fiecărui pionier participant la această întîlnire sportivă de vacanță i s-ar cuveni o mențiune specială pentru sportivitate și prietenie.

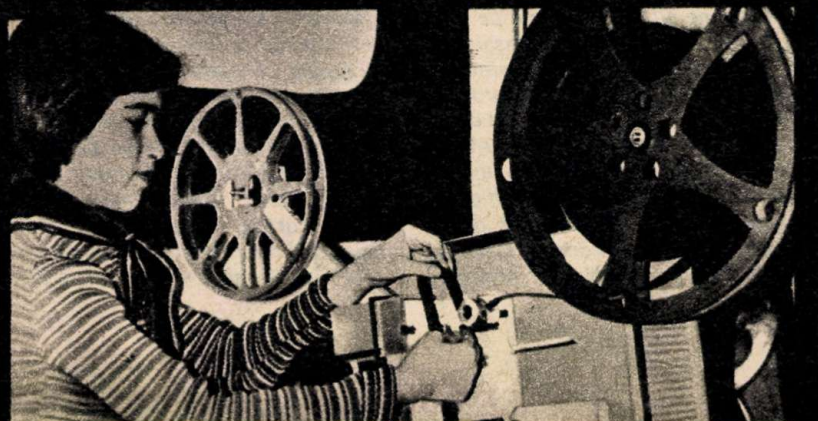
EMILIA NICULESCU

ȘAPTE ECHIPAJE REUNITE ÎNTR-O GENEROASĂ IDEE

V-am mai vorbit despre ei. Despre cei peste 70 de expediționari bucureșteni care, constituiți în șapte echipe reunite («Ciuta» de la Casa centrală a pionierilor și șoimilor patriei, «Chemarea munților» de la Școala generală nr. 60, «Vulturii» de la Școala generală nr. 82, «Albatros» de la Școala generală nr. 42, «Acvila» de la Școala generală nr. 135, «Temeșarii» de la Școala generală nr. 191 și «Focul viu» de la Casa pionierilor și șoimilor patriei a sectorului 1) au realizat o lucrare deosebită, de care vor beneficia mulți ani de-acum încolo numeroși turiști îndrăgostiți de munte: e vorba despre marcarea unuia dintre cele mai lungi și mai interesante trasee turistice montane din țara noastră, între Predeal și Vîrfurile Pențelului.

Aprecînd uriașul volum de muncă depusă de acești cutezători, juriul republican al celei de a VIII-a ediții a Expedițiilor «Cutezători» le-a acordat în unanimitate trofeul «Sfinxul Carpaților», pentru realizări deosebite în domeniul marcării și remarcării de trasee turistice.

UN MILION DE PRIETENI

**Astăzi, despre
iarbă și copaci!**

● **TOATĂ LUMEA PE PUNTE!** Șase băieți din cl. a șaptea, Șc. gen. nr. 2, Sighetul Marmăției, fac și refac de doi ani schițe și planuri pentru un... vapor. ● Până acum, Alex. Mindru, Alex. Ifrim, Marian Borca, Robert Weit, Ionică Pițura și Attila Bersen au ajuns la următoarele certitudini: că nava se va chema «Argonaut 1» și că va trebui să plutească (avându-i la bord pe ei, se înțelege) ● Visul lemnului vrăjit al arborilor

din Maramureș de a se face corabie nu ne miră, dimpotrivă, îl găsim firesc și încântător, ca și prietenia celor șase, uniți de același gând frumos. ● Totuși, n-o să ajungeți prea departe numai cu desene și iluzii. ● În mod normal, echipajul vostru trebuie să urmeze cea mai firească ucenicie a viitorului constructor de nave: navo-modelismul.

● **CEI 14** ar fi putut fi 14 eroi, dar, din păcate, e vorba de 14 absenți (din lene? din nepăsare? din lipsa ținerii de minte?) de la o însoțită zi de primăvară în care clasa a opta de la Șc. gen. Tăureni, Mureș a lucrat la curățirea unei suprafețe de pășune. De fapt, doar ceva mai mult de jumătate din clasă pentru că, așa cum îmi scrie Iuliana Timbuș, «din 39 de elevi numai 25 au venit la această acțiune care ne-a plăcut foarte mult, fiind o adevărată recreație în aer liber, cu care prilej am realizat ceva deosebit de util. Când i-am întrebat a doua zi pe unii din cei 14 de ce n-au venit, mi s-a dat și următorul... răspuns: «Ce te interesează? Nu e bine să

știi alțtea că îmbătrânești prea repede». Au umor leneșii, nu-i așa? Ei, uite că și noi, ca Iuliana, riscăm să îmbătrânim prea repede, întrebându-i: Dacă ați hotărât să vă ocupați cu toții de pășunea aceea, de ce nu v-ați respectat cuvîntul? Oameni mari, de clasa a opta...

● **ATENȚIE: PĂZIȚI COPACII!** Imaginați-vă că în dreptul blocului de pe str. Republicii nr. 45 din Iași se răsfață (și ne răsfață) cinci splendizi plop depășind marelui înălțimea blocului (4 etaje) ● Vechea mea corespondentă, Mariana Plăvan, care locuiește aici, spune că, dimineața, când se tre-

zește și îi vede pe geam, are senzația că se află la bunici, la țară. ● Ea adaugă că plopii aceștia nu fac nici puf și nici omizi. De ce această precizare? Pentru că Mariana nu înțelege de ce unul din locatari le-a pus gând rău, odată turnînd apă clocotită (!) la piciorul tulpinei, iar altădată tăind câteva rădăcini (!!). Mariana, foarte îngrijorată, îl roagă, prin paginile revistei noastre, pe acest om cu idei greu de înțeles să-i cruțe pe cei cinci plop! ● Îl rog și eu același lucru, apelînd la sentimentele sale (trebuie să le aibă pe undeva, prin vreun ungher al ființei lui) dacă nu de iubitor al ecologiei, măcar de ieșan, adjectiv de care se leagă o îndelungă tradiție a cultivării frumosului în viață, în artă, în natură. Și mai apelez și la comitetul asociației locatarilor...

Pe joia viitoare, prietenii!

OVIDIU ZOTTA

Scrisorile adresate acestei rubrici vor purta, ca de obicei, mențiunea «Un milion de prieteni».

FOTO CRONICĂ PIONIEREASCĂ

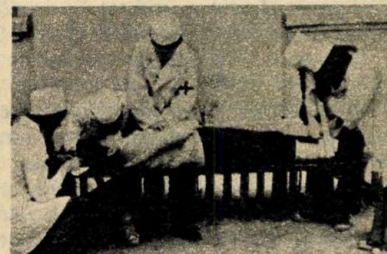
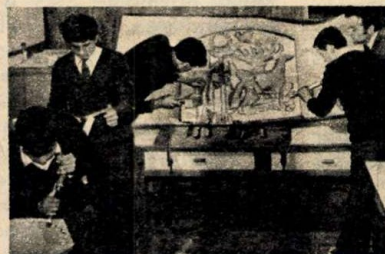
Prezintă SANDU ALEXANDRU

«Mare meci, mare, pe... catedra din clasa a VI-a!» Foto: Boris Tușcă, clasa a VIII-a, Costești-Argeș. (De remarcat că, după apariția acestei fotografii la «Semaforul» unității, asii tenisului de masă și-au găsit un loc mai potrivit pentru confruntări).

«...și în semn de mulțumire, livada va rodi din plin». Foto: prof. Ștefan Opincă, Școala generală nr. 1, Tudor Vladimirescu-Galați.

FOTOREPORTAJUL RUBRICII este realizat astăzi de cercul foto al Casei pionierilor și șoimilor patriei din Nehoiu-Buzău. După cum vedeți, tinerii fotoreporteri — din păcate, anonimi, clișeele nefiind semnate pe verso, așa cum v-am rugat de alțtea oră — au hotărât să vă înfățișeze câteva din preocupările colegilor lor de diferite... specialități. La Nehoiu există deci, între altele, un redutabil grup folk (numai fete? de ce nu!); un cerc de sculptură în lemn (tradiția acestor meleaguri e pe mîni bune); o formație de sanitari se antrenează zdravăn, dar perfect științific, «victima» improvizată suportînd simultan «respirația artificială», imobilizarea în atele a unui picior «fracturat» și completarea unei «fișe de observație clinică». Ufi Dar merită.

LABORATORUL FOTOCRONICII

● Până acum, doar excelentul Boris Tușcă din Costești-Argeș a trimis instantanee cu caracter critic. Îl lăsați singur?! ● Vă rugăm din nou: semnați-vă fotografiile pe verso, cu numele, clasa, școala și localitatea, altfel n-o să știm cum să trimitem premiile! Reamintim că sînt 200 de PREMII (între care un televizor portabil, un casetofon, aparate foto etc.) ● Salutăm apariția în rîndurile participanți-

lor la această rubrică-concurs a unor tovarăși profesori! Sperăm ca numărul lor să crească! ● Mulți dintre voi preferă imaginile de grup, ceea ce este de înțeles, întrucît doriți ca în fotografie să apară cît mai mulți colegi. Totuși, dacă supraaglomerati cadrul, riscați să nu mai fie clară nici o figură, iar ansamblul să apară monoton. Mai încercați și prim-planul, cu unul-două personaje (în acțiune, desigur!) ● Nu uitați să scrieți pe plic, alături de adresa redacției, precizarea «Pentru Fotocronica pionierească».

«Judo: agerime, stăpînire de sine, forță și... politețe!» Foto: Ileana Toth, Casa pionierilor și șoimilor patriei, Oradea.

FOTO CRITICĂ

La planșetă prind contur noi idei.

**PENTRU
TINERII
ACEȘTIA,
IMPOSIBILUL
NU EXISTĂ!**

În mai bine de 40 de țări din lume, se rostesc cuvinte elogioase la adresa rulmenților fabricați la Alexandria. Puțini beneficiari știu însă că milioanele de rulmenți ce părăsesc întreprinderile producătoare poartă amprente muncii și creației unui colectiv a cărui medie de vîrstă este de numai 23 de ani. «Tinerii de aici — imi spune tovarășul Constantin Drăcea, activist al Comitetului județean Teleorman al Uniunii Tineretului Comunist — au mîini de aur. Dar nu numai atît. Comuniștii, muncitorii mai vîrstnici, cu mare experiență, l-au învățat să fie adepții promovării noului, zi de zi antrenăți în lupta pentru autodepășire, pentru creșterea permanentă a calității produselor pe care le execută».

Aveam să înțeleg mai bine sensurile acestor cuvinte atunci cînd l-am cunoscut la locurile lor de muncă pe cîțiva dintre tinerii întreprinderii. Eugenia Tobă și Stana Culcea, care după ce au terminat liceul din localitate, au venit să se califice la întreprinderea de rulmenți. Ce le-a atras spre acest loc de muncă?

— Auzisem — imi spune Stana Culcea — că aici voi înțîlni tehnica de ultimă oră. Dar am fost prevenită că pentru a putea comanda și supraveghea mașinile atît de perfecționate este nevoie de multe cunoștințe și mai ales de pasiune pentru ceea ce faci. Am urmat un curs de calificare la Brașov, dar meseria adevărată am învățat-o aici, la locul de muncă, unde fiecare produs își

are «secretele» sale tehnologice, unde fiecărui rulment în parte trebuie să-i acorzi atenția cuvenită.

Într-adevăr, fiecare rulment este o adevărată bijuterie a tehnicii dar în egală măsură și a creativității și dăruirii celor care făuresc «rulmenții de Alexandria». Căci aici ți se vorbește despre meserii vechi și cunoscute, în termenii noilor sensuri pe care știința contemporană le-o conferă. Comunistul Gheorghe Grigore este strungar. Numai că munca pe care o desfășoară nu se aseamănă deloc cu aceea pe care o cunoștea în urmă cu un deceniu pe cînd mai era pionier. «Atunci îmi plăcea să măstrec fel și fel de lucrări. Mă pasiona lucrul la strung, așa cum îl făceam în atelierul școlar. Astăzi meseria mea presupune mult mai multe cunoștințe decît credeam. Imaginea strungarului, în înțelesul clasic al noțiunii, nu mai poate fi înțîlnită în aceste locuri». Pe tînărul Gheorghe Grigore îl găsești la multe din mașinile a căror precizie de prelucrare se măsoară în a sută parte dintr-un milimetru. Finațea reglajelor pe care le execută cere multă îndemînare. Cum o poți căpăta? Aici, interlocutorul meu este foarte categoric și concis: «Învățînd mereu și aplicînd în practica de fiecare zi tot ce este nou și eficient».

Studiul permanent, căutările neconținute, pasiunea pentru meserie, au colaborat la succesele pe care Gheorghe Grigore împreună cu Petre Mitruș, Costel Turlea, Marian Zamfir și Gheorghe Pepenică le-au obținut pe linia îmbunătățirii calității utilajelor. Acești tineri sînt preocupați de a moderniza chiar și ceea ce este de fapt mai nou și mai modern.

«Pentru tinerii aceștia — imi spunea inginerul Ilie Zarzără — imposibilul nu există». Am primit suficiente argumente în sprijinul acestei afirmații. Piese de schimb care se importau pînă nu de mult se execută acum în sculăria întreprinderii. Acțiunea de autodotare constituie o preocupare de prim ordin pentru întregul colectiv. După cum în centrul atenției se află și studiile privind creșterea productivității muncii și reducerea consumului de materiale.

La secția strungărie se poate vorbi despre o adevărată competiție a aplicării în producție a ideilor novatoare. Deși a terminat doar de doi ani facultatea, inginerul Florian Popa a reușit să cunoască foarte bine procesele tehnologice, să sesizeze posibilitățile ce există pentru perfecționarea producției și creșterea calității. Autor al unor modernizări și raționalizări de care producția beneficiază cu rezultate remarcabile, tînărul inginer ține să precizeze că toate succesele sale le datorează colectivului în mijlocul căruia își desfășoară activitatea. Cornel Tone, electrician, reglorul Ilie Moț, subinginerul Dumitru Bozdoc, maistrul Catrîș Șisu, inginerul Nicolae Vochineci și reglorul Florian Păruș sînt nume înscrise pe lista deloc scurtă a succeselor. Modificarea instalațiilor electrice la mașini în așa fel încît consumul de energie să se reducă, realizarea unor suporturi de scule moderne, creșterea duratei de utilizare a cuțitelor așchietoare sînt realizări dintre cele mai recente. Ele fac parte din șirul rezultatelor unei munci de creație permanentă, a dorinței firești a tînărului colectiv de la întreprinderea de rulmenți din Alexandria ca din aceste locuri să plece spre zeci de țări produse care să ateste capacitatea creatoare a poporului nostru.

IOAN VOICU

ȘTAFETA CUTEZANȚEI:

Pionieri la toate vîrstele!

Complicatele procese tehnologice de asamblare a rulmenților sînt dirijate de la pupitrele de comandă.

O ultimă verificare și ancora poate fi ridicată.

ȘTAFETĂ PESTE APE

Privit de pe uscat, navele cu nume de orașe, de păsări sau de flori, par niște coloși de metal, la a căror înălțime privirea obosește pînă să ajungă. Apropiindu-te, te simți tot mai copleșit de mărimea și siguranța lor. Sentimentul este, desigur, propriu celui care vine doar în vizită la Șantierul naval din Galați, pentru că muncitorii de aici, constructorii de nave, se simt «acasă»: se mișcă în voie, urcă și coboară scările ce par niște leagăne deasupra valurilor Dunării, din cabinele uriașelor macarale manevrează motoare incredibile de voluminoase, cu aparatele de sudură îmbină plăci metalice de înălțimea unei case. Mii de metri de cabluri și conducte își ocupă, disciplinat, sub comanda muncitorilor locurile stabilite.

— Nu vă supărați, am vrea să vorbim cu cineva... care răspunde de lucrări...

— «Cineva care răspunde?»... se miră cel căruia ne adresasem. Aici fiecare răspunde de ceea ce facem! Dar puteți să-l căutați pe Gheorghe Botaș... El e un fel de medic de nave. Îl găsiți la controlul de calitate.

La numele de Gheorghe Botaș răspunde un tînăr în jur de 25 de ani, nu prea înalt, suplu, cu

mers grăbit. Te privește atent cînd îi vorbești, îți răspunde lapidar la întrebări, dar într-un fel atît de concret încît se pare că altceva nu se mai poate adăuga.

— Am aflat că sînteți controlor de calitate. Cum se împacă răspunderea aceasta cu vîrsta, cu experiența?

— Da, mă ocup de calitatea lucrărilor de lăcătușărie. Adică de montarea ventilatoarelor, a motoarelor, a ușilor... Cunosc în amănunt această muncă, îi știu cerințele, întrucît am lucrat mult timp în echipa de lăcătuși navali. Ziceați de experiență. O capeți repede aici. Este ca la școală: în fiecare zi înveți cîte ceva. Și, deodată, te trezești că le știi aproape pe toate. Am zis aproape pentru că în permanență ne străduim să fim la curent cu cele mai noi descoperiri și metode de lucru. Aș putea aminti nenumărate situații cînd am fost solicitați, la anumite lucrări, și de firme din străinătate. Ne-am cîștigat renumele de buni și pricepuți constructori. Ba, chiar ingenioși în unele soluții tehnice. Cît privește vîrsta, la noi media este de 22 de ani. Așa că eu, printre miile de muncitori, sînt... bătrîn!

— Înainte de a lucra la șantier, ce ați făcut?

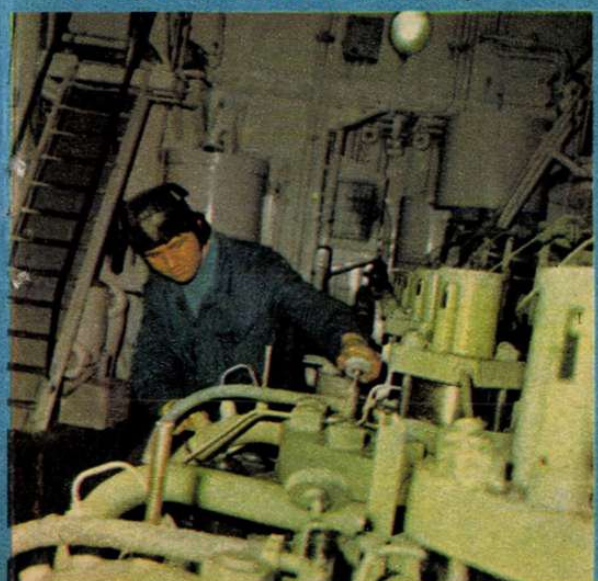
— Școala! Liceul, apoi calificarea de lăcătuș naval... Pentru că fără studii nu poți să înalțezi. Foarte mulți tineri s-au convins de lucrul acesta. Numai în secția de reparații electrice au venit anul acesta peste 40 de absolvenți de liceu. Fete și băieți. Se vor califica în meseria de muncitori electricieni.

— Sînteți mereu în preajma apei, a vapoarelor. Băieții nu visează, totuși, să fie marinari?

— Cei care vor cu tot dinadinsul se și fac marinari. Fiecare însă își găsește satisfacția numai în ceea ce muncă pe care o dorește într-adevăr și pentru care luptă s-o cunoască bine, s-o stăpînească. Aici, pe șantier, e o muncă deosebit de frumoasă, care îți dă multe satis-

facții. În definitiv, noi sîntem cei care facem să pulseze «mîinile» uriașe ale vapoarelor, cei care le dăm viață. Apoi, ștabela o predăm marinarilor, celor care o poartă peste ape, celor care duc faima constructorilor noștri, a patriei, în toată lumea, peste mări și oceane.

Tînărul mecanic Sterian Brodea și... motorul principal al unei nave de mare tonaj.

Valentin Rău, președintele comisiei de creație tehnică a tineretului de pe platforma Combinatului Siderurgic — Galați.

Vasile Simion urmărind de la pupitrul de comandă funcționarea furnalului.

**DATORIA
DE
MUNCITOR**

Deși toți cunoscuiți și tovarășii de muncă îl felicitau pentru succesul obținut la «Olimpiada metalurgistului», de la Tîrgoviște — locul doi pe țară — Vasile Simion păstra în suflet și o altă mulțumire. De cînd plecase de-acasă, de la Galați, se gîndise la faptul că o să înțîlnească muncitori, specialiști în metalurgie din întreaga țară, că o să afle lucruri noi, și că în același timp o să poată și el vorbi despre marea combinat siderurgic unde lucrează. Dar mai întîi dorea să nu-și facă colegii de rușine, ci să se prezinte «cît mai tare» la concurs. Astfel că, schițe, notițe, caiete, studii și tratate de specialitate au luat pe masă, pe noptieră, în rafturi, locurile ocupate de manualele liceului nu tocmai de mult absolvit.

— Concursul n-a fost greu. Că doar din ceea ce oricum trebuie să știm mi s-au pus întrebări,

Imagine din secția de «Turnare continuă».

le-a spus el, modest, tovarășilor nerăbdători să afle «cum a fost».

Prieteni l-au înțeles pe Vasile Simion. De ani de zile îl știu același tînăr serios, exigent cu sine și căruia nu prea îi place să vorbească mult.

Vasile Simion se întorsese cu acea plachetă care îi atesta solidele cunoștințe teoretice și buna pregătire practică. Mai mult decît aceasta însă îi dăduse satisfacție înțîlnirea cu alți muncitori, adevărat colocvii la care avusese prilejul să participe. Astfel încît putuse să povestească despre priceperea și hărnicia siderurgistilor gălățeni, despre felul cum împreună cu tovarășii de muncă a reușit ca timpul de stagnare a furnalelor pentru revizii să fie redus la minim, despre moderna aparatură de la «Turnarea continuă», unde oțelul curge într-un șuvoi permanent, despre cea mai tînără brigadă, cu muncitori deosebit de dinamici care muncesc în această secție. N-a uitat să povestească nici despre momentele acelea deosebite cînd se formase «brătara de oțel» care blocaze cuptorul. Atunci, tinerii se descurcaseră singuri. Cu aparatul de sudură în mînă, cu apărătoarele pe față ei au pătruns acolo unde, de obicei, e locul oțelului, și au reușit să facă din nou drum șuvoiului neîntrerupt...

L-am înțîlnit pe Vasile Simion în cabina sa de comandă, la un pupitr cu multe butoane, cu nenumărate ecrane arătînd cifre și diagrame într-o continuă modificare.

— Se vede că sînteți foarte ocupat. N-am vrea să vă încurcăm. Ne-ar interesa să privim doar.

— Este adevărat că nu-mi permit un răgaz mai mare. Vă rog să mă scuzați. Aici, la furnal, cea mai mică greșeală poate costa un milion, ne-a spus tînărul muncitor. Nu merge cu «poate» sau «cam așa». Totul se cere făcut cu precizie. Dacă greșești «rețeta», sau ești pur și simplu nepriceput, nu-ți dăunează numai ție. Ci, mai ales, colectivului. Tineretea nu poate fi o scuză pentru o slabă pregătire! Tocmai din tinerete devii puternic, apt să înțelegi și să deprinzi cele mai complicate înțelepciuni. Trebuie să te folosești de tinerete ca să devii un om adevărat pentru toată viața!

Și tînărul furnalist — de-acum operist 1, adică un fel de dispecer — demonstrează el însuși adevărul acestor lucruri, cu puterea comunistului care dorește să-și îndeplinească total înaltele îndatoriri de muncitor.

ELENA MĂNESCU

Foto: CONSTANTIN POPESCU

PRETUTINDENI TRĂIESC COPII

TRENUL COPIILOR DIN HARBIN

...Din vagoanele care străbat calea ferată răzbat rîsete și cîntece vesele. Călători sînt circa 200 de copii care, după ce vor străbate drumul ce înconjoară marele parc al orașului Harbin (R.P. Chineză), vor poposi într-o frumoasă gară miniaturală de unde îi vor privi apoi pe prietenii ce vor pleca într-o nouă cursă.

Din anul 1956, cînd a fost inaugurată linia ferată, acest tren a transportat peste un milion și jumătate de pasageri, în cea mai mare parte copii. Cei ce au construit calea ferată și vagoanele sînt muncitorii din oraș. Două locomotive cu aburi, care au funcționat pînă în

urmă cu cîțiva ani, le-au fost oferite copiilor de muncitorii forestieri din împrejurimi. Acum, însă, trenul este purtat pe traseu de locomotive Diesel.

Concepută ca o cale ferată adevărată, linia dispune și de clădiri anexe unei stații de lămpi de semnalizare, de fanioane etc. Personalul, compus din angajați de mișcare, vînzători de bilete, controlori, acari, echipe de întreținere, este format din copii între 10—13 ani, care învață la școlile din apropiere. Organizați în grupe de cîte 40 de membri, ei vin să-și petreacă aici, cît mai util și plăcut, o parte din timpul lor liber. Desigur, întreaga lor activitate de feroviară se desfășoară sub îndrumarea atentă a unor muncitori angajați special pentru aceasta. Adeseori, în mijlocul copiilor feroviară din Harbin sînt invitați muncitori cu experiență care-i învață să rezolve diferite probleme tehnice legate de buna funcționare a căii ferate.

„COPILUL, ÎN AJUTORUL COPILULUI“

Astăzi, circa 350 de milioane de copii sub cinci ani, din țările subdezvoltate, nu beneficiază de principalele mijloace pentru a li se asigura sănătatea, alimentația și educația

În timp ce părinții muncesc, copiii mai mari, de vîrstă școlară, se ocupă de frații și surorile mai mici. Existența acestei practici le-a inspirat unor specialiști britanici ideea de a-i antrena pe copiii respectivi la una dintre acțiunile menite să ducă la îmbunătățirea vieții copiilor preșcolari din regiunile rurale și așezările sărace ale țărilor în curs de dezvoltare. Astfel, a fost inițiat programul intitulat «Copilul, în ajutorul copilului» care va fi aplicat în 1979 — Anul internațional al copilului. Un expert al Serviciului de ocrotire a sănătății copilului din țările tropicale a afirmat că, în 1979, copiii de vîrstă școlară din zonele respective vor fi antrenați la acest program la nivel de familie, sat sau oraș. Printre serviciile pe care copiii școlari le-ar putea aduce preșcolarilor se numără și utilizarea banderolei «Shakir». Este vorba de o fișie de film de raze roentgen cu ajutorul căreia se poate stabili dacă un copil este sau nu bine hrănit. Experiența a demonstrat că școlarii pot efectua acest control cu o precizie surprinzătoare. Ei pot fi învățați, de asemenea, să administreze copiilor deshidratați apă dulce sau sărată și pot detecta simptomele de pneumonie.

În ceea ce privește regimul dietetic, școlarii pot fi învățați să conserve prin uscare legumele bogate în vitamina A sau să planteze în grădini papaia — o legumă foarte bogată în vitamina A și C.

COPIII DECORATORI

Stațiile metroului din orașul spaniol Barcelona sînt înfrumusețate într-un mod cu totul original. Pereții holurilor subterane au fost puse la dispoziția copiilor care, în cadrul unor concursuri, îi decorează potrivit fanteziei și gusturilor lor.

Această inițiativă, pe lângă faptul că oferă o posibilitate de manifestare a talentului copiilor, s-a dovedit și o soluție apreciată de numeroși călători.

ȘCOLI NOI PENTRU CÎT MAI MULȚI COPII

În actualul an de învățămînt, numărul copiilor școlarizați din Peru se ridică la peste cinci milioane. În ultimii ani a fost creată o puternică rețea de instrucție, numărul unităților școlare din întreaga țară ridicîndu-se la 24 500.

Pentru școlarizarea unui număr tot mai mare de copii se depun eforturi susținute și în țările africane. În Republica Congo, de pildă, astăzi toți copiii au asigurat un loc la școală. Imaginea noastră vă prezintă un aspect dintr-o recreație la

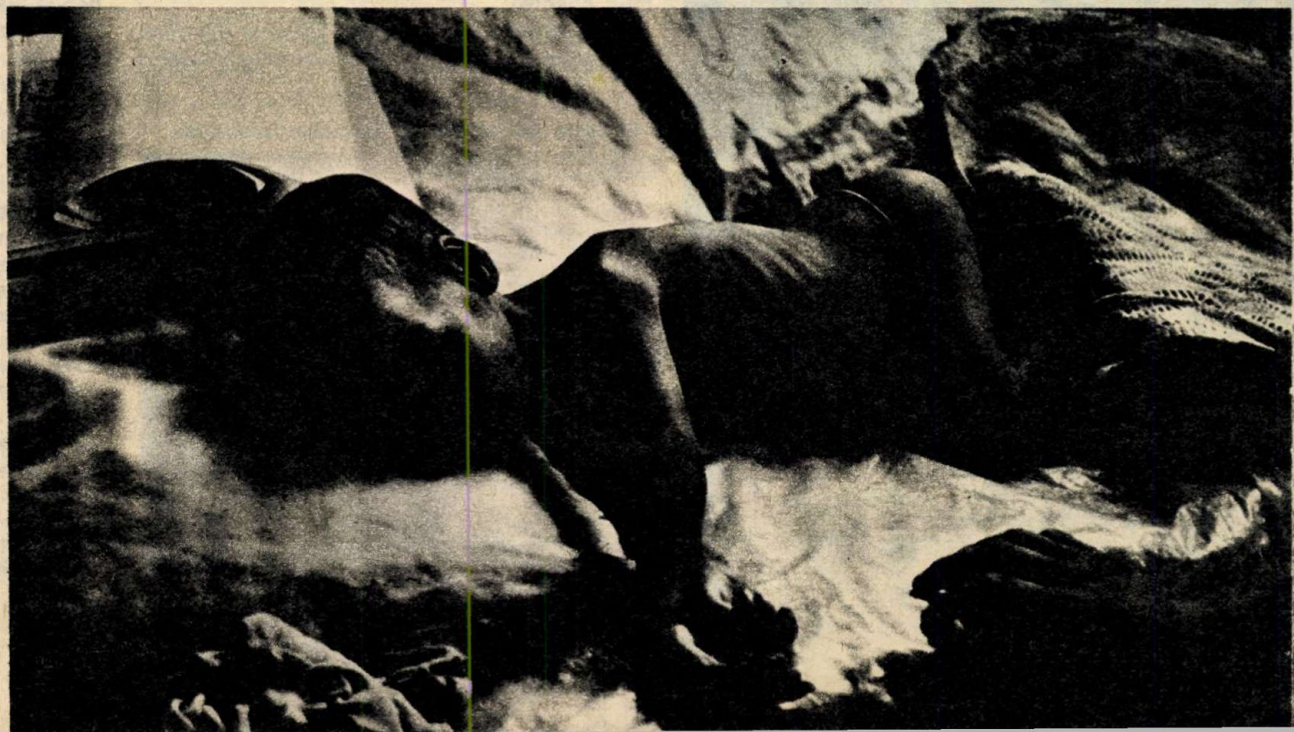
școala din localitatea Mindouly (1). Ca și în alte tinere state africane, numărul celor ce pătrund minunatele taine ale cunoașterii crește de la an la an și în Sierra Leone. Am ales pentru voi un aspect de la o fascinantă oră de chimie (2).

Într-un studiu întocmit de Organizația Națiunilor Unite pentru Alimentație și Agricultură (F.A.O.) se arată că în lume există alimente suficiente pentru a hrăni pe toți oamenii, dar repartizarea necorespunzătoare a acestora pe glob a făcut ca foametea să sporească din anul 1970 și pînă în prezent cu 14 la sută.

Rezervele globale de alimente, în prezent ar putea satisface în condiții corespunzătoare nevoile de hrană ale populației lumii dacă distribuirea lor ar fi mai echitabilă.

Același studiu arată că numărul persoanelor subnutrite din lume a crescut de la 400 de milioane în 1971, la 455 de milioane în 1974. Între anii 1970—1976 producția alimentară pe locuitor a crescut cu 1,4 la sută în țările industrializate și cu numai 0,3 la sută în țările în curs de dezvoltare; mai mult, într-un număr de 45 de state din categoria celor mai afectate de această situație nefavorabilă a hranei, producția de alimente a scăzut chiar cu 0,4 la sută.

O statistică publicată recent de UNICEF arată că în lume există 90 de milioane de copii care din cauza subnutriției rămîn cu diferite defecte fizice și psihice, pentru întreaga viață. Anual din cauza lipsei de vitamina A își pierd vederea 100 000 de copii.

Despre rezervația de căprioare imi făcusem o părere destul de idilică. Ce mă așteptam eu să văd? Oho, în primul rând căprioare. Multe căprioare. Nu un ciopor, nu două-trei, ci zece, douăzeci. Și bineînțeles, fiecare ciopor fiind protegit de un cerb bătrîn, înțelept și grijuliu. Imaginația mea o luase razna în așa măsură, încît eram aproape sigur că la primul cot al drumului sau în primul luminis de pădure (mergem de aproape o jumătate de ceas prin pădure) ne vor ieși în întâmpinare trei cerbi cu bărbi albe și coarne rămuroase, fiecare avînd în vîrfurile ramurilor diamante strălucitoare. Însă drumul era drept, nu făcea nici un cot, nu apăreau nici luminisuri. Mai mult, pădurea se schimbaseră. Pe nesimțite, locul coniferelor îl luaseră foioasele. Acum, de-o parte și de cealaltă a drumului ne însoțeau ulmi înalți, stejarii tineri și carpenii. Petru Petru pășea lîngă mine tăcut și parcă hotărît să nu mă mai lase singur. Căciulița roșie, cu canafi, a Diei strălucea undeva înainte, ca o floare de nalbă sălbatică. Nu văzusem încă niciodată o floare de nalbă atît de neobișnuită, însă dacă aș fi văzut, sînt sigur, n-ar fi arătat altfel. De ce sînt atît de sigur? Pentru că nu numai căciulița Diei, ci totul în jur era neobișnuit. Chiar pădurea. Stejarii tineri, și ulmii, și carpenii mi se păreau nu stejari, nu ulmi, nu carpeni, ci tulnice. Urișe tulnice pe care buze nevăzute le făceau să vuiască.

M-am oprit să ascult acel vuiet. Petru Petru s-a oprit și el, mirat. — Ai pățit ceva?

Am ridicat ochii spre vîrfurile arborilor și am spus.

— Nu. Ce să pățesc? Ascultă și tu. Parcă se aud tulnice.

Petru Petru a rîs.

— Nu-s tulnice. E vîntul. Așa vultesc stejarii și ulmii cînd suflă peste ei vîntul din miază-zi.

— Parcă sînt o mie de tulnice, am spus eu iar.

Petru Petru și-a împins căciula pe ceafă, a vrut să ridice și el ochii spre vîrfurile arborilor, dar aproape în aceeași clipă s-a răzgîndit. A mormăit.

— Să mergem... E tîrziu și dacă ne oprim mereu să aflăm din ce parte suflă vîntul, nu mai ajungem unde trebuie nici la noapte...

Dia ne aștepta la vreo douăzeci de pași mai încolo. Cînd ne-am apropiat, a întrebant îngrijorată.

— Ce-i cu voi? S-a întîmplat ceva?

— Nimic, a zis Petru Petru și a trecut pe lîngă ea fără să se oprească. Eu aș fi vrut să dau lămuriri, dar teama și nu atît teama cît dorința de a nu-l supăra pe Petru Petru m-a făcut prudent. Am spus.

— Cred că am întîrziat.

Dia s-a uitat într-o anume direcție, apoi, s-a răsucit spre mine.

— N-am întîrziat, a spus. Ajungem îndată.

Cuvintele Diei au fost urmate de clinchetul de clopoței al canafilor roșii de la căciulița ei. De fapt, ca

DRUMUL

Schiță de COSTACHE ANTON

să fiu sincer, nu s-a auzit nici un clinchet. Era o părere a mea. Ori de cîte ori Dia își întorcea capul și cei doi canafi prinși la căciulița se mișcau, mie mi se părea că aud clinchet de clopoței.

Nu după mult timp, în marginea din dreapta a drumului a apărut un gard împletit din nuiiele subțiri de ulm. Un gard lung care ne-a însoțit aproape doi kilometri. Dar odată cu apariția gardului, vuietul vîntului s-a oprit brusc, de parcă gardul acela nu prea înalt era un hotar de netrecut. Întîi am crezut că mi se părușe doar. Am zîmbit neîncetător, și am așteptat să-l aud iar, vîind mai aprig. Dar liniștea care se lăsase era adevărată, reală. Apoi, cînd m-am obișnuit cu liniștea, cu încremenirea aceea din jur, am observat ului că stejarii și carpenii rămăseseră undeva, în urmă. Dincolo de gard ne însoțeau doar pîlcuri răzlețe de ulmi.

Am părăsit drumul principal și după ce am urcat un dîmb, ne-am oprit în fața unei porți vechi, împletită tot din nuiiele subțiri de ulm. Pe unul din stîlpi era prinsă o scîndură, pe care cineva scrisese cu litere mari și cam lăbărțate: **Rezervația de căprioare.**

Petru Petru a deschis poarta și, ceremonios, ne-a făcut semn să intrăm. Am străbătut întîi o curte mare, dacă aș fi venit aici vara, aș fi trecut, sînt sigur, peste un cîmp cu flori sau peste o fîneață aromitoare, cu iarba înaltă, pînă la brîu. Acum, se vedeau doar pete mari de zăpadă și, numai ici-colo, pămîntul negru, lucios, îmbibat cu apă. În fund, ne aștepta o căsuță mică, bătrînă, cu o singură fereastră. Înainte de a-i trece pragul, Dia mi-a spus în șoaptă.

— Aici a locuit bunicul lui Petru Petru.

Am pășit întîi într-o tindă, apoi în odaia mare, care păstra intacte nu numai lucrurile, ci și obiceiurile celor care o locuiseră rămase în lucruri. În oglinda chenăruită cu un ștergar înflorat, în lada mare bătută în ținte de alamă și împietrită ca un ou de lemn, în lavițele de lîngă pereți, acoperite cu velințe groase de lînă, în bidonul ostășesc, de aluminiu, prins în curele ca un termos și atîrnînd într-un cui lîngă ușă. Acest bidon păstra și purta cu el amintirea unor întîmplări tulburătoare pe care le-am aflat chiar de la Petru Petru.

Tatăl său, cînd avea 13 ani, plecase în munți cu doi muncitori de

la depoul de locomotive din Vatra-Dornei.

— Tata a plecat în munți să-i ascundă pe cei doi ceferiști, și n-a luat cu el decît acest bidon cu apă din Bistrița Aurie. Au stat o săptămînă și jumătate. Și n-au avut altceva decît apa din bidon. Ea le-a dat putere să învingă.

Petru Petru a luat din cui bidonul și i-a deșurubat capacul spunînd.

— Cînd plec de la școală și vin aici, îl umplu totdeauna cu apă din Bistrița Aurie. Nu beau decît cîte o picătură, atunci cînd mă simt slab sau cînd am de trecut un obstacol...

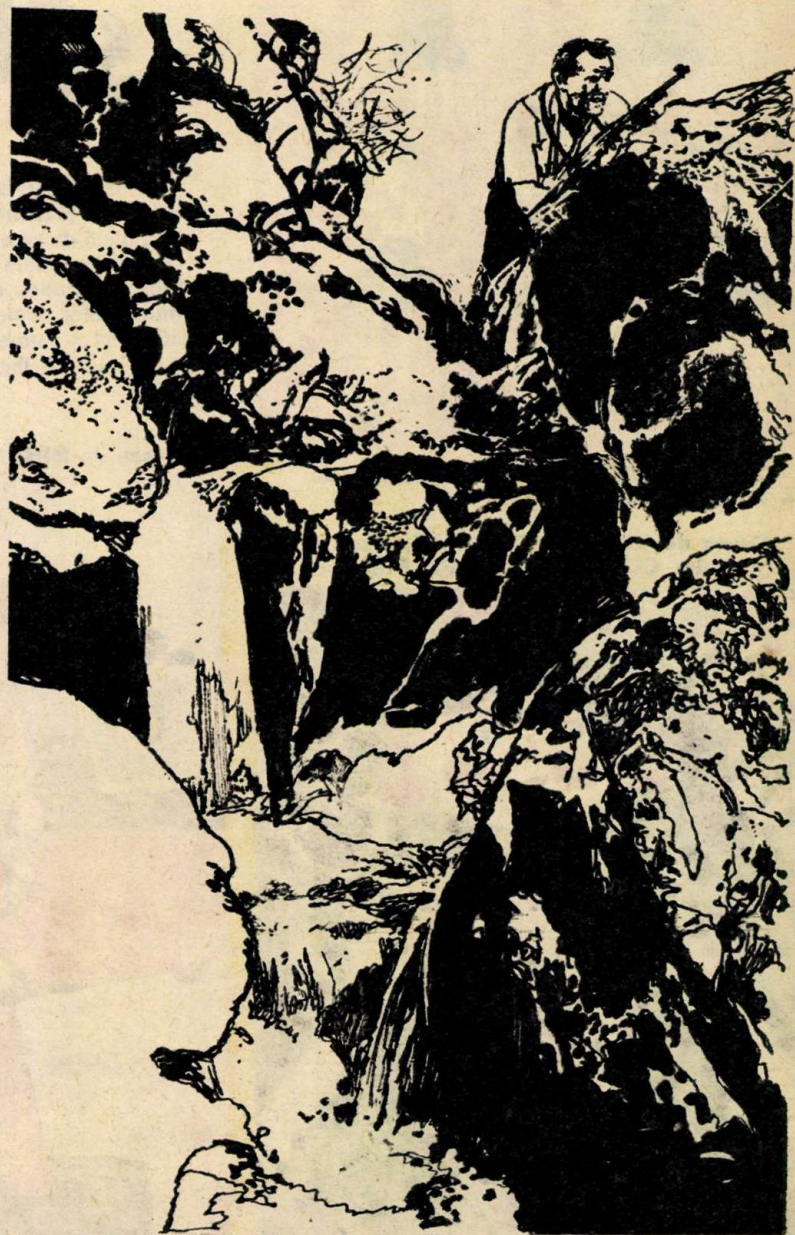
Atît am aflat de la Petru Petru despre tatăl său. Celelalte întîmplări — aruncarea în aer de către

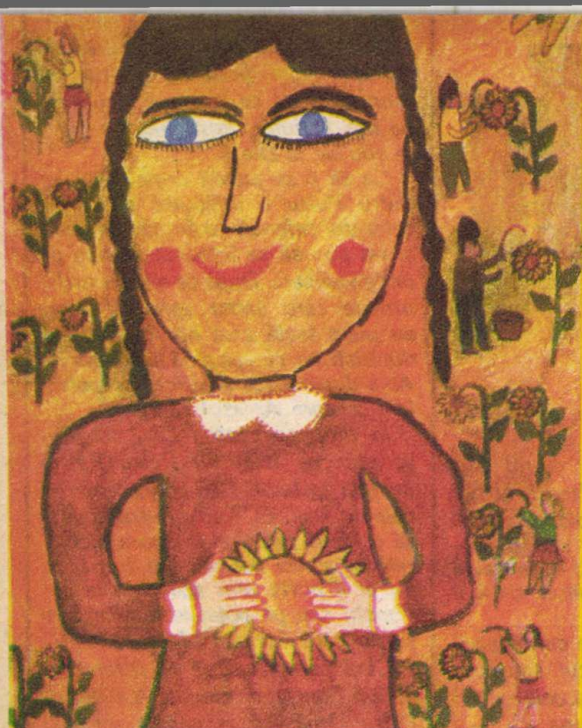
ceferiști a unui tren fascist care se îndrepta spre front cu tancuri și muniții și tot ce a urmat, lupta de pe malul riului, urmărirea cu ciini, le știu de la Dia.

Ca să li se piardă urma, tatăl lui Petru Petru a înfășurat picioarele celor doi ceferiști cu frunze de pelin și i-a pus să se întorcă în vale pe unde veniseră. După ce a șters astfel urmele care urcau spre casa lor, au mers toată ziua numai prin vadul Bistriței, cu apa pînă la genunchi. Abia după aceea au urcat pe poteci tainice spre Arcașul Mare.

În timp ce vorbea Dia, eu nu-l vedeam pe tatăl lui Petru Petru. În fața ochilor imi apărea mereu colegul Diei. El, Petru Petru, alerga să culeagă pelin, el înfășura picioarele celor doi ceferiști cu frunze și tot el îi purta prin apa pînă la genunchi sau pe potecile tainice care urcau spre Arcașul Mare.

Cînd am plecat de la rezervație, aveam senzația ciudată că Petru Petru rămăsese în căsuța mică și bătrînă, aproape de bidonul care atîrna într-un cui, lîngă ușă, iar drumul pe care îl făcusem în ziua aceea mi se părea mai lung — mult mai lung, pentru că se pierdea dincolo de rezervație, trecea peste înălțimile albe și tainice ale munților.

Desen de MIHAI CODRUȚ, clasa a VI-a, Lilești-Băicoi, județul Prahova.

Desen de MARIA BĂCAN, clasa a VIII-a, Lilești-Băicoi, județul Prahova.

Desen de MAGDALENA LÖRINCZ, clasa a III-a, Petroșani

Desen de VIOLETA TOPORAȘ, clasa a V-a, Valea Călugărească, județul Prahova.

ATELIERUL FANTEZIEI

Atelierul fanteziei găzduiește astăzi o selecție din versurile și desenele primite la concursul «Copilul și lumea lui». Le semnează pionieri din toate colțurile țării, dornici, în această primăvară plină de soare, să înfățișeze cu o nouă prospețime universul strălucitor al copilăriei. Fiecare vers, fiecare pată de culoare, atestând frumusețea sufletească a copiilor țării, reprezintă în același timp un prețios certificat de creativitate. Incandescența ideilor, altitudinea sentimentului, comune celor peste două mii de lucrări prezentate, fac cinste tuturor participanților la concursul «Copilul și lumea lui».

În curînd, lista premiilor!

Desen de MIHAI AGAFIȚEI, clasa a II-a, Piatra Neamț.

Partidului meu

Partid ce ne călăuzești în viață
Și ne veghezi mereu copilăria,
Îți simțim vrednici fii. Cărări de soare
tu astăzi ne deschizi în România.

Noi creștem sub drapelul tău, curaj,
Ca brazi drepti ne înălțăm sub el,
să fluture mereu pe pieptul nostru
o rază din acest drapel.

GABRIELA LEAHU

cenaclul literar

«Zburătorul»,

Casa pionierilor și șoimilor

patriei,

Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej

Eu

Aceasta sînt eu,
numai eu și ființa mea,
gîndul și abecedarul meu.
Locuiesc într-un poem,
între copii cu chipuri voioase,
unde munca-i o horă
în care mă prind bucurioasă.
Aceasta sînt eu,
numai eu și lumina din zîmbetul
mamei,
doar eu și corola de minuni
a patriei mele.

IREN FIOLDI

Cenaclul literar «Luceafărul»,

Casa pionierilor și șoimilor

patriei,

Galați

Ființa poetului

Ființa poetului
e clădită pe lumina lui.
Vînturile-i despletesc mîinile,
ploile-i aduc soare
în căușul vremii.
Gestul îi este
graniță pentru tăceri grăitoare
la izvoarele căruia vin gîndurile.
Este sînge din frunzele soarelui
alunecînd printre roțile de lumină
care
cresc de-atîta etern.

GABRIELA BOERU

Casa pionierilor și șoimilor

patriei

Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej

Pe-acest pămînt

Pe-acest pămînt
orice copil e-o floare,
un nume
și-o legendă străveche,
un crîmpei înmiresmat
de patrie,
un dar de oameni și timp,
un semn de la strămoși,
de la cei de azi și de mîine.

MONICA VASILE

Cenaclul literar «Luceafărul»

Casa pionierilor și șoimilor

patriei,

Galați

Noi am jurat

Noi am jurat pe steagul românesc
Noi am jurat pentru această țară
Și pentru pruncii care-acuma cresc
Și pentru mîndra primăvară!

Noi am jurat să fim mereu eroi,
Eroii grîului, eroii vieții,
Să dăm tot ce avem mai bun în noi
Sub bolta de lumină-a tinereții.

Noi am jurat să facem piine caldă,
Oțel, vapoare, case, poezie,
Să-i dăm drumetului ce-n prag ne
calcă

Binețe, dacă-i OM. De nu, urgie!

Noi am jurat să ne-apărăm izvorul-
mama

Cu brațul aromind a primăvară;
Iar maica noastră, dăinuind de

veacuri,
Se cheamă simplu, sfînt și dulce
«ȚARĂ»!

MONICA FODOR

Casa pionierilor și șoimilor

patriei,

Hunedoara

Martie

Pasărea albă a zăpezii
A plecat
Și în urma ei
Cîmpia de griu
dansează, învălînd
să se coacă.

LILIANA PRICOP

Școala generală nr. 87,

București

Uneori

Uneori vrem să fim păsări,
Să zburăm în înaltul cerului,
Pînă la soare și stele.
Uneori vrem să fim copii,
Doar copii,
Să ne jucăm în lumea de vis a
basmului.

Uneori vrem să fim oameni mari,
Să ne bucurăm pînîșii.
Și oameni sîntem
Și nimeni și nimic nu ne poate
schimba.

DUMITRU ANCA

Liceul nr. 4,

Tulcea

Ei nu sînt încă cititorii revistei «Cutezători». Sînt abia elevi de-a întâia și de-a doua, (Școala generală, comuna Negoiești, județul Prahova). Însoțiți de colegi mai mari, pionieri — și bineînțeles de tovarăși comandanți-instructori — au venit să ne viziteze, cu care prilej au stat de vorbă cu redactorii, au răsfoit paginile publicației, au privit machetele, numărul pregătit de a pleca în tipografie. În încheierea vizitei, s-au fotografiat, rugîndu-ne să-i prezentăm ca pe viitorii cititori și prieteni ai revistei, ceea ce am și făcut.

ZIUA PORȚILOR DESCHISE LA Cutezători

**Un detașament care,
DE CINCI ANI,
nu are
NICI UN CORIGENT,
NICI UN REPETENT!**

De data aceasta, întîlnirea noastră săptămînală cu cititorii a avut loc la Constanța, la Școala generală nr. 8. Printre participanți se afla în întregime și detașamentul clasei a VII-a B, detașament care de cinci ani nu are nici un corigent, nici un repetent.

O caldă felicitare din partea revistei noastre pentru această frumoasă performanță!

Fiind cititori pasionați ai revistei «Cutezători», ei au izbutit să semnaleze cu competență reușita unor rubrici, făcînd printre altele propuneri demne de luat în seamă.

În discuție și-au spus cuvîntul: Dorin Ionescu, Dumitru Roșu, Ovidiu Bota, Marieta Dragomir, Camelia Popa, Mădălina Orbocea și alții. Reținem din propunerile lor:

● Mai dese articole dedicate oamenilor de seamă ai țării din trecut și de azi.

● Reportaje despre pionierii care se pregătesc să intre în Uniunea Tineretului Comunist.

UN CONCURS PENTRU VOI

În numărul viitor al revistei noastre va apărea regulamentul unui nou concurs. Denumit «EDUCAȚIA RUȚIERĂ, EDUCAȚIE PENTRU VIAȚĂ», concursul respectiv oferă tuturor pionierilor și școlarilor din clasele V—VIII posibilitatea de-a cunoaște și de-a-și însuși cit mai temeinic regulile de circulație pe drumurile publice și, totodată, de-a intra în posesia unor importante distincții și a unor substanțiale premii. Vă invităm, deci, să citiți cu atenție regulamentul care va apărea în numărul viitor al revistei și să participați în număr cit mai mare la noul concurs.

Tuturor, succes deplin!

● Prezentarea unor pionieri cîștigători ai olimpiadelor de matematică și a unor echipe pionierești de fotbal.

● Idei, modele pentru confecționarea jucăriilor destinate șoimilor patriei, mai multe rubrici de glume și jocuri.

Iar acum, iată și cîteva dintre preocupările participanților la această întîlnire: Dumitru Roșu, desenatorul «Semaforului», gata oricînd să creeze o caricatură cu adresă directă. Camelia Popa lucrează în lemn cu multă migală. Preferințe: executarea unor corăbii, nave miniaturale de toate tipurile. Marieta Dragomir, iubitoare de poezie, ea însăși își încearcă adeseori slova, invocînd «muzele». În încheierea discuției, detașamentul fruntaș al clasei a VII-a B a ținut să ne asigure că vor alege cîteva pionieri «cu condei» care să devină corespondenții revistei.

CRONICAR

Cutezători

Redactor șef:
MIHAI NEGULESCU
Redactor șef adjunct:
OVIDIU ZOTTA
Secretar responsabil de redacție:
IOAN DONCA

Prezentarea artistică:
POMPIIU DUMITRESCU
Prezentarea tehnică:
NIC. NICOLAESCU

Redacția: Piața Scintei nr. 1,
București 33. Telefon 17 69 10;
ADMINISTRAȚIA: Editura «Scin-
teia» TIPARUL C.P.C.S. ABONA-
MENTE: prin oficiile și agențiile
P.T.T.R. Cititorii din străinătate se
pot abona adresîndu-se la ILEXIM
— departamentul export-import
presă P.O.B. 136—137 telex: 11226,
București.

12 pagini, 1 LEU

index
41633

5 DIN ZORI DE ISTORIE

Scenariu: VASILE MĂNUCEANU
Desene: ALBIN și CLAUDIA STĂNESCU

REZUMATUL EPISOADELOR PRECEDENTE: În fruntea unei puternice expediții, regele persan Darius cotopește pământurile geto-dacilor. Odrix, căpetenia getă, poruncește: «Vrăjmașul să nu întâlnească în calea sa decît pustiul...»

Ce fel de biruință e aceasta?
Ce am cucerit noi? Unde sînt oamenii pămîntului? De ce nu mi s'a închină?

Aduceți-l îndată aici!

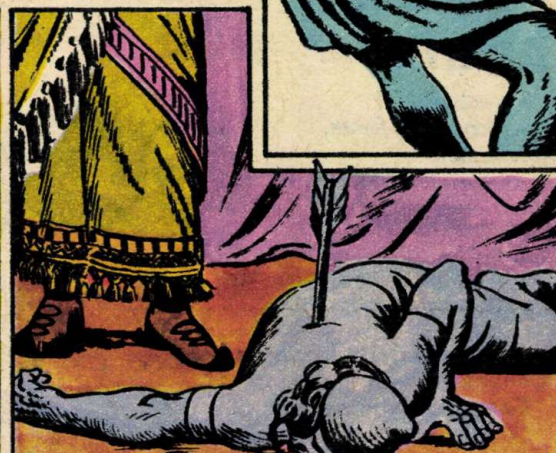
Prea bine. Călăul va ști să-ți dezlege limba.

Ce fel de oameni sînt aceștia, Berisades? Credeam că știu totul despre oameni...

Geții... ne-au atacat pe cînd mergeam după apă...

Cu un suspin greu, Hegas se prăvăli la picioarele regelui. Geții îi trimiteau lui Darius un mesaj întunecat.